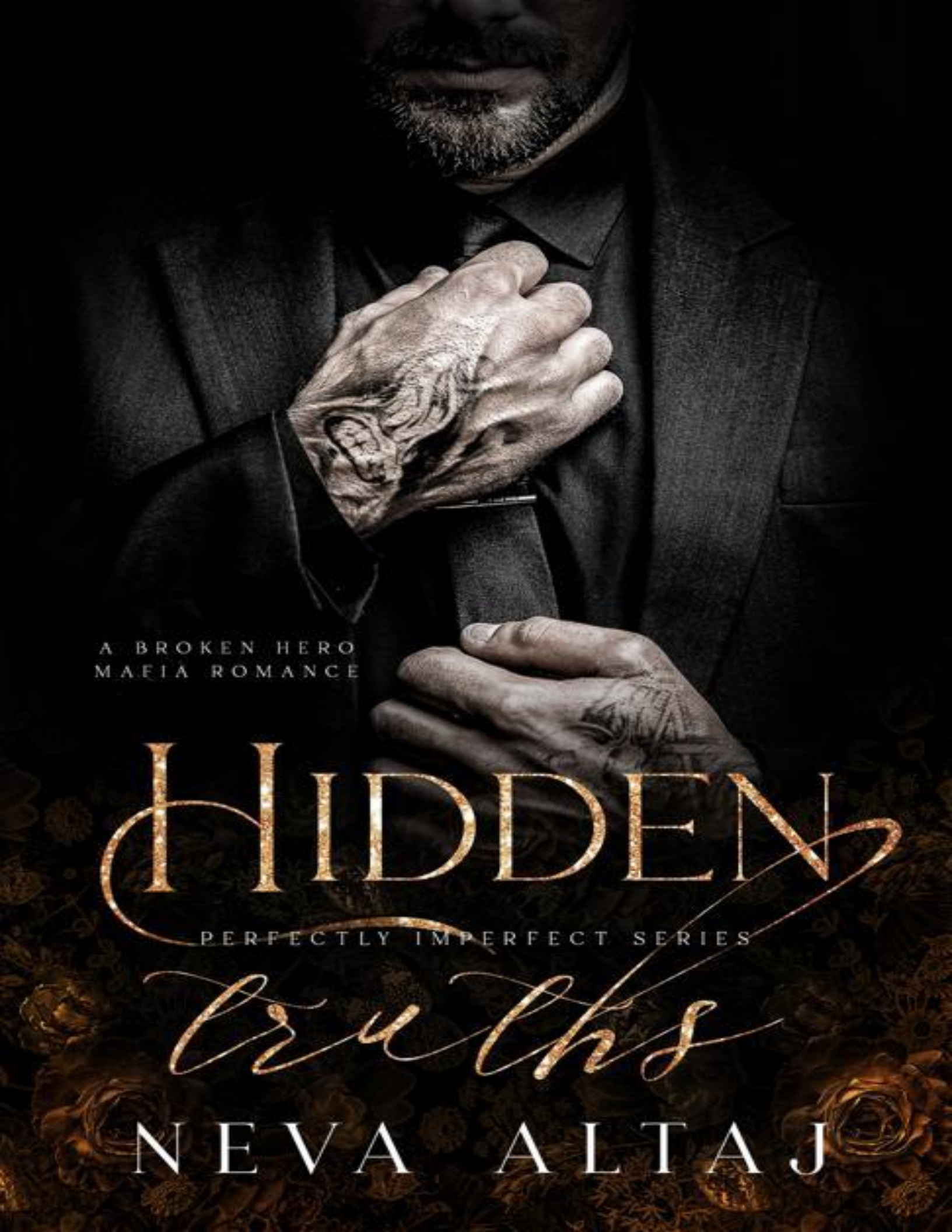

A BROKEN HERO
MAFIA ROMANCE

HIDDEN

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

Truths

NEVA ALTAJ

Gizli Gerçekler
“Perfectly Imperfect-3”
Neva Altaj

Yazarın notu

Sevgili okuyucu, kitapta geçen birkaç Rusça kelime var, işte çeviriler ve açıklamalar:

Pakhan (пахан) - Rus mafyasının başı.

Bratva (братва) - Rus organize suçu veya Rus mafyası.

Lisichka (лисичка) – küçük tilki.

Palomita – küçük güvercin; “güvercin” anlamına gelen “*paloma*”nın küçültülmüş hali .

OceanofPDF.com

Tetikleme Uyarısı

Lütfen bu kitabın kan, şiddet, taciz ve işkencenin grafik tasvirleri gibi bazı okuyucuları rahatsız edici bulabilecek içerik barındırdığını unutmayın. Travma sonrası stres bozukluğu (TSSB) ve diğer ruh sağlığı durumlarının temalarından da bahsedilmektedir.

Hepimiz aşkın her yarayı iyileştirdiğine inanmak istesek de, lütfen bu hikayenin bir kurgu olduğunu unutmayın. TSSB'den muzdaripseniz veya diğer akıl sağlığı sorunlarıyla mücadele ediyorsanız, yardım mevcuttur. Ailenize ve arkadaşlarınıza, bir tıp doktoruna veya bir danışman ya da ruhani lider gibi başka bir güvenilir profesyonele ulaşın. Yalnız değilsin!

OceanofPDF.com

önsöz

E-posta Yazışmaları

On beş yıl önce

Gönderen: Felix Allen
Kime: Kaptan L. Kruger
Konu: Sergei Belov

Kaptan,

Atandığım en yeni üye Sergei Belov ile ilgili önemli endişelerimi ifade etme ihtiyacı hissediyorum. Belov çocuğu son derece zeki ve büyük bir fiziksel potansiyel gösteriyor. Ancak, programımız için doğru seçim olduğundan emin değilim. O sadece on dört yaşında ve bu çok genç. Ayrıca, psikolojik profili bizim ihtiyaçlarımızla uyuşmuyor. Basit bir ifadeyle, o bir koruyucudur. Ayrıca doğası gereği şiddet yanlısı bir birey değil ve devam etmenin ne kadar akıllıca olduğundan emin değilim. Bence ya başka bir birime atanmalı ya da alındığı gençlik ıslahevine iade edilmeli.

*felix allen
SIFIR birim
İşleyici Sergei Belov'a*

OceanofPDF.com

On bir yıl önce

Gönderen: Felix Allen

Kime: Kaptan L. Kruger

Konu: ÖNEMLİ. Sergei Belov

Kaptan,

Belov çocuğuyla ilgili konumunun farkındayım. Ayrıca, son birkaç yıldaki üstün başarısının ve kusursuz eğitim puanlarının, iyi bir şekilde alıştığı ve saha görevlerine gönderilmeye hazır olduğu sonucuna götürebileceğinin de farkındayım. Profesyonel görüşüm, Project ZERO harekâtına tahsis edilen görevleri yerine getirmeye uygun OLMADIĞI ve bir an önce standart birimlerden birine nakledilmesini tavsiye ediyorum.

felix allen

SIFIR birim

İşleyici Sergei Belov'a

OceanofPDF.com

Sekiz sene önce

Gönderen: Felix Allen

Kime: Kaptan L. Kruger

Konu: Transfer talebi bildirimi

Kaptan,

*Şubat ayında görevden döndüğünden beri oldukça ilgili davranışlar sergiliyor .
ColumbiaRaporumun tamamını bu e-postaya ekliyorum, ancak en önemli noktaları özetlemek
gerekirse: şiddetli patlamalar, gerçeklikle bağın kopması ve rastgele katatonik epizodlar.*

*Onun için resmi olarak bir nakil ve psikiyatrik değerlendirme talep ettiğimi size bildirmek
istedim.*

*Aşağıda ne oldu Lennox? Görev raporuna erişimim neden reddedildi? Sergei bana
söylemiyor ve etrafa sormaya çalıştığımda, bunu olduğu gibi bırakmam yoksa sonuçlarına
katlanmam söylendi. Ne olduğunu bilmem gerekiyor Columbiaçünkü bu, davranışındaki
değişikliğin tetikleyicisiydi.*

felix allen

SIFIR birim

İşleyici Sergei Belov'a

OceanofPDF.com

Altı yıl önce

Gönderen: Felix Allen
Kime: Kaptan L. Kruger
Konu: Acil

Sergei Belov'u görevden almanı istiyorum. Diğer insanlar için tehlike oluşturuyor, ama en çok kendisi için. Defalarca anlatmaya çalıştım ama dinlemedin. Normal bir çocuğu alıp, sonuçsuz bir şekilde silahın haline getiremezsin. Ne kadar genç yaşta eğitime vererseniz verin, herkes kiralık katil olmaya uygun değildir. LennoxAniden çıldırması an meselesi ve bunu yaptığında, üstlerimize açıklamak zorunda kalacağınız bir kaos yaratacak.

*felix allen
SIFIR birim
İşleyici Sergei Belov'a*

OceanofPDF.com

Dört yıl önce

Gönderen: Kaptan L. Kruger

Kime: Felix Allen

Konu: Varlığım nerede?!

Felix,

Yarın sabah seni ofisimde bekliyorum. Amiral Belov'u ve kendini serbest bırakmaya nasıl ikna ettiğini bilmek istiyorum. Ve varlığımı nerede saklıyorsun?!

Kaptan Lennox Kruger

Proje SIFIR Komutanı

Gönderen: Felix Allen

Kime: Kaptan L. Kruger

Konu: Re: Varlığım nerede?!

Siktir Lennoxgit

Umarım evcil hayvan projen çok yakında seni kışından ısırmak için geri gelir.

Felix

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Üç gün önce

ANGELİNA

Tabakta tam olarak on bir parça et ve yirmi üç patates kızartması var. Maria iki saat önce yemeği getirdiğinden beri onları en az yirmi kez saydım. Yemek hala sıcakken karşı koymak daha zordu, aroması burun deliklerimi dolduruyordu. Ama şimdi bile ağzım sulanıyor ve midem kasılıyor.

İkinci gün en kötüsüydü. Aklımı kaybedeceğimi düşündüm, bu yüzden yiyecek parçalarını saymaya başladım ve onları yediğimi hayal ettim. Yardımcı oldu. Biraz. Et küçük parçalara ayrılmasaydı, her biri benimle alay etmeseydi belki daha kolay olurdu. Sadece bir tane alabilirdim ve kimse fark etmezdi. O gün nasıl galip geldiğimi bilmiyorum.

Açlık grevimin beşinci günündeyim. Bana günde üç kez yemek ve su getiriyorlar ama su dışında hiçbir şeye dokunmuyorum. Babamın katiliyle isteyerek evlenmektense açlıktan ölmeyi tercih ederim.

Odanın diğer tarafındaki kapı açılıyor ve Maria içeri giriyor. Bir zamanlar çok iyi arkadaşlık. Babamı becermeye başlayana kadar. Babamın en iyi arkadaşı, iş ortağı ve beş gün önce de katili olan Diego Rivera'ya ne zaman geçmeye karar verdiğini merak ediyorum.

Maria, "Bunun bir anlamı yok, Angelina," diyor ve elleri kalçalarında önümde duruyor. Öyle ya da böyle Diego ile evleneceksin. Neden daha zor yolu seçelim?"

Kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Peki neden yapmıyorsun?" Soruyorum. "Zaten onu beceriyorsun. Neden orada dursun?"

"Diego asla bir hizmetçinin kızıyla evlenmez. Ama beni becermeye devam edecek. Bana özellikle küçümseyici bakışlarından birini hediye ediyor. "Artık sana dokunmak isteyeceğinden şüpheliyim, Manny Sandoval'ın kızı olsun ya da olmasın. Hiçbir zaman özel bir şey olmadın, ama şimdi yarı ölü görünüyorsun."

"Ondan beni bırakmasını ve tamamen senin olmasını isteyebilirsin."

O domuzun ona dokunmasından nasıl midesinin bulandığını hayal bile edemiyorum. Diego babamdan daha yaşlı ve kokuyor. Bayat ter ve kötü kolonya kokusunu her zaman onunla ilişkilendireceğim.

Ah, yapardım. Memnuniyetle." O gülümser. "İşe yarayacağını düşünseydim. Diego, Sandoval prensesinin eşi olmasıyla babanın iş sözleşmelerini devralmanın çok daha kolay olacağına inanıyor. Bir, belki iki gün daha bekleyecek. Sonra seni sunağa sürükleyecek. Sana karşı inanılmaz derecede sabırlıydı, Angelina. Onu daha fazla test etmemelisin. El değmemiş yiyeceklerin olduğu tabağı alır ve kapıyı arkasından kilitleyerek odadan çıkar.

Yatağıma uzandım ve hafif akşam esintisiyle dalgalanan perdeleri seyrettim. Bu sabahtan beri başım dönüyor, bu yüzden uykuya dalmak artık birkaç gün önceki kadar zor değil. Ayrıca artık gözyaşı kalmadı.

Hala babamın gittiğine inanamıyorum. Belki gezegendeki en iyi baba değildi ama o benim babamdı. Manuel Sandoval için iş her zaman önce gelirdi ki bu alışılmadık bir durum değildi. Meksika'nın en büyük üç kartelinden birinin liderinin çocuğuyla saklambaç oynayarak ya da buna benzer bir şey oynayarak bir gün geçirmesini kimse beklemiyordu ama o beni kendine göre seviyordu. Dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor.

Manny Sandoval resitallerime gelmemiş veya ev ödevlerime yardım etmemiş olabilir, ama nasıl ateş edeceğimi neredeyse onun adamları kadar iyi bildiğimden emin oldu.

Avludan bana ulaşan erkek kahkahaları içimi ürpertiyor. O yalancı piç ve adamları hala kutlama yapıyorlar. On yıldan fazla bir süredir iş yaptığı adam olan babamı öldürmesi yeterli değildi . Oh hayır. Evini ve iş sözleşmelerini devraldı. Şimdi de kızını yanına almak istiyor.

Gözlerimi kapattım ve Diego'nun evimize geldiği günü hatırladım. Kimse bir şeyden şüphelenmedi çünkü babamı yıllarca ayda en az bir kez ziyaret etmişti. Neler olduğunu anladığımızda artık çok geçti.

O gün Diego'ya saldırmamalıydım. Bana kazandırdığı tek şey, yüzüme yıldızları görmemi sağlayan bir darbeydi. Babamın iki yanında kanlar içinde yerde yatan cesedini gördüğümde doğru dürüst düşünemedim. O pisliği öldürmek aklımdaki tek şeydi. Daha iyi bir fırsat beklemek yerine, iki askerini tamamen göz ardı ettim, ofis duvarında asılı olan dekoratif kılıçlardan birini aldım ve Diego'ya saldırdım. Adamları, patronlarının yanına bile yaklaşmadan beni yakaladı. Ve güldü. Sonra Diego yüzüme tokat atıp neredeyse çenemi yerinden çıkardığında biraz daha güldüler.

Şimdiye kadar beni becermeye gelmemesine şaşırdım. Muhtemelen getirip bodruma kapattığı kızlara onları satın alan adamlara göndermeden önce tecavüz etmekle meşgul. Acaba beni de satar mı yoksa onunla bir ilişkim olacağına ölmeyi tercih ettiğimi anlayınca beni öldürür mü?

Yüzümü yastığa gömüyorum.

* * *

Birinin telaşlı adımlarının sesi beni uykumdan uyandırıyor. Yavaşça ve gözlerimi açmadan yastığın altına uzanıp elimi üç gün önce söktüğüm sandalyenin kollarına sardım. Derme çatma silahımı, Diego sonunda beni ziyaret etmeye karar verdiğinde kullanmak üzere oraya yerleştirdim.

"Angelinita!" Bir el omzumu tutuyor ve beni sarsıyor. "Uyanmak. Fazla zamanımız yok."

"Nana?" Yatakta doğrulup çocukluk dadıma gözlerimi kısarak baktım. "İçeri nasıl girdin?"

"Haydi! Ve sessiz ol. Elimi tutuyor ve beni odadan çıkarıyor.

Beni odama hapsettiler ve beş gündür yemek yemedim. Beni neredeyse koridor boyunca ve mutfağa ulaşana kadar iki takım merdivenden aşağı sürükleyen yaşlı ve zayıf nineme ayak uydurmaya çalışırken ayaklarım sürükleniyor. Diego evin içine muhafız göndermez ve diğer personel saat on civarında ayrılır. Kimseye rastlamadığımıza göre, gece epey ilerlemiş olmalı.

Nana beni arka bahçeye açılan ve parmağıyla işaret eden cam kapının önünde durmam için hareket ettiriyor. "Şu kamyonu görüyor musun? Yirmi dakika sonra gidiyorlar. Diego, Chicago'daki İtalyanlara uyuşturucu gönderiyor ve kargoyla birlikte kızlardan birini hediye olarak göndermemi söyledi." Bana baktı. "Onun yerine sen gidiyorsun."

"Ne? Hayır." Elimi onun buruşuk yanağına koydum ve diğer elimle bacaklarım yorulur diye duvara yaslandım. "Diego seni öldürecek."

"Gidiyorsun. O orospu çocuğunun seni almasına izin vermeyeceğim."

"Nana. . "

"Chicago'ya vardığında, okuldan bazı Amerikalı arkadaşlarınla kalabilirsin. Diego senin peşine düşmek için sınırı geçmeye cesaret edemeyecek."

"Hiçbir belgem veya pasaportum yok. Oraya vardığımda ne yapacağım?" Orada da o kadar çok arkadaşım olmadığını söylemeyi atlıyorum. "Ve sürücü beni tanıyacak."

"Muhtemelen olmayacak, berbat görünüyorsun. Ama her ihtimale karşı emin olacağız."

Çekmeceye uzandı, makas çıkardı ve şortuyla tişörtümü birkaç yerinden kesmeye başladı. İşi bittiğinde, göğüslerimi ve kığımın örtecek neredeyse hiç bez kalmadı. Tıpkı Diego'nun hoşuna gittiği gibi.

"Şimdi, saç."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve ona sırtımı döndüm. Nana belime gelen uzun saçlarımı hafifçe düzensiz bukleler halinde zar zor omuzlarıma gelene kadar parçalarken gözyaşlarımın akmasına izin vermedim.

"Chicago'ya varır varmaz Liam O'Neil ile iletişime geçin," diyor. "Belgeleri ve yeni bir pasaportu almanıza yardım edebilir."

"Durum düşünüldüğünde bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Ya O'Neil, Diego'ya orada olduğumu söylerse?" Babam geçen yıl İrlandalılarla iş yaptı ama asla liderlerinin hayranı olmadı. Liam O'Neil'a "kurnaz piç" dedi.

"Risk almalısın. Başka hiç kimse size sahte belgeler getiremez."

Çıplak ayaklarımın etrafında siyah saç tutamlarının uzandığı yere bakıyorum. Geri büyüyecek. . . Bunun olduğunu görecektim kadar yaşarsam.

Nana omzuma dokunuyor. "Arkanı dön."

Bunu yaptığında, masadan en sevdiği agave bitkisinin bulunduğu bir saksı alıyor, bir avuç toprak alıyor ve kiri kollarıma ve bacaklarıma sürmeye başlıyor. Bir adım geri çekildi, bana baktı ve birazını alnıma da sürdü.

"İyi." Başını sallıyor.

Kendime bakıyorum. Kalça kemiklerim çıkıntılı ve karnım çökük görünüyor. Her zaman zayıf taraftaydım, ama şimdi vücudum sanki biri ondan her et parçasını emmiş, geriye sadece bir deri ve kemik kalmış gibi görünüyor. Diego'nun bodruma kapattığı kızlara kesinlikle benziyorum. Başımı kaldırdığımda, Nana gözlerinde yaşlarla beni izliyordu.

"Bunu al." Sandalyede asılı duran bir çantayı alıp elime tutuşturdu. "Biraz yiyecek ve su. Sürücü kontrol etmeye karar verir diye parayı yatırmaya cesaret edemedim."

Kolumu ona doladım, yüzümü boyun girintisine gömdüm ve toz yumuşatıcı ve kurabiye kokusunu içime çektim. Bana çocukluğu, yaz günlerini ve aşkı hatırlatıyor. "Seni bırakmam Nana."

"Bunun için zaman yok." Burnunu çekiyor. "Hadi gidelim. Başını eğ ve konuşma."

Dışarıda kolumun üst kısmından tutarak beni hizmet binasının önüne park etmiş kamyonu doğru sürükledi.

Sürücü, "Zamanı geldi, Guadalupe," diye havlıyor ve sigarasını yere fırlatıyor. "Onu arkaya alın. Biz geç kaldık."

"Ona yaklaşmak istemiyorsun." Nana beni sürücünün etrafından dolaştırıyor. "Orospu her yerine kustu. O kokuyor."

Kamyonun arkasına atlarken başımı eğdim ve tökezlememeye çalıştım. Bacaklarım, kendimi dik tutmaya çalışmanın gerginliğinden titriyor. Kutulardan birinin arkasına eğildim ve Nana Guadalupe'ye son bir kez bakmak için döndüm ama büyük, sürgülü kapı

ben daha bir şey göremeden gümbürtüyle kapandı. Karanlık tamamlanır ve bir dakika sonra motor kükreyerek çalışır.

SERGEİ

Arka cebimdeki telefon çalıyor. Sağ elimde tuttuğum bıçağı havaya fırlatıp telefona uzanıp aramayı cevaplıyorum.

"Evet?"

Bratva'nın pakhanı Roman Petrov, diğer taraftan, "İtalyanların sevkiyatı Meksika'dan yeni ayrıldı," diyor. "Yarın gece adamlar onu durdurmak için dışarı çıktıklarında, Mikhail'le birlikte gitmeni istiyorum."

"Ey? Bu, tekrar sahaya çıkmama izin verildiği anlamına mı geliyor?"

Dört yıl önce Rus Bratva'ya katıldığımda, piyade olarak başladım ve bu son yıllarda, pakhan'ın iç çemberine giden merdiveni tırmandım. Bir yıl önce Roman beni onlardan men edene kadar saha görevlerini ben yürütüyordum.

"Hayır. Bu tek seferlik bir anlaşma olacak. Anton hâlâ hastanede ve eleman eksiklerimiz var yoksa seni asla göndermezdim."

"Motivasyon konuşmalarınız ciddi bir çalışma gerektiriyor." Bir sonraki bıçağı havaya fırlatıyorum.

"Motive olduğun zaman ceset sayısı tavan yapar, Sergei."

gözlerimi deviriyorum. "Ne yapmama ihtiyacın var?"

"Kamyonlarını donat ve şeyi havaya uçur. Şoförün uyuması için durması gerekecek çünkü istihbaratımız kamyonda uyuşturucu taşıyan bir kız olduğunu söylüyor. Önce onu çıkarmalıyız. Mikhail daha sonra sizi daha fazla ayrıntı için arayacak."

"Tamam."

"Ve bu sefer patlayanın sadece kamyon olduğundan emin ol," diye havlıyor ve aramayı kesiyor.

Son bıçaklarımı fırlattım, lambayı yaktım ve vuruşlarımı incelemek için karşı duvara monte edilmiş dar tahtaya doğru yürüdüm. Bıçaklardan ikisi hedefin biraz altına indi. paslanıyorum Bıçakları çıkarıyorum ve odaya geri dönüyorum. Ahşap tahta boyunca yatay olarak çizilen beyaz çizgiye odaklanarak ışığı tekrar kapatıyorum.

* * *

Yirmi dakika sonra odamdan çıktım ve Felix'i aramak için aşağı indim.

"Albert!" bağırırım.

Ona böyle hitap etmemden nefret ediyor, bu yüzden her zaman yaptığımdan emin oluyorum. Ordu gitmemize izin verdiğinde yapması gerektiği gibi emekliliğini bir deniz kulübesinde geçirmek yerine uşağını oynamaya karar verdiğinden beri ona hizmet ediyor. Sözleşmelerimizden bizi nasıl muaf tutmayı başardığını bana asla tam olarak söylemedi.

Albert! C-4 zulamızı nereye koydun?"

"Kilerde!" diye bağılıyor mutfakta bir yerlerden. "Patatesli sandığın altındaki kutu."

burnumu çekiyorum Ve benim deli olduğumu söylüyorlar. Merdivenleri daire içine alıp kiler kapısını açıyorum. "Nereye?"

"Saat onbir. Başına dikkat et!"

Sola döndüm ve kafamı tavandan sarkan golf malzemeleri çantasına vurdum. "İsa! Sana pisliğini garajda tutmanı söylemiştim!"

Yeterli yer yok, dedi Felix arkamdan. "C-4'e neden ihtiyacın var?"

"Roman'ın yarın bir şeyler patlatmam için bana ihtiyacı var."

"Başka bir İtalyan deposu mu?"

"Bu sefer uyuşturucularının olduğu bir kamyon." Patatesli sandığı çıkarıp kutuya uzanıyorum. "Patlayıcıları yiyeceklerle birlikte saklayamazsınız, kahretsin. Bunu bodruma götürüyorum."

"Yarından sonraki gün tatile ihtiyacım var," diye seslendi arkamdan. "Marlene'i sinemaya götürüyorum."

Durup gözlerinin içine bakıyorum. Benim için çalışmıyorsun. Yıllardır kurtulmaya çalıştığım bir baş belası - ayrılmayacak biri. Sonunda Marlene'in yanına taşınacağın ve sırtımdan çekileceğin gün için yaşıyorum."

Ah, yakın zamanda onun yanına taşınmayacağım. Çok erken."

Yetmiş bir yaşındasın! Biraz daha beklersen taşınacağın tek yer kahrolası mezarlık!"

"Hayır." Hiçbir şey yokmuş gibi elini sallıyor. "Ailem uzun ömürlülüğüyle tanınır."

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. "İyiym. Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Marlene hoş bir bayan. Git hayatını yaşa."

Felix dişlerini gıcırdatıp bakışlarıyla beni sabitlerken yüzündeki tasasız maske kayboluyor. İyi olmaktan çok uzaksın ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Bu doğru olsa bile artık senin sorumluluğunda değilim. Ayrılmak. Bırak da kendi pisliğimle tek başıma ilgileneyim."

"Gece boyunca, bütün gece, üst üste üç gün uyursan ben giderim. Bu olana kadar, yerimde kalıyorum. Döndü ve mutfaka yöneldi, sonra omzunun üzerinden fırlattı, "Mimi oturma odasındaki lambayı devirdi. Her yerde cam var."

"Temizlemedin mi?"

"Senin için çalışmıyorum, unuttun mu? Bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım. Öğle yemeğinde balık yiyoruz."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

SERGEİ

Kamyonun altında yatıp ikinci paket patlayıcıyı hazırlıyordum ki Mikhail diğer tarafta bir yere küfretti.

"Sergey! Tamam mısın?"

"Sadece bir tane daha," diyorum.

"Bütün lanet sokağı havaya uçuracak kadar o boktan yeterince koydun. Bırak ve buraya gel. Kapı sıkıştı."

Kamyonun altından yuvarlandım ve arkaya, Mikhail'in levyeyle kargo kapısını açık tuttuğu yere yürüdüm.

"Sen orada kal, ben kızı getireceğim," dedim, telefonumun fenerini yaktım ve kamyonete atladım.

Kutuların etrafından dolaşıp geçerken onları hareket ettiriyorum ama kızı göremiyorum.

"O orada mı?" Mihail sorar.

Onu bulamıyorum. O olduğundan emin misin? . "

Köşede bir şey var ama ne olduğunu göremiyorum. Bir sandık yığınının etrafından dolanıp ışığımı aşağı doğru tutuyorum. "Ah, kahretsin!"

Kıvrılmış bir gövdenin önüne yaklaşıp çömelebilmek için kutuları hareket ettiriyorum. Kızın yüzü kolunun altına gizlenmiştir. Son derece ince kolu. Sekiz yıl önceki bir gece zihnime hücum ediyor ve ince vücudu kirle kaplı başka bir kızın görüntülerini bastırmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Geriye dönüş geçer.

Kızın nabzını kontrol etmek için uzanıyorum, kıpırdanıp kolunu çektiğinde nabzını bulamayacağımdan kesinlikle eminim. Telefonumdan gelen ışıktaki simsiyah görünen inanılmaz derecede koyu iki göz bana bakıyor.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum. "Güvendesin."

Kız gözlerini kırptırıyor, sonra öksürüyor ve o muhteşem gözleri yuvarlanıp kapanıyor. Bayıldı. Telefonu yanımdaki kutuya dayadım, ışık onu aydınlattı ve kollarımı narin vücudunun altında kaydurdım. Onu kaldırırken boğazım düğümleniyor.

Yüce Tanrım, doksan kilodan fazla olamaz.

"Sergey?" Michael kapıdan seslenir.

Onu yakaladım! Kahretsin, durumu kötü." Telefonumu alıyorum ve onu kutulardan oluşan labirentte yolu aydınlatmak için kullanarak onu dışarı çıkarıyorum. Kulağına, "Seni yakaladım," dedim ve ardından Mikhail'e baktım. "Kapıyı tut."

Kamyondan aşağı atlıyorum ve Mikhail'in arabasına doğru ilerliyorum.

"Varya'yı arayıp doktoru getirmesini söyleyeceğim." Mikhail kamyon kapısının tekrar kapanmasına izin veriyor. "Onlarla güvenli evde buluşabiliriz."

"Hayır," diye havlıyorum ve küçük bedeni göğsüme doğru çekiyorum. "Onu benim yerime götürüyorum."

"Ne? Sen deli misin?"

Durup ona doğru dönüyorum. "Onu yanımda götüreceğimi söyledim."

Mikhail bana baktı, sonra başını salladı. "Her neyse. Onu arabaya bindirin, kamyonu havaya uçurun ve gidelim buradan."

Kapıyı açıp arka koltuğa eğildim, kızı güvenli bir şekilde kollarıma aldım, sonra eğilip nefesini dinlemeye çalıştım. Sığ, ama yaşıyor. Şimdilik.

"Hazır?" Mikhail sürücü koltuğundan soruyor ama onu görmezden geliyorum. Tanrım, Sergey! O lanet uzaktan kumandayı al ve lanet olası kamyonu havaya uçur.

Sözümü böldüğü için onu azarlamalı mıyım diye tartışarak ona baktım ve buna karşı karar verdim. Karısı ona ve huysuz kişiliğine deli gibi aşık olmalı. Eve kafasının yanında bir yumruyla ve kulağı hamburger gibi görünse mutlu olmazdı.

Muhtemelen çok daha iyi bir durumda olmazdım. Mikhail güçlü bir orospu çocuğu. Bir keresinde onun boyunda üç adamla kavga ettiğine tanık olmuştum . İzlemesi eğlenceliydi. Kesin olarak hatırlamıyorum ama sanırım o dövüştten canlı çıkan tek kişi oydu. Dikiz aynasından sol gözü bana bakarken sağ gözünü nasıl kaybettiğini merak ediyorum. Gülümsedim, cebimdeki uzaktan kumandaya uzandım ve düğmeye bastım.

Destansı patlama geceyi delip geçiyor.

ANGELİNA

Karanlık. Sadece karanlık. Aniden, güçlü bir ışık beni kör ediyor. Sessiz sözler. Sonra, oldukça uzun bir süre koca bir hiç.

Işık. ağırlıksızlık Daha sessiz kelimeler, ama anlamlarını deşifre edemiyorum. Yine parlak ışık. Köpek havlaması. Sesler. Üç erkek. Bir kadın.

Yine ağırlıksızlık. Su. Ilık. Vücudumda ve sonra saçımda. İç çekiyorum ve uzaklaştığımı hissediyorum. Su kayboluyor ve birdenbire çok ama çok üşüyorum. Titreme. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Vücudumu yumuşak ve sıcak bir şey sarıyor, ardından yine ağırlıksızlık. Büyük ve güçlü kollar beni kucaklıyor. Neredeyim? Beni kim taşıyor? Dalgaların üzerinde sürüklenmek. Nereye?

Sallanma durur ama kollar hâlâ oradadır. Yine üşüyorum, bir kez daha titriyorum. Kollar etrafımı sarıyor ve beni sıcak ve sağlam bir şeyin içine çekiyor.

Sessiz fısıldayarak. Dişi. Sonra, kırılmış derin sözler. Sinirli. Erkek. Kollarını sıkıyor, beni daha da yakınına çekiyor. Elimin arkasında bir tutam. Hafif bir ağrı. Daha fazla kelime. tartışmak Dil belli belirsiz tanıdık geliyor. İspanyolca değil. İngilizce de değil. Kamyonun İtalyanlara gitmesi gerekiyordu ama duyduğum İtalyanca değil, yakından bile duymuyorum.

" *Idi na khuy* , Albert!" Derin bir erkek sesi kulağımın yanında şaklıyor.

Kanım soğuyor. Nasıl oldu da Rusların yanına gittim? Sadece bir sömestr aldığım için Rusçam temel, ama dili tanıyacak kadar biliyorum.

Gözlerimi tekrar açmaya çalışıyorum ama öncekinden daha da zor. Bana ilaç mı verdiler? Yine bilincimi kaybediyorum ve hatırladığım son şeyler kulağımın yanında duran sessiz sözler ve taze, odunsu bir erkek kolonyası kokusu. Bu insanlarla çevriliyken kendimi sürüklenmemeliydim ama derin ve yatıştırıcı ses beni yatıştırıyor ve nedense bu ses kendimi güvende hissettiriyor. İç çekerek yüzümü sert erkek göğsüne gömüyorum ve düşmanın kollarında uykuya dalıyorum.

SERGEİ

Uyuyan kızı başını omzuma yaslayacak şekilde hareket ettirdim ve onu sardığım battaniyeyi yeniden düzenledim. Hayalet gibi solgun yüzüne odaklanarak koltuğa

yaslandım. Gözlerinin çevresinde büyük halkalar ve solmuş, sarı çürüğün üzerine yanağına yapıştırılmış birkaç ıslak, düzensiz kesilmiş saç teli var. Cehenneme gidip geri dönmüş birine benziyor.

Roman'ın hizmetçisi Varya, "Onu burada tutamazsın oğlum," diyor. "Tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Doktor bu gece burada kalacak. İstersen sen de kalabilirsin." yukarı bakıyorum "Hiçbir yere gitmiyor."

Varya başını sallar ve doktora döner. "Kızın durumu ne kadar ciddi?"

"Dehidrasyon. Ve zatürre başlangıcı. Ona bir iğne antibiyotik verdim. Salıya kadar her gün ona bu hapları ver." Bana bir ilaç şişesi uzattı ve Varya'nın elindeki serum torbasını işaret etti. "Ayrıca bu gece bir torba daha saline ihtiyacı olacak."

"Başka bir şey?"

"Muhtemelen sabaha kadar uyuyor olacak. Uyandığında ona su ve yiyecek bir şeyler verin ama ilk gün yemeği hafif tutun. Genel olarak, o sağlıklı bir kadın ve bu" - kollarımdaki kızı işaret ediyor - "yeni. Muhtemelen onu aç bıraktılar.

Vücudum hareketsiz. "Yeterince yiyeceği olmadığını mı söylüyorsun?" Doktora bakıyorum.

"Yani son beş, altı gün boyunca ya çok az yemek yedi ya da hiç yemedi. Belki daha fazla."

Bir yanma hissi midemden başlayarak tüm vücuduma yayıldı ve sonra beni içine çekene kadar dışarı doğru yayıldı. Etrafımdaki oda kararıyor ve el fenerimden gelen tek ışıkla karanlık bir bodrum katına dönüşüyor. Etrafa dağılmış kasalar ve kırık mobilya parçaları var. Ve cesetler. Kirli ve zayıf en az on kız ortalıkta yatıyordu. Benim hatam. Hepsi benim hatam. Emirleri yerine getirmek yerine daha önce gelseydim, onları kurtarabilirdim. Hepsinin öldüğünü bilmeme rağmen tek tek nabzını kontrol ediyorum. Her birinin alınlarının ortasında büyük kırmızı bir nokta vardır. Sonuncusu hariç hepsi. Parmağımı boynuna bastırduğimde dudaklarından zar zor duyulabilen bir inleme çıktı. Bana bakmak için gözlerini açtı ve parmağımın altındaki nabzı atmaya bıraktı.

"Sergey?" Varya'nın sesi bana ulaşıyor ama çok uzak geliyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, yeni görüntü dalgasını engellemeye çalışıyorum. Sol elim titremeye başlıyor. Kahretsin. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve tüm gücümle göz kapaklarımı sıkıyorum.

"Bok. Varya, ondan uzak dur. Yavaşça," diye havlıyor Felix sağdan bir yerden. Herkes dışarı. Şimdi."

Derin bir nefes. Sonra bir başkası. Yardımcı olmuyor. Sanki patlayacakmışım gibi geliyor. İnsanların ayrıldığını ve kapının kapandığını duyuyorum ama sesler kulaklarımda çınlamayla karışıyor. Bir şeyi, herhangi bir şeyi yok etme ihtiyacı, öfke içimde birikmeye devam ederken beni alt ediyor.

Kollarımdaki kız kıpırdandı ve başını sola çevirerek yüzünü boynuma gömdü. Tenimde nefesi kelebek kanatları gibi. Geriye dönüş kaybolur. İç çekiyor, sonra öksürüyor. Gözlerimi açıp ona baktım, sıkıntı belirtileri aradım ama iyi görünüyordu.

Onu daha rahat ettirmek için arkaya yaslandım, battaniyeyi kemikli omzunun üzerine çektim ve elimin titremesinin durduğunu fark ettim. Başımı geriye atıp tavana baktım ve nefesini dinledim, sonra çok daha hızlı nefeslerimi onunla senkronize etmeye çalıştım. Kızın vücudu seğiriyor ve tekrar öksürüyor.

"Tamam. Güvendesin," diye fısıldadım ve kollarımı ona doladım.

Çözemediğim bir şeyler mırıldandı ve elini göğsüme, kalbimin hemen üstüne koydu. Çok küçük. Ve çok ince. Muhtemelen her iki bileğini de baş parmağım ve işaret parmağım arasında daire içine alabilirim. Uzanıp avucumu boynunun kenarına bastırdım ve nabzını parmaklarımın altında hissettim. Güçlü. O atlatacak. İçimde oluşan baskı yavaş yavaş azalıyor.

Tekrar yüzüne baktığımda, ıslak saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırıp ona baktım. Açlıktan ölmek üzereyken bile çok güzel. Ama benim dikkatimi çeken güzelliği değil. Yüz hatlarında tanıdık gelen bir şey var. Kusursuz bir hafızam var ve onunla daha önce, en azından şahsen tanışmadığıma yüzde yüz eminim. Hala . . . Başımı yana eğerek kara kaşlarını, sivri burnunu ve dolgun dudaklarını inceliyorum. Aç kalmadan ve o kamyonunda üç gün geçirmeden önce nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Bakışlarımı hissetmiş gibi kıpırdandı ve kısa bir an için gözleri açıldı ve odaklanmamış karanlık bakışları benimkilerle buluştu. Ve hatırlıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

ANGELİNA

Elimin arkasına ıslak bir şey düşüyor ve başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlanıyor. Nefes nefese. Sıcak nefes yüzüme çarpıyor. Gözlerimi açıyorum, kırpıyorum ve anında hareketsiz kalıyorum. Uzun bir burnun yanından beni ilgiyle izleyen iki siyah göze bakarken yükselen paniği kontrol etmeye çalışıyorum. Olabildiğince yavaş bir şekilde doğrulup yatağın diğer ucuna, sırtım duvara çarpana kadar sürünerek yarattığı görüş alanımda tuttum. Köpekler söz konusu olduğunda hiçbir sorunum yok, ama bana bakan şey, sıradan bir köpeğe göre küçük bir midilliye daha yakın.

Hayvan başını kaldırır, sonra yere uzanır ve gözlerini kapatır. Birkaç dakika sonra, derin bir horlama sesi bana ulaştı. Nefes alıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Birinin devasa yatak odasındaayım. Yatağa ek olarak, büyük bir ahşap gardırop ve önünde iki yatar koltuk ve ayaklı lamba bulunan yerden tavana bir kitaplık var. Bir deri ceket ve motosiklet kaskı, yatar koltuklardan birinin üzerinde gelişigüzel duruyor. Odanın iki kapısı, muhtemelen bir banyosu ve çıkışı var. Ve garip bir donanım var - yatay olarak beyaz bir çizgiye boyanmış kalın bir tahta. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve tuhaf dekorasyonun yanındaki kapıya odaklandım. Buradan gitmeliyim.

Bir şekilde Rus Bratva'nın askerlerinden biriyle birlikte olduğumdan oldukça eminim. Uyuşturucu sevkiyatını başka kimse durduramazdı. Babamın Ruslarla arasının pek iyi olmadığını söylemek yetersiz kalır. Burada biri benim kim olduğumu ve Diego'nun beni aradığını öğrenirse muhtemelen beni o piç kurusuna teslim ederler.

Gitmem lazım. Şimdi.

Ancak buradan çıkmayı denemeden önce tuvalete gitmem gerekiyor çünkü mesanem her an patlayacakmış gibi geliyor. Yerde uyuyan Cerberus'tan olabildiğince uzağa, yatağın kenarına doğru ilerliyorum. Ayaklarım yere değdiği anda, köpeğin kafası birdenbire kalkıyor. Saldırmasını bekliyorum ama yatağın kenarındaki yerinden beni izlemeye devam ediyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Baş dönmesi geçtiğinde, gardıroptan destek alarak dikkatlice sağdaki kapıya yöneliyorum. Bacaklarım titriyor ve oda önümde eğiliyor gibi görünüyor ama bir şekilde kapıya gidip kolu tutmayı başardım.

Köpek alçak sesle homurdanır, tam olarak hırlamaz ama kesin bir uyarı verir. Omzumun üzerinden bakıyorum ve burnunu diğer kapıya doğrultuyor. Duvar boyunca diğer kapıya doğru ilerliyorum ve köpeğe göz kulak olarak kapı koluna uzanıyorum. Elim tutamağa dokunur dokunmaz başını yere yatırıyor. Garip. Kapıyı açtım ve kesinlikle banyoydu.

Bağırın mesanemi boşalttıktan sonra lavaboya yaklaşıp yansıma bakıyorum. Fark ettiğim ilk şey temiz olduğum. Cildimde kir lekesi yok ve saçlarım yıkanmış görünüyor. Biri beni yıkadı. Bana da giydirdiler. Uyanır uyanmaz belli belirsiz fark ettim ama o sırada ne giydiğime dikkat etmedim. Kadın kıyafetleri, pembe şort ve öne çizgi film karakteri olan beyaz tişört. Şort uyuyor ama gömlek göğüslerimin üzerinde biraz dar. Görünüşe göre vücudumda kalan tek yağ göğüslerimde.

Yüzüme biraz su çarptım, doğrudan musluktan biraz içtim ve dolapları açmaya başladım. Diş fırçası için canımı veririm çünkü ağzım zımpara kağıdı gibi. Şanslı günüm olmalı. Lavabonun altında içinde iki kullanılmamış kutu olan bir kutu buldum. Dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde banyodan çıkıp diğer kapıya yöneliyorum ama o yöne ikinci bir

adım attığım anda derin bir hırıltı duyuyorum. Duruyorum ve hırıltı kesiliyor. Harika. Bunu beklemeliydim. Ama şimdi ne olacak?

Çıkışa birkaç adım var ama köpekle aramın yarısı kadar. Birkaç dakika daha bekledim, olduğum yere sabitlendim, sonra bir adım daha attım, bu sefer daha hızlı. Canavar havlıyor ve bana doğru atılıyor. Ellerimle yüzümü kapatıp çılgılık atıyorum.

Bir koşu sesi gelir ve kapı açılır. Hala köpeğin saldırmasını beklerken ellerimi yüzümden çekmeye cesaret edemiyorum.

"Mimi!" önümde bir yerlerden derin bir ses emirler veriyor. "*Idi syuda* ."

Mimi? Akli başında kim o şeye Mimi adını verir? Parmaklarımı ayırdım ve gümbürdeyen sesin sahibine bir göz atmak için gözlerimi kısarak baktım. Bunu yaptığımda, hemen geriye doğru birkaç adım tökezledim.

Erkeklerden kolay kolay korkmam. Bir uyuşturucu karteli yerleşkesinde büyüdüğüm için, küçüklüğümden beri etrafımda sert görünümlü erkekler vardı. Ama bu . . . bu adam herkesi korkutur.

Kapıda duran adam 1,80 boyunda ve oldukça kaslı. Bununla birlikte, spor salonunda ağırlıkları pompalayarak ve takviye alarak elde edileceği gibi hantal değil. Vücudu yıllar içinde kusursuz hale getirilmiş olmalı. Sadece solmuş kot pantolon giydiği için her kas mükemmel bir şekilde tanımlanmış ve tamamen sergileniyor. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, o da tamamen mürekkeple kaplı. Kolları bileklerine kadar, gövdesi köprücük kemiğine kadar ve omuzlarında görebildiğim siyah şekillere bakılırsa dövmeleleri sırtında da devam ediyor olmalı.

Bakışlarımın keskin çizgilerle çizilmiş yüzüne gitmesine izin verdim. Saçları soluk sarı, mürekkepli teniyle çok garip bir kombinasyon oluşturuyor. Ama en ilgi çekici özelliği, gözlerini kırpmadan beni izleyen -buzul mavisini, berrak ve delici- gözleri.

Korkunç Rus bana doğru bir adım attı. diye havlıyorum ve iki tanesini geri alıyorum.

"Tamam. Sana zarar vermeyeceğim," diyor İngilizce ve ellerini önünde kaldırıyor. "Adınız ne?"

Ona ne kadarını söylemeliyim? Tanrıya şükür kim olduğumu bilmiyor. Babamın işinde oldukça mütevazıydım, bu yüzden Rus Bratva'dan birinin beni tanımasını beklemiyordum. Bunu böyle tutmam gerekiyor. Bok. Bunu düşünüp bir hikaye hazırlamalıyım.

"*Lamalar nasıl?*" diye tekrar soruyor ama ben dudaklarımı kapalı tutuyorum.

Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, bu yüzden tasmaından tuttuğu köpeğe baktım ve ona odaklanmış gibi yaptım.

"*Yorum tu t'appelles?*"

Fransızca? Bu adam kaç dil biliyor? Ona yakında bir cevap vermem gerekecek. Gerçek adımlı vermeli miyim? Nadir ve oldukça evrensel değil, ona hangi ismi verdiğimi unutmaktansa gerçekte gitmek daha iyidir.

İngilizceye karar verdim. "Ben Angelina." Liseyi bitirip üniversiteyi ABD'de okuduğum için aksanım yok. Ve daha güvenli.

Bacaklarımdaki titreme artıyor ve yine başım dönüyor, bu yüzden elimi duvara dayadım ve bayılmamayı umarak gözlerimi kapattım. Nana'nın bana verdiği yemek -biraz meyve ve birkaç sandviç- gücümü geri kazanmama yardımcı oldu ama son kalanını dün sabah yedim.

Belimde bir kol hissediyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Rus kulağıma, "Yatağa dön," diyor, diğer kolunu bacaklarımın altına yerleştiriyor ve beni yatağa doğru taşıyor.

Yakınlığı tanıdık geliyor. Son yirmi dört saatte neler olduğunu pek hatırlamıyorum ama güçlü kolların beni o kamyondan ve daha sonra tekrar dışarı çıkardığını hissettiğimi hatırlıyorum. Başımı omzuna yasladım, boynuna yaklaştırdım. Deja vu. Gözlerimi kapatıyorum ve odunsu ve taze bir koku olan kokusunu içime çekiyorum. Aşına. Bu kokuyu dün gecedan biliyorum. Çılgındım ve etrafımda olup bitenlerin farkında değildim ama bunun için uyuyakaldığımı hatırlıyorum. Beni bulan o mu?

Yatağa varıyoruz ama beni hemen yere bırakmıyor. Onun yerine sadece beni izliyor. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Görünürde o kadar mürekkep olmadan yakından o kadar da korkutucu görünmüyor. Aslında, o keskin elmacık kemikleri ve solgun gözleriyle oldukça yakışıklı. Yüzündeki tek kusur, defalarca kırılmış gibi hafif yamuk burnudur. Onun çıplak göğsüne bu şekilde bastırılmasının beni rahatsız etmemesi garip.

"Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini biliyor musun, Angelina?" diye sordu ve beni yatağa indirdi.

Sorusu beni bir anda hayallerimden sıyırdı. Bakışlarımı odanın ortasında horlayarak yatan köpeğe çevirdim. Ona gerçeği söylememe imkan yok ama inandırıcı bir hikayeye ihtiyacım var. Onu bir hiç olduğuma ikna edecek ve böylece gitmeme izin verecek.

"Seyahat ediyordum," dedim bakışlarımı köpekten ayırmadan. "Sırt çantasıyla seyahat etmek. Geçen hafta Mexico City'nin dışında kaçırıldım." Orası. Kulağa inandırıcı geliyor. Diego'nun bodrumdaki kızlarının çoğu ona bu şekilde geldi.

"Yalnız?"

"Evet." Başımınla onayladım.

"Peki sonra ne oldu?"

"Beni o kamyona bindirdiler. Sen beni bulmadan önce beni nereye götürdüklerini bilmiyorum."

Kısa bir sessizlik olur, sonra devam eder, "Chicago'dasın. Nerelisin?"

"Atlanta."

"Atlanta'da ailen var mı?"

"Evet." Başımınla onayladım. "Annem ve babam orada yaşıyor."

"Tamam. Sana yiyecek bir şeyler getireceğim, sonra aileni arayabilirsin. Kulağa hoş gelmek?"

Başımı kaldırdım ve onu kısılmış gözlerle beni izlerken buldum.

"Evet, lütfen," diyorum.

Ayrılmak için döner. Tahmin ettiğim gibi sırtı da dövmelemlerle kaplı. Bana adını vermedi. Fark etmez çünkü zaten birazdan gideceğim ama bilmek istiyorum. "Adınız ne?"

"Sergey. Sergei Belov." Kelimeleri omzunun üzerinden atıyor ve bir sonraki anda yok oluyor.

Midemde panik birikmeye başlarken kapattığı kapıya baktım. Shiiiiit. Beni bulabilecek tüm insanlardan. . .

Ruslar, geçen yıl babama bir işbirliği teklifiyle yaklaştıklarında, diğer iki kartelin başları olan Mendoza ve Rivera ile zaten iş yapıyorlardı. Bratva, Sandoval karteliyle de anlaşmak istedi. Babam onları geri çevirdi ve ardından Rusların ana rakipleri olan İrlandalılarla ortaklık kurdu.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Amerika'dan yeni dönmüştüm ve babamın Ruslarla yaptığı görüşmeden dönmesini bekliyordum. Bağırarak ve küfrederek eve daldı. Babamın hiç bu kadar bağırıldığını görmemiştim. Ne olduğunu sorduğumda, Rusların Mendoza ile iyi

geçinmelerine şaşmamalı çünkü hepsinin kafası karışmıştı. Ayrıntılı bilgi vermedi, ancak o günün ilerleyen saatlerinde, gardiyanların bir toplantıya gelen Rus'un ne kadar deli olduğundan bahsettiğini duydum. Adam, babamla konuşmasına izin vermeden önce babamın dört korumasını da hastaneye gönderdi.

O Rus, Sergei Belov'du.

Bir an önce buradan gitmeliyim.

SERGEİ

Felix'in hazırladığı çorbayı alıp bir kaseye sağlıklı bir miktar döktüm ve yol boyunca Roman'ı tuşlayarak buzdolabına yöneldim.

"Kız uyandı." Meyve suyu şişesine uzanıyorum. Doktor biraz şeker alması gerektiğini söyledi.

"Ne dedi?"

"Adı Angelina. Soyadı teklif etmedi. Diego'nun adamları onu paketleyip o kamyonu bindirdiğinde seyahat halindeydi. Atlanta'lı olduğunu ve ailesinin orada olduğunu söylüyor.

"Rivera'nın yapacağı bir şeye benziyor."

"Evet." Başımı salladım ve bardağa uzandım. "Ama hepsi saçmalık."

Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?

"Adı dışında her şey hakkında."

"Neden yalan söylesin ki?"

"Çünkü adı Angelina Sofia Sandoval," diyorum. "O, Manny Sandoval'ın kızı, Roman."

"Beni beceriyorsun."

"Hayır. Geçen yılki Manny'deki klasörümde onun fotoğrafı var. Onu hemen tanıyamadım. Saçları şimdi daha kısa ve fotoğraf eskiydi ama bu o."

Hattın diğer ucundan bir küfür yağmuru geliyor. "İtalyanların sevkıyatında ne halt saklıyordu? Kamyonun Arnavutlara teslim edileceğini biliyor muydu?"

"İpucu yok." Omuz silktim, çorba ve meyve suyunun olduğu tabağı alıp merdivenlere yöneldim.

"Şimdilik orada kalmasına izin ver ve biz neler olduğunu anlayana kadar onu gözünün önünden ayırma. Şimdi İtalyanlara odaklanmam gerekiyor. Mikhail her an burada olabilir. Kartel prensesi meselesini Bruno Scardoni ile olan durum sona erdikten sonra halledeceğiz."

"Tamam." Yukarı çıkıyorum. "Ama bir şeyi bilmelisin. Onu tutuyorum, Roman."

"Ne? Onu tutmuyorsun. O öylece senin olduğunu iddia edebileceğin kahrolası bir başıboş değil.

"Tabiki yapabilirim."

"Tanrı aşkına!" Karşı tarafta sıkıntılı bir iç çekiş var. Tepkisini sanki önümdeymiş gibi burun kemiğine bastırıp başını sallıyormuş gibi hayal edebiliyorum. "Biliyorsun, şu anda senin boktan gerçeklik görüşünle uğraşacak enerjim yok. Bir şey söylerse beni ara.

"Tabii," diye yalan söylüyorum. Onunla Angelina ile ilgili hiçbir şey paylaşmaya niyetim yok çünkü küçük yalancımın kendim ilgilenmeyi planlıyorum.

ANGELİNA

Bir kaşık daha çorba alıp Sergei'ye bir bakış atıyorum. İki dakikadan az süren ilk kaseyi yediğim süre boyunca beni izledi. Sonra aşağı indi ve daha fazlasını getirdi. Şimdi üçüncü kasedeyim ve o hala bir şey söylemedi. Kitaplığın yanındaki koltukta oturuyor ve akbaba bakışlarını üzerimde tutuyor.

Benim üzerimde olabilir mi? Eğer öyleyse, muhtemelen benimle çoktan yüzleşirdi, bu yüzden sanırım iyiyim.

Yemeğimi bitirdikten sonra ailemi aramama izin vereceğini söyledi ve ikisi de öldüğü için üniversiteden bir arkadaşım olan Regina'yı aramayı planlıyorum. Kıyafetim yok, telefonum yok, belgem yok. Paraya ihtiyacım var, böylece temel ihtiyaçlarımı alabilir ve birkaç günlüğüne bir motele yerleşebilirim. Oradan, belgeler konusunda bana yardımcı olması için O'Neil ile iletişime geçebileceğim çünkü onlar olmadan hesaplarımı erişemem. Meksika'ya dönmeyi düşünmüyorum ama Nana Guadalupe'yi de oradan çıkarmam gerekiyor.

Boş kaseyle birlikte tabağı komodinin üzerine koydum, suyu içtim ve Sergei'ye baktım. Bana biraz daha çorba getirmeye gitmeden önce gardıroptan birkaç kıyafet aldı ve dönmenden önce beyaz bir gömlek giydi. Ona çok yakışıyor ve dövmeleri kapalıyken daha az sert görünüyor.

Şimdi ailemi aramak için telefonunu ödünç alabilir miyim?

"Tabii ki." Cebinden telefonu çıkarıp bana fırlatıyor.

Anlıyorum, Regina'nın numarasını yazıyorum ve cevap vermesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

"Evet?"

"Hey anne. Benim," diyorum, "Angelina."

"Anne?" Kıkırdıyor. "İçiyor muydun?"

Ben iyiyim, dedim sorusunu duymazdan gelerek. "Evet, yolculuk harikaydı. Şimdi Chicago'dayım."

"Chicago? En az iki hafta evde kalacağını söylemiştin. Chicago'da ne yapıyorsun?"

"Evet, birkaç arkadaşımın birlikteyim. Dinle, soyuldum. Paramı ve belgelerimi aldılar. Liliana Teyzenin burada yaşadığını hatırladım, ona benim için biraz para gönderir misin?"

"Hala? Kız kardeşimi mi kastediyorsun?" Karşı tarafta birkaç saniye sessizlik olur. "Ne oluyor? Tehlikede misin?"

"Mükemmel. Bugün daha sonra evine uğrayacağım. Teşekkürler Anne. Babama selam söyle."

Aramayı kestim ve telefonu, sırtüstü uzanmış, zar zor belli olan bir sırtıyla beni izleyen Sergei'ye fırlattım.

Soyuldun mu? Tek kaşını kaldırıyor.

"Evet ben . . . Ona kaçırıldığımı söyleyemezdim. Endişeden ölecekti. Eve gidince ona her şeyi anlatacağım."

Travmatik bir deneyim yaşamış biri için oldukça sakın görünüyorsun. Sık sık kaçırılır mısın?"

Hayır, sık sık söyleyemezdim. Şimdiye kadar sadece iki kez ama o detayı paylaşmayı düşünmüyorum. Belki ağlamalıydım, ama o gemi yelken açtı. "BENCE . . . Baskı altında çalışmakta çok iyiyim."

O gülüyor. "Aslında."

"Dinleyin," diye devam ettim, "beni o kamyonundan çıkardığınız ve kurtardığınız için gerçekten minnettarım ama artık yoluma devam etmeliyim. Annem bana biraz para gönderecek, ben de sana yiyecek ve giyecekleri karşılayayım. Şimdi gideceğim. Kulağa iyi geliyor?"

Sergei yerinden kalktı, oturduğum yatağa doğru yürüdü ve önümde çömeldi. Başını iki yana sallayarak bana baktı ve gülümseyerek başını salladı. "Korkunç bir yalancısın."

Gözlerim genişliyor. "Affedersin?"

"Sen muafsin." Başını salladı, sonra elini uzattı ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Şimdi, gerçek lütfen."

Derin bir nefes alıyorum ve başparmağı çenemin üzerinde hareket ederken, benimkilere yapıştırılmış o soluk mavi gözlere bakıyorum. Elinin derisi pürüzlü ama dokunuşu o kadar hafif ki zar zor farkediyorum. Parmağı çenemin yan tarafına, neredeyse solmuş olan çürüğün hemen üzerine ulaştı ve orada durdu.

"Sana kim vurdu, Angelina?"

göz kırpıyorum. O bu kadar yakındayken başka bir şeye odaklanmak zor ama bir şekilde kendimi toplamayı başardım. "Düştüm."

"Düştün." Başını salladı ve bakışını parmağının hâlâ çürüğün yanında olduğu yere kaydırды. "Belki birinin yumruğunda?"

"Hayır. takıldım Kamyonadaki kutulardan birinin üzerinde."

Gözleri tekrar benimkini buldu ve yemin ederim kalbim atmaya başladı. "Bir çürüğün o güzel sarımsı yeşil rengi alması için ne kadar zaman gerektiğini biliyor musun, Angelina?"

"İki gün?" diye mırıldandım. Aslında bunu hiç düşünmemiştim.

"Beş ila on gün." Öne doğru eğilerek yüzü tam karşımda, "Bana doğruyu söyle."

"Sadece sana söyledim." "Yalan söylemiyorum" diye fısıldıyorum.

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam o zaman." Parmakları çenemi serbest bıraktı. Sergei doğrulur ve kapıya yönelir. "Pencereler kilitli ve alarma bağlı. Lütfen onları kırmaya çalışmayın" diyor. "Mimi askeri eğitim almış bir köpek ve sürekli kapının önünde olacak, o yüzden kaçmaya çalışırken kendini yorma, çünkü bana doğruyu söyleyene kadar burada kalacaksın. Öğle yemeği için seni aşağıya indirmeye geleceğim."

Bu sözlerle odadan çıkar ve kapıyı kapatır.

Bok.

* * *

Neredeyse bir saatimi yatakta oturup nerede hata yaptığımı anlamaya çalışarak geçiriyorum. Çürük olayı dışında, hikayem sağlamdı. Daha gerçekçi kılmak için gerçeğe olabildiğince yakın tutmaya çalıştım. Beni nasıl yakaladı? Daha büyük sorun, ne kadar bildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bratva'nın uyuşturucusuyla ilgili tüm işlerde müzakerecisi olan Sergei Belov'u herkes duymuştur. Sık sık Meksika'ya gelirdi. Ya ziyaretlerinden birinden beni tanıdıysa? Yine de nasıl olacağını anlamıyorum. Meksika'ya yollarımızın kesişmesine yetecek kadar sık gitmedim. Ve onu gördüğümü hatırlardım.

Kartel toplantılarından ve partilerinden her zaman kaçındım çünkü bunlar genellikle alemlere dönüşüyor ya da birinin vurulmasıyla sonuçlanıyordu. Ya da her ikisi de. Bahçede okumayı ya da mutfakta Nana ile takılmayı tercih ederdim. Babam asosyal olduğumu söylemekten hoşlanırdı. değildim. Değilim. Ben her zaman öyleydim. . . sosyal açıdan garip

Belki de Sergei, biz konuşurken Regina'nın kıkırdadığını duydu ve annemle konuşuyormuş gibi yapmak için beni aradı? Yine de bir an önce buradan gitmek en iyisi olacaktı. Her ihtimale karşı.

Yataktan kalktım, odanın karşısına geçtim ve kapıyı hafifçe araladım. Cerberus Mimi, eşğin hemen karşısında yerde uyuyor ama kapıyı duyar duymaz kafası birden bire kalkıyor. Harika. Kapattım ve pencerelere yöneldim. İkisi de kilitli. Şimdi ne olacak?

Hızla yaklaşan adımları duyduğumda, bundan sonra ne denemem gerektiğini hala tartışıyorum. Bir sonraki anda, odanın kapısı hızla açıldı ve Sergei içeri daldı. Kısa bir süre sonra, dışarıda bir motor kükremesi duydum. Devasa spor bisikletini çılgın bir hızla sokağa çevirdiğini görmek için tam zamanında pencereye koştum. Beş saniyeden az bir süre sonra gözden kayboluyor. Köpeğin bekçi yerinden ayrıldığını umarak kapıya koştum ama hayır. O hala orada. Lanet olsun.

Yaklaşık iki saat sonra kapı çalınır ve elinde bir tabak yemekle kır saçlı, gözlüklü bir adam içeri girer. Altmışlarının sonunda ya da yetmişlerinin başında, güzelce kesilmiş bir sakalı var ve lacivert pantolonla soluk mavi bir gömlek giyiyor.

"Planlarda değişiklik," diyor yatağa yaklaşırken. "Sergei gitmek zorunda kaldı, bu yüzden oda servisi alıyorsunuz."

Tabağı komodinin üzerine koydu, döndü ve bana elini uzattı. "Ben Felix."

Parmaklarını tutuyorum. "Lütfen, buradan çıkmama izin ver. Lütfen! Sadece köpeği tut ve bir saniye içinde gideceğim."

"Üzgünüm." Diğer elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bunu yapamam. Yapabilseydim bile, Mimi bu odadan çıkmama izin vermezdi. Sadece Sergei'nin emirlerini dinliyor."

"Lütfen!"

"Paran yok. Ayakkabın bile yok. Ve sen de açlıktan geceyi hezeyan içinde geçirdin," dedi usulca. "Bir sonraki bloğa varmadan önce bayılırsın."

Elini bırakıp geri çekildim. Kaçmama yardım etmesini beklemiyordum ama denemek zorundaydım.

"Sergei ne zaman dönüyor?" Soruyorum. Açıkçası onunla mantık yürütmem gerekecek.

"Bilmiyorum. Ama geldiğinde onunla konuşmak istediğini ona söyleyeceğim. Tabağa doğru başını salladı. "Doktor ilk gün sadece hafif yiyecekler yemeni söyledi, ben de sana sebzeli risotto ve biraz salata hazırladım. Ayrıca daha çok çorba var. Sergei beğendiğini söyledi."

"Buradaki aşçı sen misin?"

Aşçıya benzemiyor. Bir muhasebeciye benziyor.

"Aşçı. Bahçıvan da. Ve Sergei'nin sevdiği tabirle uşak." O gülüyor. "Seni şimdi yemen için bırakacağım ama daha sonra gelip sana antibiyotiklerini vereceğim ve akşam yemeğini getireceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece kapıyı aç ve bağır. Ben aşağıda olacağım."

SERGEİ

Bisikleti hastane girişinin önüne park edip içeri daldım ve danışma masasına yöneldim.

"C koridoru mu?" Masanın arkasındaki adama havlıyorum.
"Bana kimi aradığınızı söyler misiniz, efendim? Yapmam gerek . . ."
Bileğini tutuyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve yüzüne yumruk atıyorum.
Koridor. C."
"Birinci kat," diye mırıldandı. "Asansörden çıkınca sola dönün."
Adamın elini bıraktım ve asansöre doğru koştum.
"Huysuz piç nerede?" Köşeyi dönüp Roman'ı orada dururken bulduğum an soruyorum.
Mikhail'in karısı koridorun sonundaki sandalyelerden birinde bacak bacak üstüne atmış ve başını duvara yaslamış olarak oturuyor.
Ameliyathanede, diyor Roman.
"Ne kadar kötü?"
"Çentilmiş akciğer."
dişlerimi sıkıyorum "Yaşayacak mı?"
"Bilmiyorum Sergey." İç çekti ve elini saçlarından geçirdi. "Eve git. Herhangi bir bilgi alır almaz sana haber vereceğim."
"Onu kim vurdu?"
"Bruno Scardoni."
"Göt herif öldü mü?"
"Evet."
Kahretsin. "Başka biri işin içindeyse, listeyi istiyorum. Bu hafta sonu boşum."
"Ne için bedava?"
"Her birinin kafasını kesmek için." Eve dönmeye niyetlenerek ısırdım ve topuklarımın üzerinde döndüm. Bunun yerine, gecenin geç saatlerine kadar şehirde at sürüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

ANGELİNA

Beni neyin uyandırdığından emin değilim ama gözlerimi açtığım an odada yalnız olmadığımı biliyorum. Komodinin üzerindeki dijital saat ikiyi gösteriyor, yatakta doğrulup odaya bakıyorum. Karanlığa iyi karıştığı için ilk başta onu fark etmiyorum. Onu ele veren tek şey, pencereden giren ay ışığına yakalanan saçlarıdır.

"Seni uyandırdıysam özür dilerim," diyor Sergei yatar koltuktaki yerinden.

Beni uyandıranın o olduğundan şüpheliyim. O kadar hareketsiz oturuyor ki, nereye bakacağımı bilmesem onu fark edemezdim.

"Uyuyamıyor musun?" Soruyorum.

"Hayır."

Rahatlamış görünüyor, ama ses tonunda sanki... . bir şekilde yanlıştır.

"Neden?"

"Son birkaç gündür çok fazla bok var."

"O zaman gitmeme izin vermelisin. Endişelenmen gereken bir şey daha azaldı."

"Yapacağım. Bana doğruyu söylediğinde."

göz kırpmıyorum. "Hangi gerçek?"

"Arnavutlara gönderilen uyuşturucu dolu kamyonunda neden vardın ve seni bulduğumuzda neden yarı aklıktan ölmüştün?" gelişigüzel soruyor. "Bana neden yalan söylediğinizle başlayabiliriz, Bayan Sandoval."

Kahretsin. Gözlerimi kapattım, artan paniği bastırmaya çalıştım. Kim olduğumu biliyor ama görünüşe göre Diego'nun beni aradığının farkında değil, yani her şey bitmiş değil.

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun? Hiç tanışmadık."

"Bratva her zaman tüm potansiyel ortaklarımız hakkında kapsamlı bir araştırma yapar. Aile üyeleri dahil. Artık yalan söylemenin bir anlamı yok."

Gözlerimi açıyorum ve beni izlediğini görüyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi bana o kamyonunda ne yaptığını anlat."

uzaklara bakıyorum Ona gerçeği söyleme şansım yok. Bratva, Diego ile iş yapıyor, bu yüzden onun beni aradığını duyar duymaz beni geri gönderecekler. Riske atmıyorum.

Kişiseldi. Seni veya Bratva'yı ilgilendirmemeli."

"Bu şehirde olan her şey Bratva'yı ilgilendiriyor. Özellikle de bir kartel prensesi birdenbire ayağımın dibine düştüğünde."

"Beni bulan sen miydin?" Soruyorum.

"Evet." Arkasına yaslandı ve başını kaldırıp tavana baktı. "Mikhail ve ben sevkiyatı durdurmaya gittik. Kamyonunda bir kız olacağını söylediğimiz için ben onu havaya uçurmadan önce seni çıkardık."

"Uyuşturucu dolu kamyonu havaya mı uçurdun? Neden sadece almıyorsun?"

"Pakhan bir açıklama yapmak istedi." Sadece bir açıklama yapmak için birkaç milyon dolarlık ürünü yok etmek tamamen normalmiş gibi omuz silkiyor.

"Oldukça pahalı bir açıklama."

"Evet. Roman bir tiyatro hayranıdır." Bana bakıyor. "Yarın Nina'dan sana daha fazla kıyafet göndermesini isteyeceğim."

Nina mı? Bu Sergei'nin kız arkadaşı mı? Üzerimdeki tişörte baktım. Onun kız arkadaşının kıyafetlerini giymiş olmam bana pek uymuyor.

"Roman'ın karısı," diye açıklıyor.

"Ey. Ona teşekkürlerimi ilet. Kız arkadaşının eşyası olmadığına sevindim. "Beni bırakmana ihtiyacım var, Sergei. Lütfen."

"Emin olmak. Bana bilmem gerekenleri söyler söylemez."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tekrar uzanıp battaniyeyi çeneme kadar örttüm.

"Paylaşacak bir şey yok mu?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Bu durum değiştiğinde bana haber ver, özgürlüğünü tartışalım."

Orada oturup sessizce tavana bakarken, vücudu tamamen hareketsizken ona uzun süre baktım. Onun hakkında hikayeler duydum. Babamın adamları, özellikle sarhoş olduklarında dedikodu yapmayı severlerdi. Söylediklerinden, Sergei Belov'un ortalıkta dolaşan ve sebepsiz yere insanları öldüren bir tür çılgın katil olduğu izlenimini edindim. Şimdi onunla tanıştım, ancak bu görüntü doğru görünmüyor. Bana deli gibi gelmiyor. Aslında oldukça normal bir adam gibi davranıyor.

Belki onu baştan çıkarmayı deneyebilir ve gardını indirdiğinde kaçabilirim. Evet, doğru. Yirmi iki yaşında tam olarak tek bir erkekle yatıp bir baştan çıkarma kraliçesi haline gelen bir kitap ineği ve yerel bir ucube olan Angelina Sandoval'ı düşündüğümde neredeyse yüksek sesle kıs kıs gülüyorum. Eğer denersen bana gülerdi.

Geniş göğsünün ve omuzlarının giydiği siyah tişörtün kumaşını nasıl zorladığını fark ederek gözlerimi vücudunda gezdirdim ve incelememi kollarının ön kısmında durdurdum. Kalın, güçlü ve mükemmel şekilli kaslara sahip. Bazı kadınlar bir erkeğin saçından veya ağzından etkilenir. Ben her zaman önkol kızı oldum.

esnıyorum Orada pusuya yatmışken uyumamı mı bekliyor? Normalde en garip yerlerde kaza yapabilirim. Aslında, bir keresinde bir barda Regina'nın omzuna yaslanarak uyuyakaldım ve adamın biri onu onunla çıkması için ikna etmeye çalıştı. Ama tehdit olarak gördüğüm bir yabancı aynı odada otururken uyuyabileceğimi sanmıyorum. Ya bir şey denerse? Yine de, ben o ilk gece bayılırken bunu yapması için yeterince fırsat vardı ve o bayılmadı.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor, bu yüzden onları kapatmaya karar verdim, ama sadece bir an için. Çünkü gerçekten uyumama izin vermemin hiçbir yolu yok. . .

* * *

Telefonun çalması beni uyandırıyor. Aslında Bratva'nın askeri aynı odadayken uyuyakalmayı başardım. İnsanlar uyumakta zorlandıklarında terapiye gidiyorlar ama görünüşe göre ne zaman uykuya dalmam gerektiğini bilmek için yardıma ihtiyacım var. Dışarısı hâlâ kısmen karanlık ve şafak hızla yaklaşıyor. Dönüp koltuğa bakıyorum ve Sergei'nin telefonu kulağına götürerek hâlâ orada oturduğunu görüyorum. Karşı taraftaki kişiyi dinler ve bedeni aniden kaskatı kesilir, yüzündeki ifade hafif gerginden uçucuya döner. Hiçbir şey söylemiyor, sadece telefonu indiriyor ve parçalamak istiyormuş gibi bakıyor.

"Kötü haber?" diye mırıldandım.

Cevap vermiyor, öyle bir kinle gözlerini telefondan ayırmadı ki, bakışının yoğunluğundan her şey alev alacak mı merak ediyorum.

Neler olduğundan emin değilim ama bir şeylerin olduğu ve iyi olmadığı açık. Benim için önemli olmamalı. Ne de olsa adam sırlarımı ifşa etmezsem beni süresiz olarak evinde tutsak edecek. Ama hayatımı kurtardı. Beni bulmasaydı muhtemelen ölecektim, ya da başka biri bulsaydı daha kötü durumda olacaktım.

Uyumaya geri dönmeliyim, ama yapamam. Bu yüzden, doğru muhakeme etmeme rağmen, yataktan kalktım ve tam önünde durana kadar yavaşça koltuğa doğru yürüdüm.

"İyi misin?" Soruyorum.

Hiç bir şey.

"Sergey?"

Hala hiçbirşey. Sadece telefona bakmaya devam ediyor. Uzanıp parmağımın ucuyla omzuna dürttüm.

Kafasını kaldırıyor ve ben de uzaktan kaçırdığım şeyleri kaydetmeye başlıyorum. Çenesini gıcırdatması, sol elinin hafifçe titremesi ve normalden biraz daha hızlı olan nefesinin sesi. Ama en çok, sanki bana bakıyormuş gibi odaklanmamış gözleri beni şaşırttı.

"Evet?" diye soruyor, sesi titriyor. . . bir şekilde ayrılmış.

"Bir şey mi oldu?"

Bir saniyeliğine gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. "Yatağına geri dön. Bırakacağım."

Yanlış birşey var. Ne olduğunu belirleyemiyorum. Kızgın ve heyecanlı görünüyor, ama bunu bastırmaya çalışıyor. Bu küçük anlatımların dışında, mükemmel bir şekilde sakin görünüyor.

O haklı. Yatağına geri dönmeliyim. Ona olan şey benim sorunum değil. Umursamamalıyım. Öyleyse neden ben? Tekrar gözlerine odaklandım. Evet, içlerindeki görünüm gerçekten garip.

"Meditasyon falan mı yapıyorsun?" Soruyorum.

Göz kırpmıyor ve yanılıyor olabilirim çünkü oda hala oldukça karanlık ama gözleri şimdi daha odaklanmış görünüyor.

"Lanet olsun meditasyon yapmıyorum." Başını sallıyor. "Dün vurulan arkadaşım ile ilgili bir güncelleme aldım. Seni bulduğumuzda yanımda olan kişi. Mihail."

"Ey." Muhtemelen bu yüzden dün sabah evden fırladı. "O nasıl?"

"Kötü."

Geçebilecek mi?

"Tekrar ameliyata aldılar. İç kanaması var."

"Siz ikiniz yakın mısınız?" Elimi sol elinin üzerine koydum ve hafifçe okşadım. Gözleri şimdi bana odaklandı ve elimin altındaki elin titremesi durmuş gibi görünüyor.

"Gerçekten değil," diyor. "Ama ölürse onu öldürürüm."

Dudaklarımın kenarlarının hafifçe kıvrıldığını hissediyorum. Daha önce gittiği yerden geri dönüyor. "Bu durumda, muhtemelen hayatta kalacağından emin olacaktır."

Göz temasımızı kesmeden, Sergei elini elimin altından kaydırdı ve parmaklarını bileğime doladı.

"Seni kim aç bıraktı?" bana doğru eğilerek sordu.

"Yaptım," diyorum. "Açlık grevindeydim"

"Neden?"

Başımı hafifçe eğdim, böylece neredeyse burunlarımız birbirine değecek ve o açık renkli gözlere bakacaktım. "Sana söyleyemem."

Dudakları genişliyor. "Öğreneceğim Lisichka."

"Lisichka?" Kaşımı kaldırdım. O kelimeyi bilmiyorum.

"Küçük tilki." Çenemi parmaklarının arasına alıyor. "Uygun değil mi sence?"

"Pek sayılmaz."

Gülümseyip başını sallıyor ve koltuktan kalkıyor. Ne kadar uzun olduğunu unutmuşum.

"Evet, bence mükemmel." Başparmağıyla çeneme dokundu, sonra dönüp kapıya doğru yöneldi. "Uyumaya devam et, benim küçük yalancım."

SERGEİ

Roman, Mikhail'in ameliyattan çıktığını ve iyi olması gerektiğini bildirmek için öğlen aradı. Kısa bir süre sonra oturma odasındaki kanepede bayılıyorum. Gündüzleri nadiren uyuyabiliyorum ama sonunda beynim, son üç gün içinde sadece birkaç saatlik uykuyla çalışan vücudumdan notu aldı. Uyandığımda saat çoktan dörde yaklaşmıştı.

"O kızı odandan çıkarmalısın. Orada küflenir, dedi Felix yanımdan geçerken ve omzuma bir mutfak beziyle vurdu. "Ve eğer onu burada tutmayı planlıyorsan, ona birkaç kıyafet alman gerekecek. Nina'nınki dışında. Ve ayakkabılar."

"Bok." Oturup elimi saçımdan geçiriyorum. "Kadın kıyafetlerini nereden bulabilirim?"

"Mağaza dedikleri şeylerden birinde. AVM diye bilinen büyük binaların içinde çok bulabilirsiniz."

"Tam bir komedyen." ayağa kalktım "Gidip ona bir şeyler almaya ne dersin?"

"Oh hayır. O senin tutsağın, yani onu giydirmesi ve beslemesi gereken sensin. Ve ben zaten besleme kısmını yapıyorum.

"Pekala, iyi. hemen gideceğim Daha sonra Shevchenko ile bir görüşmem var."

"Shevchenko artık seninle iş konuşmak istemediğini söyledi sanıyordum. Elini falan kesmeye çalıştığından beri."

"Aşırı tepki veriyor," diyerek kaskımı ararken omzumun üzerinden fırlattım.

"Yani, elini kesmeye çalışmadın mı?"

"Tabi ki yaptım." Kanepenin üzerine gelişigüzel bir şekilde örtülmüş olan örtüyü değiştiriyorum. "Öğle yemeğini Angelina'ya götürdün mü?"

"Hayır. Onu alıp mutfakta öğle yemeği vereceğim. Bacaklarını uzatması gerekiyor. Ama odadan çıkabilmesi için Mimi'yi geri çağırmalısın.

"Kaçmayacağından emin ol." Bekçi köpeğim için ısıklık çalışıyorum ve Mimi koşarak merdivenlerden iniyor. "Ve bana istediğim bilgiyi getirmeyi unutma. Onun hakkında bulabileceğin her şeye ihtiyacım var. Odaya bakıyorum. "Kaskım hangi cehennemde?"

"Yemek odası," diyor Felix ve televizyonun tozunu almaya devam ediyor.

"Bunu neden yapıyorsun? Bu Marlene'in işi. O nerede?"

Gardıyanı oynamak zorunda kaldığım için randevumuzu iptal ettiğim için kızdı. Bana haftanın geri kalanında izin alacağını söyledi.

"Marlene benim hizmetçim. Size bir hafta izin aldığını söyleyemez.

Ellerini kalçalarında bana doğru döndü ve bakışlarını bana dikti. "İşi hallediyorum, yani önemli değil, değil mi?"

"Benim için çalışıyor." Savunmak için ellerimi kaldırdım. "Ben izinliyim."

* * *

Mağazanın ortasında duruyorum ve arkamı dönüp kilometrelerce uzunluktaki kadın kıyafetleri raflarına bakıyorum. Bok. Nereden başlamalıyım?

"Herhangi bir yardım lazım mı?" diye soruyor bir mağaza görevlisi, yanıma gelip.

"Evet. Lütfen."

"Tamam." Güler. "Neye ihtiyacın var? Hediye?"

"Her şeye ihtiyacım var," diyorum.

"Her şey?"

"Evet. Bir arkadaşım benimle kalıyor ve valizini kaybetti. Her şeye ihtiyacı var."

"Sorun yok. Hangi beden?"

Muhtemelen aptal olduğumu düşünen bayana bakıyorum. "Bir buçuk metreden biraz fazla. Doksan pound civarında. Bu yardımcı olur mu?"

"Ayakkabılar da mı?"

"Evet. Bunun için bedenini sormam gerekecek."

"Emin olmak. Seçmek ister misin yoksa senin için yapmamı mı istersin?"

Tüm raflara bakıyorum ve titriyorum. "Sen al. Kot pantolon, tişört, ceket. Gündelik şeyler.

"Tamam. Her birinden kaç tane?"

"Bir ay diyelim."

"Çorap mı, iç çamaşırı mı? Sütyen bedenine ihtiyacım olacak."

"Hm. Orta?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hadi spor sütyeni yapalım. Bunlar esnek.

"Evet, bu işe yarar."

"Mükemmel. Eşyalarını toplamaya başlayacağım. Orada bekleyebilirsin ya da ihtiyacı olursa yan taraftaki dükkana gidip ona kozmetik alabilirsin.

"Bunu yapacağım. Lütfen iyi şeyleri seçtiğinizden emin olun. Bütçe sınırı yok."

Felix'e Angelina'nın ayakkabı numarasını soran bir mesaj gönderdim ve komşu dükkana yöneldim. Görevliye neye ihtiyacım olduğunu söylediğimde, sanki bu saçmalıkları bilmem gerekiyormuş gibi bana cilt ve saç tipi hakkında sorular sormaya başlıyor. Ben de ona her şeyden birini bana vermesini söylüyorum.

Otuz dakika sonra kendimi elimde onlarca çantayla bisikletimin yanında dururken buluyorum. Arabayı getirmeliydim ama bunu düşünmedim. Çantaları eve geri götürmek ve eve gitmek için bir taksi çağırıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

ANGELİNA

"Bu harika." Tabagımdaki köfteleri işaret edip bir tane daha ağzıma tikiyorum.

Felix, "Sonunda burada yaptıklarımı takdir eden biri çıktı," diye homurdandı ve bulaşıkları bulaşık makinesinden kaldırmaya devam etti.

Etrafa bakma fırsatı buluyorum. Mutfak oldukça büyük, sol tarafta pencerenin yanında bir yemek masası var. Ancak evin kendisi o kadar büyük değil. Üst katta iki yatak odası, alt katta ise büyük bir salon ve mutfak bulunmaktadır. Yeni, modern mobilyalarla güzel bir yer ve içinde yaşanmış gibi görünüyor. Garip bulduğum bir şey de hiç fotoğraf olmaması. Herhangi bir yere.

"Burada mı yaşıyorsun?" Soruyorum.

"Garajın üstündeki dairede."

"Güzel." Omzumun üzerinden ön kapıya bakıp mesafeyi hesaplıyorum. Felix oldukça formda görünüyor, ama o yaşlı. Onu habersiz yakalarsam beni durdurabileceğinden şüpheliyim. Kapı kilitliyse, sızılabilmeliyim.

Yapma, dedi Felix ve başım ona döndü.

"Ne?"

"Daha kapıya varmadan Mimi seni yakalayacak." Köpeğin kanepenin yanında yerde uyuduğu oturma odasını işaret ediyor.

masum numarası yapıyorum "Hiçbir şey yapmayı planlamıyordum."

"Evet, doğru." Tabagi yerine koydu, bana doğru döndü ve tezgaha yaslandı. "Neden Sergei'ye bilmesi gerekeni söylemiyorsun ki gitmene izin versin?"

"Kendi nedenlerim var." Yemeğe devam ediyorum. "Arkadaşı nasıl? Vurulan kişi."

İyileşecek, dedi Felix ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Mikhail'i nereden biliyorsun?"

"Sergei dün gece söyledi. Birisi onu iyi olmadığını söylemek için aradı. Sergei üzüldü.

"Üzgün?"

"Evet. Bir nevi bölge dışına çıktı. Garipti." Omuz silkip salataya uzanıyorum. Felix yaklaşıyor, sandalyemi tutuyor ve ona doğru çeviriyor.

"Bölge dışı. . . nasıl?" Bana doğru eğiliyor ve ona bakıyorum. Birkaç saniye önceki huysuz ama komik yaşlı adam gitti ve onun yerine çok ciddi ve gözle görülür şekilde paniğe kapılmış bir adam duruyor.

"Bilmiyorum. Orada gerçekten kıpırdamadan oturdu. Gözleri tuhaf görünüyordu - sanki beni gerçekten görmeden bana bakıyor gibiydi," dedim. "Eli titremeye başladı"

Felix gözlerini kapatır ve küfreder. "Ve sonra?"

"Ona yaklaştım ama beni kaydetmemiş gibiydi, ben de onu dürttüm ve bu onun dikkatini çekti."

Felix'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sen . . . dürttü mü?"

"Evet. parmağımla. Bunun gibi." Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Yardım ediyor gibiydi. Birkaç dakika sonra kendini toparladı, bana küçük tilki dedi ve gitti."

"Ve bu kadar?"

"Evet, hemen hemen öyle. Neden?"

Felix hiçbir şey söylemiyor, sadece birkaç saniye beni izliyor. Sonra yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ve bana doğru eğildi. Hala konuşmuyor. Yapmamam gereken bir şey mi yaptım?

"Bir şey . . . Sergei'nin sorunu mu var? Soruyorum.

"Evet," diyor sonunda. "Bazen olayları farklı şekilde işler. Ve belirli bir duruma mantıklı bir tepkinin ne olması gerektiğine dair görüşleri sizin veya benimkinden farklı.

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl yani?"

"Diyelim ki kahve almak için sırada bekliyorsunuz ve arkanızdaki bir adam cüzdanınızı almaya çalışıyor. Sen ne yapardın?"

"Bilmiyorum. Çantamla kafasına vurmak mı? Polisi aramak?"

"Sergei boynunu kırar, sıraya geri döner ve sırası geldiğinde bir kapuçino ısmarlardı." göz kırpıyorum. "O . . . şiddet yanlısı birine benzemiyor."

"Sergei doğuştan şiddet yanlısı değil. Normal şartlar altında asla kimseye saldırmaz. Bir çocuğa asla dokunmazdı. Ya da bir kadın, eğer bir tehdit değilse. Yaşlı bir kadın karşıdan karşıya geçiyorsa, ona yardım etmek için yaklaşacaktır. Bir kedi ağaca takılırsa, ağaca tırmanır ve kediye kurtarır."

"Anlamıyorum."

"Kışkırtılmadığı sürece, davranışı sosyal olarak kabul edilebilir kabul edilen davranışlarla tamamen uyumlu."

"Ya kışkırtıldığında?"

"Sergei kışkırtıldığında insanlar ölür, Angelina. İşte bu yüzden, senin deyiminle, onun tekrar dışlanmış olduğunu görürsen, geride kalmalısın.

Tarif ettiği kişinin beni kimin incittiğini öğrenmek için yanağımı şefkatle okşayan adam olduğuna inanmakta güçlük çekerek ona baktım. "Ama bana hiçbir şey yapmadı. O sadece . . . sadece konuştuk ve normale döndü.

"Bu çok beklenmedik bir şey." Felix başını salladı. "Yine de, bunu bir daha yapmamalısın."

"Tamam."

"Bir başka şey. Onu uyurken bulursanız, hiçbir koşulda ona yaklaşmayacaksınız. Arkanı döneceksin ve hemen odadan çıkacaksın."

Ne garip bir istek. "Neden?"

"Önemli değil. Sadece dediğimi yap.

"Pekala," başımı salladım ve tabağıma biraz daha patates püresi koydum.

Bu boku almamın hiçbir yolu yok. Abartıyor, muhtemelen beni fasulyeleri dökmem için korkutmaya çalışıyor. Evet, Sergei dün gece tuhaf davrandı ve biraz dengesiz bir adam olarak ün yaptı, ama bizim dünyamızda kimse normal değil.

Ön kapının açıldığını duydum ve koltuğunun altında bir miğfer tutan düşüncemin nesnesinin içeri girdiğini görmek için döndüm.

Felix lavabonun yanından, "Alışverişe gittiğini sanıyordum," diye bağırdı. "Getirdiğin giysiler nerede?"

"Taksi ile geliyor. Adama çantaları kapıya getirmesini söyledim."

Sergei miğferi kanepeye fırlatıyor, ceketini çıkarıyor ve mutfığa giriyor. Sandalyemin yanından geçerken eliyle uzandı ve avucunu hafifçe koluma değdirerek tenimizin temas ettiği yerlerde tüyleri diken diken etti. Ve tüylerimin diken diken olduğu kötü bir tür değil.

"Öğle yemeği için ne var? Açlıktan ölüyorum." Yanımdaki sandalyeye oturuyor ve masanın ortasındaki tencereye bakıyor. "Yine mi köfte? İsa. Gelecek hafta seni bir yemek kursuna yazdırıyorum."

"Yemek pişirmemle ilgili şikayetin varsa, yemeği kendin hazırlamaya başlamaktan çekinme."

Sergei içini çekti ve yiyecekleri bir tabağa yığmaya başladı. Bitirdiğinde yemeğine bakıyor, küfrediyor ve dalıyor. Felix'in hazırladığı şeyden belli ki memnun değil ama ölümcül bir öfkeye kapıldığını falan da düşünmüyorum. Tahmin ettiğim gibi, Felix abartıyordu.

Sergei'nin köpeği oturma odasından gelir, yanında durur ve ağzıyla onu kaburgalarından dürtmeye başlar.

"Kahretsin Mimi! Yemek yemeye çalışıyorum." Eliyle köpeğin kafasını hareket ettiriyor ama bunu görünür bir şefkatle yapıyor.

"O hangi cins?" Soruyorum. Hiç bu kadar büyük bir köpek gördüğümü sanmıyorum.

Cane corso, diyor iki lokma arasında. "Öğle yemeğinden sonra onu gezdireceğim. Bizimle gelmek ister misin?"

Fena fikir değil. Bir noktada sızışmayı başarırsam bölgeyi kontrol etmem gerekiyor. "Emin olmak."

Kapı zili çaldığında öğle yemeğini yeni bitirdik.

"Bu senin eşyan," dedi ve Felix'e döndü. "Bunu alabilir misin?"

"Hayır."

Sergei Rusça bir şeyler homurdanıp ayağa kalktı. "Albert dün kız arkadaşıyla kavga etti, bu yüzden huysuz."

"Albert?"

O ben olurum, diye seslendi Felix omzunun üzerinden. "Sergei'nin bir Batman şakasına yaklaşımı. Kendisinin esprili olduğunu düşünüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O Alfred değil miydi? Filmde?"

"Evet, ama Alfred'in kulağa aristokratça geldiğini ve benim de bunun için yeterince bilgili olmadığımı söylüyor. Bu yüzden onu Albert olarak değiştirdi.

"Oh iyi . . . Bu mantıklı, sanırım." Karışıklık içinde başımı sallıyorum. Bu ikisinin gerçekten garip bir ilişkisi var. Döndüğümde Sergei'nin verandadan bir sürü çanta alıp merdivenlere doğru taşıdığını görüyorum. En az yirmi tane var.

"Bu da ne?" Soruyorum.

"Muhtemelen senin için aldığı şeyler. Görünüşe göre biraz kendini kaptırmış."

Yavaşça döndüm ve Felix'in Albert'i kesişine baktım. "Beni daha ne kadar burada tutmayı düşünüyor?"

"Korkarım bunu Sergei ile konuşman gerekecek."

Masadan kalktım, tabağı lavaboya götürdüm ve sonra tam da bunu yapmak için üst kata koştum. Sadece yatağın her tarafına dağılmış bir sürü çanta ve Sergei'nin gittiğini görüyorum. Sağ tarafımdaki banyodan akan su sesini duyunca bu katta fark ettiğim diğer odaya bir bakayım mı diye düşünürken.

Kapıya yöneldim ve iki kez tıklattım. "Sergey?"

Cevap vermiyor, ben de kolu deniyorum ve kapının açık olduğunu görüyorum. Ne yaptığımı düşünmeden kapıyı açtım. Ve ağzı açık.

Sergei, çıplak vücudundan su dereleri akarken dušta duruyor. Sırtı bana dönük, başı spreye doğru eğilmiş. Geniş omuzlarından mürekkepli, kaslı sırtına inen su izini gözlerimle takip ettim ve sonra durdum. Vay canına! Bir erkekte gördüğüm en muhteşem kalçaya sahip. Uzaklaşmalı, kapıyı kapatmalı ve onu görmemiş gibi yapmalıydım. Bunun yerine, bakmaya devam ediyorum.

"Gördüklerinizi beğendiniz mi, Bayan Sandoval?"

Yutkundum ve omzunun üzerinden bana bakan Sergei'nin mavi gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım. Ben bakarken, duş kabininin kapısını yana kaydırdı, dışarı çıktı ve birkaç büyük adımda bana ulaştı. Gözlerimin aşağı doğru kaymasına izin vermek yerine bakışlarımı yüzüne odaklamakta zorlanıyorum ama bir şekilde galip geliyorum.

"Beni daha ne kadar tutsak tutmayı düşünüyorsun?" diye sordum, önümde tamamen çıplak durması beni rahatsız etmiyormuş gibi yapmaya çalışarak. Bu büyük bir başarı. Özgeçmişime "Diğer Başarılarım" başlığı altında ekleyeceğim.

Sen konuşmaya başlayana kadar, dedi ve ellerini kapıya koyarak beni kapıya yasladı. "Sen bunu zaten biliyorsun."

"Beni burada tutamazsın. bir hayatım var."

"Bana bilmem gerekeni söyle, gitmekte özgürsün."

Konsantrasyonum kaydı ve gözlerim önüne kaydı ve kasıklarına geldiğimde kaşlarım saç çizgime değdi. Penis vücutuyla mutlak orantılıdır. Kocaman. Kafamı hızlıca geri kaldırdım.

"Sana elimden gelen her şeyi söyledim," diyorum ama daha çok ciyaklamaya benziyor.

"O zaman umarım burayı beğenirsin, lisichka." Sergei sırtı ve lavabonun yanından bir yığın kıyafet almak için döndü ve bana kaya gibi sert, çıplak kıcını başka bir açıdan gösterdi.

Sonunda, sağduyu devreye giriyor ve arkamı dönüp yatağa doğru yöneliyorum, çantalardaki her şeyi gözden geçirmeye dalmış gibi yapıyorum.

Sergei birkaç dakika sonra banyodan çıkarken, "Mimi'yi gezdireceğim," dedi. Bu sefer giyinik. Tanrıya şükür. Veya . . . Utanç. "Geliyormusun?"

"Emin olmak."

SERGEİ

Yanımda yürüyen Angelina'ya baktım ve kahrımı zar zor bastırabildim. İlgisiz numarası yapıyor ama biz dolaşırken mahalleyi teftiş ediyor. Küçük tilki kaçış yolunu planlıyor. Bu çok komik.

Önümüzde Mimi havlıyor ve yaşlı Maggie'nin bahçesine doğru koşuyor, muhtemelen çiçeklerinden daha fazlasını koparmayı planlıyor. Geçen yıldan beri o çiçeklere takılmış durumda.

"Mimi, *idi syuda* !"

Mimi çiçeklere pişmanlıkla baktıktan sonra bize doğru dörtlüye gitti. Sokakta bir rottweiler yürüyen bir çifti fark ettiğinde neredeyse bize ulaşıyor ve anında alarm veriyor. Tehdit olarak gördüğü bir şeye saldırmayacağından emin olmak için ona doğru koştum ve aynı anda Angelina dönüp kaçmaya başladı. Güldüm. Uzun sürmedi.

Mimi'nin yanında duruyorum, yakasından tutuyorum ve birkaç saniye Angelina'yı izliyorum. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ama yavaş. Muhtemelen beslenme eksikliğinden hala zayıf. Elimle Angelina'yı işaret ederek Mimi'ye "koru" komutunu verdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Mimi çılgın bir hızla Angelina'ya doğru koşar ve yarı yolda onu durdurmak için geniş bir daire çizmeye başlar. Angelina rotasını değiştirerek sağa sapıyor ama Mimi harika vakit geçirerek onun birkaç metre önünde koşmaya devam ediyor. Küçük tilkim hiçbir yere gitmediğini fark etti ve aniden durdu, ellerini sıkıca küçük yumruklar halinde sıkarak bana döndü ve bana dik dik baktı.

Yaklaştığımda, "Beni sığır gibi güdüyor," diye homurdandı.

"Seni koruyor."

"Sanki bir inekmişim gibi."

"Evet." Eğilip onu belinden tuttum, sonra omzuma koydum. "Bugünün hapisten kaçış bölümü burada sona eriyor."

"İndir beni."

"Hayır." Avucumla kıkına hafifçe vurdum, sonra orada bırakmaya karar verdim. Zayıf olabilir ama kıcı güzel ve canlı.

Angelina, "Buna cinsel taciz denir," diye çıkıştı. "Pençeni kıcımdan çek."

Peki ben duş alırken gizlice tuvalete girmeye ne dersin?

"İçeri girmedim. Sadece konuşmak istedim."

"Bana göz kırpyordun. Ben sadece nazikçe karşılık veriyorum. Onun tatlı kıkına tekrar hafifçe vuruyorum ve çocuklarını olay yerinden uzaklaştıran bir anneye el sallayarak parkta evime doğru gelişigüzel yürüyorum.

"Kollarından kurtulduğum an, seni polise ihbar edeceğim."

"Ne için?"

Adam kaçırma. Beni evinde rehin tutuyorsun. Ve cinsel taciz."

"Eminim polis Manuel Sandoval'ın kızıyla sohbet etmekten heyecan duyacaktır." Poposu yanağını hafifçe sıktım ve en sevimli, şok olmuş nefesi ortaya çıkardım.

Angelina avucuyla sırtıma vurunca güldüm. İlk gün biraz korkmuştu ama artık benden korkmuyor gibi. İnsanlar bana karşı her zaman temkinlidir, bu yüzden bu oldukça beklenmedik bir durum. İyi hissettiriyor.

"Bu akşam bir toplantıya gitmem gerekiyor," dedim itirazlarını duymazdan gelerek. "Lütfen ben dönene kadar herhangi bir kaçış girişiminde bulunun. Albert senin peşinden koşamayacak kadar yaşlı. Kalp krizi geçirebilirdi ve o zaman bana kim yemek yapardı?"

"Talebinizi dikkate alacağım."

"Teşekkür ederim."

"Dizüstü bilgisayar falan alabilir miyim?"

"İyi deneme." Güldüm. "Dizüstü bilgisayar yok. Ama Albert'ten bir tur poker isteyebilirsin. Yine de bir tavsiye - hile yapıyor.

Hileler mi? Yetmiş yaşında."

"Aynen öyle. Çok iyi hile yapıyor."

Boynunu büküyor ve bana bakıyor. "Ona ne kadar ödüyorsun?"

"Yapmıyorum. Yıllardır ondan kurtulmaya çalışıyorum."

"Takip ettiğimden emin değilim."

İç çektim ve onu verandaya koydum. Albert ve ben çok eskilere gidiyoruz. Uzun süre birlikte çalıştık."

"Bratva'ya katılmadan önce mi?"

"Evet."

Peki siz ikiniz birlikte ne yaptınız?

"Üzgünüm. Bunu sana söyleyemem."

"Neden? Gizli bir şey miydi?"

Ona baktım, o kara gözlerinin içinde bir soruyla beni izlediğini gördüm. Bu hayatın içine doğdu, bu yüzden muhtemelen kendi payına düşen iğrenç şeyleri gördü, ama gözleri çok masum görünüyor.

"Evet," dedim ve parmağımla kusursuz kara kaşlarından birinin üzerinde gezindim.

"Çünkü bilmek istemiyorsun. Bu konuda bana güven.

"Bratva için çalışmaktan daha kötü nasıl olabilir?"

"Yapabilir." Boştaki elimi onunkinin yanındaki tırazana koydum ve yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildim. Angelina'nın gözleri genişliyor ama uzaklaşmıyor. O kadar yakınız ki, nefesi hızlanırken nefesinin yüzümde yayıldığını hissedebiliyorum. Parmağımı yavaşça yanağında ve boynunda gezdirdim, sonra nabzının attığı noktaya geldiğimde duraksadım. Güçlü. Normalden daha hızlı. Bugün artık kaçmak yok, diye fısıldadım.

"Tamam." Gözlerini benden ayırmadan başını salladı.

Avucumu ince kolundan aşağı kaydırıp kalçasının üzerine indirdim ve elimi uyluğunun yan tarafına, onu taşıırken fark ettiğim uzun kalın yara izinin üzerine bastırdım. "Bunu kim yaptı?"

Angelina'nın nefesi hızlanıyor. "Ağaçtan düştüm."

Dişlerimi gıcırdatırım. Gerçekten yalan söylemeyi bırakmalı, bu kesinlikle onun gücü değil. Elimini bacağından düşmesine izin verdim ve Mimi için ısıklık çaldım. "Haydi. O toplantıya gitmeden önce üzerimi değiştirmem gerekiyor."

* * *

Shevchenko her zamanki gibi geç kaldı. Garsonun getirdiği maden suyunu alıp boş kulübü izliyorum. Hala erken, insanlar en az birkaç saatliğine Ural'a gelmeyecek. Ben depolardan birinde iş yapmayı tercih ediyorum ama Shevchenko bu kez daha halka açık bir yerde ısrar etti. Muhtemelen son görüşmemizde korkmuştu. Korkak. Kabine yaslandım ve Felix'i aradım.

"Sorun nedir?" aramaya cevap verir vermez sorar.

"Hiç bir şey."

Nadiren boş yere ararsın , Sergei.

Angelina'nın ne yaptığını merak ediyordum.

"Akşam yemeği yedik ve onu odana geri götürdüm."

"Mimi kapının önünde mi?"

"Hayır, oturma odasında, onu bıraktığın yerde."

"Oturma odasına git ve beni hoparlöre al."

"Ben neyim? Sekreterin mi?" diye tersledi.

"Mırıldanmayı bırak ve sadece yap."

"İyi." Birkaç dakikalık sessizlik olur. "Açık."

"Mimi," dedim telefona ve bir kez havladığını duydum. Angelina. *Okhraniay!*"

Felix, "Yukarı çıktı," diyor. "Bu yüzden mi aradın?"

Hayır. Aradım çünkü evimden henüz bir saat önce ayrılmış olmama rağmen orada bıraktığım küçük tilkiyi düşünmeden edemiyorum. "Aldığım şeyleri beğendi mi?"

"Bu neden önemli olsun ki?"

"Sadece soruyorum." omuz silkiyorum

"Bu kızla ne yaptığını sanıyorsun Sergei? Gündemini bilmiyoruz. Meksikalı bir uyuşturucu baronunun kızı, düzenli olarak bir uyuşturucu sevkiyatında kargonun bir parçası olmaz."

"Neyi ima ettiğinden emin değilim."

"Ey? Seni aydınlatmama izin ver. Dasha'yı hatırladın mı?

Vücudum taş gibi duruyor. "Angelina bir bitki değil."

Bundan emin misin?

"O bir gizli ajan değil, Felix. O . . . bunun için fazla masum."

"Hepsi masum görünüyor. Ta ki sen uyurken boynunu kesmeye kalkana kadar. Kendini bu kıza bulaştırmayı düşünmeden önce rahmetli karını bir düşün."

"Angelina, Dasha değil!" havlıyorum.

"Rusça konuşuyor, Sergei."

Daha dik oturuyorum. "Ne?"

"Geçmişini kontrol ettim. Dil ve edebiyat okudu. İngilizce ve İtalyanca okudu, ancak Fransızca ve Rusça dersleri de aldı. Ne kadar uygun, evet?"

"Bu bir tesadüf." aramayı kestim

Garson gelip başka bir şey isteyip istemediğimi sordu ama başımı sallayıp kulübün diğer tarafındaki girişe odaklandım. Sadece bir tesadüf olabilir mi?

Bir grup erkek girer. Koyu renk takım elbiseli iki adam, üçüncüsünün önünden geçerek onu kısmen saklıyor ve ikisi de çevreyi tarıyor. Shevchenko ve korumaları. Görünüşe göre yanında sadece iki adam getirerek bir açıklama yapmaya çalışıyor. Sümüksü piçin yanında genellikle en az beş adam bulunur, bu o kadar da garip değil, eğer bok fana çarparsa devasa çerçevesini korumak için birkaç kişiye ihtiyaç duyacaktı. Neredeyse Roman'ın aşçısı Igor kadar iri ve bu kolay bir başarı değil.

Beni gördüler ve kabine doğru yöneldiler. Ancak o zaman Shevchenko'nun yanında olan bir kızı fark ettim. Piç kesinlikle onları genç seviyor. Kız on sekiz yaşından büyük olamaz.

Korumalar önce kabine giden iki basamağı tırmanır ve kenara çekilir. Shevchenko, zavallı kızı da beraberinde sürükleyerek onu takip eder.

Sevgilim. Başını sallayıp koltuğa oturdu ve kızı kucağına oturttu.

"Geç kaldın," diyorum, dikkatimi kızdan ayırmadan. Yanılmışım, on altı yaşından büyük olamaz ve gözlerindeki dehşete bakılırsa kendi isteğiyle orada değil.

"O'Neil ile bir görüşmem vardı. Bir ortaklık hakkında görüşmek istedi."

"Ey?" Arkama yaslanıp odak noktamı Shevchenko'ya çeviriyorum ama gözümün ucuyla kızı izlemeye devam ediyorum. Peki Liam ne teklif etti?

"Aynı ürün. Diego Rivera ile müzakerelerin ortasında olduğunu ve önümüzdeki aydan itibaren ihtiyacımız olan miktarları teslim edebileceğini söyledi."

"Rivera'nın ilaçlarının yüzde yetmişini alıyoruz. Liam'ın miktarları veya fiyatı eşleştirmesinin hiçbir yolu yok."

"Eh, bunun yakında değişeceğini söyledi." Shevchenko, garsonun getirdiği viski şişesini alıyor, bardağını ağzına kadar dolduruyor ve bir çekişte boşaltıyor. Bir kadeh daha doldurur, sonra etli elini kızın çıplak uyluğuna koyarak sıkarak. Kız irkildi ve hızla bacaklarını birbirine bastırdı, ancak Shevchenko onları güçlü bir şekilde açtı ve elini kısa elbisesinin altından yukarı doğru hareket ettirmeye başladı. Kız gözlerini sımsıkı kapatıyor.

Shevchenko'nun korumalarına baktım, sonra bakışlarımı masanın üzerindeki likör şişesine çevirdim. Yapmalı.

"İrlandalıların bunu nasıl başarmayı planladığını görmek beni çok heyecanlandırıyor." Öne eğildim, şişeyi aldım ve masanın kenarına çarptım.

Korumalar silahlarına uzanıp kabine doğru dönerken kız çığlık atıyor ama çok geç kalmışlar. Kırık şişeyi şimdiden Shevchenko'nun boynunun yan tarafına, şah damarının üzerine bastırıyorum.

Gözlerimi Shevchenko'nun paniğe kapılmış yüzünden ayırmadan, "Silahları masaya koyun," diyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Kabinin diğer tarafında silahlarını bana doğrultmuş halde duran iki adamına baktım. Bana en yakın olanın elini tuttum ve diğer adam ateş etmeden hemen önce kendimi koruyarak onu masanın karşısına çektim. Tuttuğum adam kurşun göğsüne saplanırken çığlık atıyor. Hâlâ silahı tutan elini tetikçiye doğru çevirip parmaklarını sıkıyorum. Silah iki kez ateş eder ve her ikisinde de adamı karnından yakalar. O inleyerek yere yığılırken, kırık şişeyi elimde tuttuğum adamın boynunu kesmek için kullanıyorum, sonra dikkatimi tekrar Shevchenko'ya veriyorum. Hâlâ oturuyor, kızı kurbanlık bir kuzu gibi göğsüne bastırıyor. Bakışları benden, masanın üzerine yayılmış kanlı vücudun üzerinden, şimdi yerde bilinçsizce yatan adamına kaydı.

"İnsanların bana silah doğrultması beni üzüyor," dedim ve elimle kızı işaret ettim. "Gel buraya tatlım."

Gözleri genişliyor. İlk başta isteksiz görünüyor, muhtemelen elimden kan damlıyor, ama sonra Shevchenko'nun kucağından iniyor ve yanıma gelmek için koşuyor.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum, gözlerimi hâlâ kabinde oturan dehşet içindeki piçten ayırmadan.

"On beş," zar zor duyulan bir fısıltı geliyor.

15. Tanrı aşkına. torunu olabilir. "Yukarı çık," dedim dişlerimi sıkarak. "Paşa'yı isteyin. Seni eve götürecek birini bulacaktır."

Gitmesini bekliyorum, sonra koltuğunda arkasına yaslanmış hasta orospu çocuğuna sanki bu ona yardım edecekmiş gibi yaklaşıyorum. Başımı yana eğerek onu ölçüyorum, sonra masanın üzerinde bırakılan tabancaya uzanıyorum.

"Çocuk tacizcilerinden hoşlanmıyorum." Silahı kaldırdım ve onu çirkin yüzünün ortasından vurdum.

Tabancayı tekrar masaya fırlattıktan sonra elimdeki kanı Shevchenko'nun ceketinin köşesiyle temizledim ve arkamı döndüğümde kulübün karşı köşesinde sinmiş, bana bakan garson ve temizlikçi kadınla karşılaştım.

"Paşa burada mı?" Soruyorum.

Temizlikçi kadın sırtını duvara sıvayarak geri adım atmaya çalışır. Garson gözlerini kırpar ve yukarıyı işaret eder. Dans pistinin üzerinde asılı duran galeriye bakıyorum. Pavel cam duvarın diğer tarafında, kulağına bir telefon dayamış ve bana doğru bakıyor. Muhtemelen Roman'ı beni gevezelik etmek için arıyordur. Baş parmağımı omzumun üzerinden kabine doğru salladım, sonra elimle pisliği temizlemesi için işaret verdim. Pavel boşdaki eliyle şakaklarını sıkıyor ve başını sallıyor. Artık Ural'da toplantı yönetmeme izin vereceğini sanmıyorum.

Arabamın yolunu yarılamişken telefonum çalıyor. Telefonu açıp ekrana bakmadan aramayı cevaplıyorum. zorunda değilim . . Kardeşim için programlanmış özel bir tonum var.

"Evet?"

"Seni öldüreceğim!" Roman kükredi ve telefonu hemen kulağımdan çekti. Bağırmlar bir dakika kadar devam eder, her zamanki sıcak aile şakalaşmaları. Tüm kalpler ve gökkuşakları. " . . . seni küçük parçalara ayır ve sonra onları o hayvanına yedir."

"Mimi çiğ et yemez." Telefonu kulağıma dayadım ve bir sigara yaktım. "Sindirimi sistemi için kötü."

"Bana yeni bir alıcı bulmak için bir hafta var. Bir hafta. Anladın?"

"Geçen hafta Camorra ile zaten konuştum. Ukraynalılara sattığımızın iki katını alacaklar. Ve bu hafta sonu varoşlarda bazı çetelerle toplantım var. İyiydi."

"Kahretsin, Sergei." İç çekiyor.

"Ben onu göndermeden önce Shevchenko ilginç bir şey söyledi. İrlandalılarla ilgiliydi."

"Ne?"

"Diego Rivera ile görüşme halindeler. Görünüşe göre bölgemize izinsiz girmeyi planlıyorlar.

Ah, denediklerini görmeyi çok isterim, diye homurdandı. Artık alıcılarımızı öldürmek yok, Sergei. Beni anlıyor musun?"

"Elimden geleni yapacağım."

"Elinden gelenin en iyisini yapacak. Harika, Roman telefona mırıldandı ve telefonu yüzüme kapattı.

* * *

Arabamı garaja park eder etmez Felix'in evine gidip duş alıp üstümü değiştiriyorum. Gömleğime kan bulaşmamaya çalıştım ama yine de bir kısmı koluma bulaştı. Angelina'nın bunu görmesini veya benden korkmasını istemiyorum. Ayrıca, beni kanlar içinde görmesine izin vermek açıklama gerektirirdi.

İşim bitince eve giriyorum. Alt katta kimse yok, bu yüzden yukarı koştum ve yatak odama girdim. Burada Angelina, elinde bir kitapla uzanmış koltuğa kıvrılmıştı. Bir an polisiye romanlarımdan birini okuduğunu sandım -bir sürü kitabım var- ama kapağını görünce olduğum yerde durdum. Elinde Rusya baskısı *Anna Karenina* var. Felix onun hakkında haklı mıydı?

Başını kitaptan kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Toplantı nasıldı?

"İyi." Kapı çerçevesine yaslanıp elinde tuttuğu kitaba doğru başımı salladım. "Rusça konuşuyorsun?"

"Tam olarak değil. Bazı temel bilgileri biliyorum." Omuz silkiyor. "Birinci sınıfta bir Rusça kursu aldım ama sonunda İngilizce ve İtalyancaya odaklanmaya karar verdim."

"Ne kadarını anlıyorsun?"

"Pekala, muhtemelen Rusça yön sorabilirim ve bazı meyve ve sebzelerin adlarını hatırlıyorum. Yine de bir sürü küfür biliyorum." Homurdandı, sandalyeden kalktı ve kitabı yerine koymak için kitap rafına doğru yürüdü. "Filmi sevdim ve okumayı denemek istedim. İkinci cümlede takıldım çünkü *birisi* çevirileri kontrol etmek için dizüstü bilgisayarı kullanmama izin vermedi."

Kapı eşiğindeki yerimi bırakıp tam arkasına gelene kadar odanın içinde yürüdüm ve ellerimi iki yanındaki raflara koydum. Angelina derin bir nefes aldı ve benimle yüzleşmek için döndü.

"Yine bana yalan mı söylüyorsun, Angelina?" Doğrudan gözlerinin içine bakmak için başımı eğdim.

"Ne hakkında?"

"Casus musun, lisichka?"

Bana baktı, sonra başını salladı, yüzünde bir ciddiyet resmi vardı. "Evet. Beni tamamen mahvettin."

gözlerimi kısıyorum.

"Ben de sıkı bir dövüş sanatları eğitimi aldım, bu yüzden ben yanımdayken arkanı kollamalısın."

Ona baktım ve kahkahayı patlattım. Açlıktan öldükten sonra, çok zayıf ve bir sincapla baş edemez. Ve kas kütlelerinin bir kısmını kaybetmiş olsa bile kendini bir dövüş sanatçısı gibi göstermiyor.

Gülüşüm yatışınca onu inceliyorum. Gülümsüyor ve birinin benimle en son ne zaman dalga geçtiğini hatırlayamıyorum. "Bana Rusça bir şey söyle."

"Şimdi?" Kaşı yukarı doğru kıvrılıyor. "Ne dememi istiyorsun?"

"Aklına gelen ilk şey."

"*Sabaka Bobik*," diye ağzından geçiriyor.

utaniyorum. Telaffuzu iğrenç. "*Sabaka Bobik* mi? Bunu hangi cehennemden çıkardın?"

"Bu bir çizgi film karakteri."

Başımı kaldırdım ve o kıkırdarken ona baktım. Onunla ilgili bir şey var. . . şeytanlarımı uyutan bir şey. En son ne zaman birinin yanında kendimi bu kadar sakin hissettiğimi hatırlamıyorum. Sağ elimi ensesine götürüp parmaklarımı saçlarına gömdüm. Gözleri genişliyor ama beklediğim gibi irkilmiyor, sadece beni izliyor. Onun bir casus olmasına imkan yok. Yüzü açık bir kitap gibi ve daha önce de belirttiğim gibi, zerre kadar yalan söyleyemiyor.

Bu hala o kamyonunda ne yaptığı sorusunu bırakıyor. Başımı ağzım kulağının yanına gelene kadar eğdiğimde muhtemelen bininci kez merak ettim. "Eninde sonunda ne sakladığını öğreneceğim."

ANGELİNA

Eğilip Sergei'nin kokusunu içime çekme dürtüsünü görmezden gelerek tamamen hareketsiz duruyorum. Yine o kolonyayı sürmüştü, o güçlü kollar beni sıkıca tutarken, sağlam göğsüne bastırılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatan parfümü. Aşırı sevecen bir insan değilim ama eli sırtımda aşağı yukarı kayarken yüzümü boynunun girintisine sıkıştırdığını hayal ediyorum. İlk gece yaptığı gibi.

Sergei doğruldu, bu sırada burnunun ucu yanağıma değdi ve nefesim kesildi. Odadan çıkarken gözlerim onu takip etti ve az önce elinin gittiği ensemdeki hassas deride tüylerimin diken diken olduğunu hâlâ hissediyorum. Bu adam çok tehlikeli. Tüm enerjimi buradan bir an önce gitmeye odaklamam gerekecek. Bununla birlikte, bu sonucun onun itibarıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey, vücudumun ve beynimin ona tepki verme şeklini beğenmemem gerçeğiyle ilgili. Beni tutsak eden birine ilgi duymam normal değil.

Dışarıdan yüksek bir havlama sesi bana ulaştı ve pencereye doğru yürüyüp evin önündeki verandaya baktım. Sergei garaj yolunun kenarında duruyor, elinde bir sopayla Mimi heyecanla etrafında koşuyor. Çubuğu verandanın diğer ucuna doğru fırlattı ve Mimi onun peşinden koşturdu. O büyüklükteki bir köpek için oldukça hızlıdır. Neden beni burada tutmakta ısrar ettiğini merak ederek bakışlarımı tekrar Sergei'ye çevirdim.

Gerçekten benim bir casus olduğuma inanıyor mu? Eğer öyleyse, gitmem daha mantıklı olmaz mıydı? Bu mantıklı değil.

Babamın adamlarının tarif ettiği acımasız, çılgın kişiyle, şu anda köpeğiyle çimlerde yuvarlanan ve gülen adamla bağlantı kurmak oldukça zor. Bir ölüm makinesi - onu böyle etiketlediler. Felix de benzer bir şey söyledi, bu yüzden tüm bunlarda doğruluk payı olmalı, ama yine de... .

Avucumu önümdeki pencereye dayayarak, onu ilk gördüğüm andan beri düşüncelerimin merkezi olan adamı izliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

SERGEİ

Masanın karşı tarafından gizlice Angelina'yı izlerken kendimi kahvaltıma vermiş gibi yapıyorum. Ağzının yarısına kadar donmuş bir kaşık tutuyor ve burnuyla Angelina'nın yan tarafını dürten Mimi'ye bakıyor.

"Rahatlamak. Seni ısırılmaz," diyorum.

"Emin misin?"

"Sadece ben söylediğimde insanları ısırtıyor. Zaten onun zevkine göre fazla kemiklisin."

"Eh, bu bir rahatlama oldu sanırım."

"Onu okşamayı istiyor." Köpeğe doğru başımı salladım. "Yapmazsan, bütün gün seni rahatsız edecek."

Pek sevimli bir tipe benzemiyor.

Çünkü o değil. Mimi yeni insanlardan hoşlanmaz. Ya da genel olarak insanlar, daha kesin olmak gerekirse.

Angelina, Mimi'nin başının tepesini kaşımak için uzanıyor ve Mimi avucunu yalıyor. Köpeğimin onun etrafında hareket etme şekli beklenmedik. Angelina'yı evin içinde takip etmeye başladı ve benim emirlerim olmadan bile onu her zaman göz önünde tutuyor. Angelina uyurken Mimi, kafasının tam olarak Angelina'yı bir gözüyle izleyebileceği ve diğerini kapıda tutabileceği şekilde konumlandığından emin olur. Koruyucu köpeklerin kendilerini korudukları kişi ile olası bir tehdidin kaynağı arasına yerleştirmeleri normdur.

Belki de benden koruyucu titreşimler alıyordur. O kamyonun zeminine kıvrılmış Angelina'nın görüntüsü aklıma geliyor ve gözlerimi kapatıp çatalımı sıkıyorum. Asıl amacı hayatlara son vermek olan bir adam değil de bir tür kurtarıcıymışım gibi gözlerindeki bakışı asla unutmayacağım. Kendim dışında herhangi birini koruma dürtüsünü hissetmeyeli yıllar oldu ve bu bile nadirdir. Çoğu zaman, özellikle de hizmetteki son birkaç yılım, yaşayıp yaşamadığım umrumda bile değildi. Ama Angelina söz konusu olduğunda, onu bir daha kimsenin incitmemesi için onu yakalamaya ve her zaman yanımda tutmaya açıklanamaz bir ihtiyaç duyuyorum.

"Geçen gece Felix'le bir tur poker oynadım," diyor. "Haklıydın. O hile yapıyor."

"Sana söylemiştim." burnumu çekiyorum "Ne kaybettin?"

"Akşam yemeği hazırlamam gerekiyor."

"Şanslıydın. Onunla en son oynadığımda arabamı kaybettim."

"Gerçekten?"

"Evet. Sonra ondan geri almak zorunda kaldım. Benden gerçek fiyatın iki katını aldı. Pislik."

"Neden yeni bir tane almadın?" Bana gözlerini büyütüyor.

"O arabayı beğendim. Ve bir araba bayisine gitmekle uğraşmak istemedim."

"İkiniz arasındaki dinamikler gerçekten tuhaf," diyor.

"Evet, öyle diyebilirsin. Sık sık onu nasıl hala boğmadığımı merak ediyorum. Sürekli dırıldır ediyor, bok gibi yemek pişiremiyor ve eşyalarını evimin her yerine bırakıyor." omuz silkiyorum "Birlikte çalışırken birkaç kez hayatımı kurtardı ama o puanları hızla kaybediyor."

"Birkaç kere? Hayatınızı bir kereden fazla kurtardığında siz ikiniz ne üzerinde çalışıyordunuz?"

Oh, oraya pek gitmiyoruz. Masadan kalkıp Mimi için ısıklık alıyorum. "Bacaklarını uzatmak ister misin? İe gitmeden önce Mimi'yi gezdirmem gerekiyor."

Birkaç saniye beni izliyor, sonra başını sallıyor. "Tamam."

"Ama bu sefer kaçmak yok, Angelina."

O sadece gülümsüyor.

* * *

Çubuğu Mimi'nin kovalaması için fırlattım ve arkamı döndüğümde Angelina'nın arkamda çimenlere yayılmış, gözleri kapalı ve yüzü gökyüzüne dönük olduğunu gördüm.

"Bir mil koşmuş gibi hissediyorum" diyor.

"Yorgun?"

"Biraz. Bacaklarım titriyor."

"Kendini aç bırakmak, bunu bir insana yapabilir." Yanındaki çimlere oturdum, dirseklerime yaslandım ve ufukta batan güneşe baktım. "Hala neden yaptığını bana söylemek istemiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman sanırım bizimle kalacaksın."

"Pek sayılmaz. Daha fazla güç toplamak için birkaç güne ihtiyacım var, sonra tekrar kaçmayı deneyeceğim."

"Söylediğin için teşekkürler." Güldüm.

Başını yana eğdi ve kapüşonlu gözlerle bana baktı "Yoksa gideyim mi?"

"Olmuyor. Üzgünüm."

"Neden?"

"Senin burada olman beni oldukça eğlendiriyor. Özellikle sonuçsuz kaçma girişimlerin." Bakışlarıyla karşılaştım, elimi boynunun arkasından tutmak için uzattım ve kulağına eğilerek, "Ve çok uzun zamandır eğlenmedim," dedim.

Angelina'nın zaten kocaman, kara gözleri inanılmaz bir şekilde yuvarlaklaşıyor ve şu anda aklımdan geçen türden düşünceleri bilseydi ne yapardı merak ediyorum. Ona. Çıplak. Tüm gücümle ona vururken vücudumun altına bastırdım.

Bakışlarımı gözlerinden çenesinin kenarına kaydırıyorum. Artık orada sarımsı bir renk tonu yok. Çürük kayboldu ve geriye yumuşak, iyileşmiş bir cilt kaldı. Fark etmez, çünkü nasıl görüldüğünü hala hatırlıyorum. O bana gelmeden önce biri ona vurmuştu ve yarayı bu boyutta bırakması için çok güçlü bir yumruk olması gerekiyordu. Hiç şüphesiz, ona vuran bir erkekti. Tanıdık yanma hissi mide çukurumda oluşmaya başlıyor, sonra göğsüme yayılıyor. Görüşüm kararıyor. Mimi arkamda bir yerlerden havlamaya başladı ama ses kısık gibi.

"Sergey."

Sanki dünyanın geri kalanından izole edilmiş bir tüneldeyim. Görüşüm daha da kararıyor. Önümde Angelina'nın yüzünü görebiliyorum, bir şeyler söylüyor ve gözlerindeki bakış endişeli görünüyor. Kafamı boşaltmayı umarak gözlerimi kırptıştırıyorum. Bazen çalışır. Şimdi değil.

"Sergey!"

Küçük ellerin yüzümü kavradığını, hafifçe sıktığını hissediyorum. Elim hâlâ Angelina'nın ensesinde. Nabzını parmaklarımın altında hissedene kadar hareket ettirdim, ardından kalp atışının ritmine odaklanarak üzerine bastırdım.

"İyi misin? Sergey!"

Görüşüm biraz netleşti ve Angelina'nın yüzü tekrar netleşti. Yalnızlık duygusu dağılır.

"Evet." "Neden olmayayım?"

Angelina başını eğiyor ve endişeyle bana bakıyor.

"Gözlerinde o boş bakış vardı. Ve adını söylediğimde cevap vermiyordun."

"Sadece derin düşüncelere dalmıştım." Diyorum ve boynunu bırakıyorum. "Geri dönmeliyiz."

"Emin olmak?"

"Evet." Ayağa kalkıp evin olduğu yöne doğru ilerliyorum. Yaklaşık bir düzine fit boyunca Angelina benim hızlı hızıma ayak uyduruyor ama sonra ağır ağır yürümeye başlıyor. Onu beklemek için durdum ve yetiştiğinde güçlkle nefes almaya başladı, bu yüzden kolumu beline dolayıp onu kollarıma aldım.

"Bu gerekli değil," diyor ama kurtulmak için bir hamle yapmıyor. Yorumunu duymazdan geldim, Mimi için ıslık çaldım ve yola yöneldim.

"Söyle bana, rehinerin hepsine aynı muamele yapılıyor mu?" bir an sonra sorar.

"Yorgun olduklarında onları ben mi taşıyorum?"

"Evet." Başını sallıyor.

"Sen benim ilkinsin. Hâlâ bir öğrenme eğrisinden geçiyorum." Ona bakıyorum. "Ama rehine işinde bir profesyonel gibi görünüyorsun."

Kaşları kalkıyor. "Nasıl yani?"

"Dün öğle yemeğinden sonra seni bifttek bıçağını yatak odasına kaçıtırken gördüm," dedim ve kollarımda gergin olduğunu hissettim. "Yastığın altında sakladığın baltayı da buldum. Albert, en sevdiği mutfak aleti boku konusunda titizdir. Satırın gittiğini görürse çılgına dönecek. Santoku bıçağıyla değıştirebilir misin? Bunu asla kullanmaz."

"Nasıl . . . Bana bakıyor. "Neden . . ."

"Onları neden götürmedim?" Gülüyorum. "Neden yapayım? Şimdiye kadar onlarla hiçbir şey denemedin. Ve bence çok tatlı."

"Şiltenin altında bir et baltası bulundurmam... . Şirin?"

"Çok."

"Sen tuhafısın."

"Yatakta mutfak gereci tutan ben değılim."

"Bu bir silah!"

Angelina'nın o şeyle birine saldırmaya çalıştığını ve kahrkahasını bastırmaya çalıştığını ama başarısız olduğunu hayal ediyorum. Muhtemelen onu kaldırmak için iki elini de kullanması gerekecekti. Görünüşe göre onu gücendirmiş olabilirim çünkü çenesini sallıyor ve bana homurdanıyor.

Angelina'nın kollarımda hissetmesinden zevk alıyorum. Ona bu kadar yakın olmak, ona zarar vermek isteyebilecek herkesten güvende olmasını sağlar. Bana onu kimin incittiğini söylediğinde, ki eninde sonunda söyleyecek, onları öldürürken çok eğleneceğim. Silah kullanmayacağım. Bu çok hızlı. Bıçak da işe yaramaz. Hmm. Su kayağı mı? Belki, bunu yapacak iyi bir yer bulabilirsem. Boğulma mı? Evet, kulağa hoş geliyor. Uzuvarlarını kesmek

gibi. Motorlu testereye ihtiyacım var ve kahretsin, bu bok çok gürültülü. Biraz daha düşüneceğim.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Angelina soruyor.

"Özellikle bir şey yok. Neden?"

"Çünkü yüzünün her yerine kendinden memnun bir sırıtış var."

"Ah, sadece bazı ders dışı etkinlikler planlıyorum, hepsi bu."

OceanofPDF.com

Bölüm 7

SERGEİ

Bisikletimi uzun bir Harley Davidson kuyruğunun sonuna park ettim, kaskımı çıkardım ve kollara yaslanarak çevreyi inceledim. Önümdeki bardan gelen kahkaha ve bağırma seslerine bakılırsa Black Wings MC üyeleri harika vakit geçiriyor. Roman'a MC'lerle iş yapmanın karmaşık olduğunu söyledim ama erkek kardeşim, Bay Bullhead olağanüstü biri olduğu için onlarla görüşmem konusunda ısrar etti.

Yaklaşan bir motor sesi var, bir motosikletten daha yumuşak mırıldanıyor ve birkaç saniye sonra şık siyah bir sedan sağıma park ediyor. Bakıcım gelmiş gibi görünüyor. Shevchenko'yla yaşadığım boktan olaydan sonra Roman, adamlardan birine uslu durmamı sağlamak için benimle toplantılara gitmesini emretti. Bugün Paul'ün sırası.

Sürücü kapısı açılıyor ve dışarı çıkıyor. Birkaç saniye ona baktım, sonra kahkahayı patlattım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sorun nedir?" Pavel sorar ve tiksintiyle etrafına bakar.

"Sorun nedir?" Elimle genel yönünü işaret ediyorum. "Bir motosiklet kulübüne üç parçalı bir takım elbiseyle gelmezsin. Bizim lanet olası yetkililer olduğumuzu düşünecekler."

"Ah, peki bu toplantıda ne giymeliydim?"

"Kot pantolon Paşa. Bunların ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Pavel'i takım elbiseden başka bir şeyle gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Kot pantolonum yok." Altın rengi Rolex'ine bakıyor ve başıyla barı işaret ediyor. "Üstesinden gelelim."

Kot pantolonu yok. Başımı sallayıp bisikletten indim. Pavel ve ben aynı yaştayız ama o elli yaşında gibi geliyor. "Bankacı olmalıydın." burnumu çekiyorum

İçeriye adım attığımız anda tüm bakışlar bize çevriliyor. Birkaç saniye tam bir sessizlik oluyor, ardından odayı bir kahkaha uğultusu dolduruyor.

"Yanlış yer dostum!" diye bağırıyor. Briç kulübü sokağın aşağısında.

MC başkanının oturduğu masaya doğru yürürken bizi bir kahkaha daha takip ediyor. Bir kadın, ağzını aletine sarmış, bacaklarının arasına diz çökmüştür.

"Drake." Karşısına otururken başımı salladım. "Roman bir tür işbirliği hakkında görüşmek istediğini söyledi."

Kızı kovdu, aletini kaldırdı ve yanıma oturan Pavel'i tarttı. Barın etrafında oturan yedi MC üyesi ve bir grup yarı giyinik kadın bize bakıp kıs kıs gülüyor. Pavel onları görmezden geliyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kollarını önünde kavuşturuyor.

"Burada Bayan Priss'le bir bok tartışmıyorum." Drake, Pavel'e başını salladı. "Senin ciddi biri olduğunu sanıyordum, Belov."

Ah, takım elbisenin seni kandırmasına izin verme, Drake. Bahse girerim Bayan Priss buradaki" -gülüyorum- "herhangi bir adamınızı yenebilir."

Pavel ciddi bir sesle, "Sergei," dedi.

"Ne? Gerçek bu."

"Konuşmaya geldik. Oynamamak," diye homurdandı.

Drake kahkahayla, "Ah, şeker kıçlı oynamak istemiyor," diye kükredi ve ardından odaya doğru döndü. Başparmağıyla Pavel'i işaret ederek, "Bu kibar beyefendi az önce herhangi birinizi yenebileceğini duyurdu," diye bağırıyor ve oda kahkahalara boğuluyor.

Pavel başını sallıyor, elini kaldırıyor ve şakaklarını sıkıyor. "Dokuz yaşında gibi davranıyorsun, Sergei."

"Roman Baba'ya yine benim hakkımda gevezelik eder misin?"

"Açıktan iki saat önce kulübümde alıcımızı katlettiniz. Nasılsa öğrenecekti."

"Pekala, görünüşe göre bu sefer pakhan'ı ben arayacağım." Gülümsedim ve başımla elleri kalçasında duran bisikletçilerden birinin ortasına doğru başımı salladım.

"Hey, güzel çocuk!" motorcu bağırır.

Pavel onu görmezden gelir ve başkana döner. "Buraya tartışmak için geldiğimiz şeyi tartışabilir miyiz? Yapacak işlerim var."

"Amcıkların Bratva'ya girmesine izin veriyor musun, Belov?" Drake tersledi ve masanın üzerinden Pavel'in yüzüne doğru eğildi. "Biz korkaklarla iş yapmayız. Burada bir bok iddia ettiğinde, bunu kanıtlamış oluyorsun!"

Pavel bana bıkkın bir bakış atmak için başını bana doğru çevirdi, sonra ayağa kalktı ve odanın ortasında duran kel kafalı motorcuya döndü. Adam yirmili yaşlarının ortasında, Pavel'den bir seksen ikinin biraz üzerinde ve yetmiş kilo daha ağır. Gülümsedim, masadaki fıstık kasesini aldım ve sandalyeme yaslandım. Bu eğlenceli olacak.

Pavel saatini çıkarıp sistemli bir şekilde ceketinin düğmelerini açmaya başladığında, odada bir başka histerik kakhaha patlıyor. Ancak sandalyesinin arkasına yerleştirip omuzlardaki tereleri silkeleyince kalabalık çılgına dönüyor. Hatta tezahürat yapmaya başlarlar.

Pavel motorcuya doğru yürür ve onun iki adım önünde durur. Oldukça çekici görünüyorlar: motorcu - kot pantolonlu, dövmeli, kel kafalı ve mürekkepli göğsünün üzerinde bir motorcu kesigi. Ve Pavel - arkası taranmış saçları, mükemmel şekilde ütülenmiş beyaz gömleği ve siyah yelegei.

Drake gülüyor. "Umarım pakhanınız onun ölmesine aldırılmaz."

"Hiç de bile." Fıstığı ağzıma atıyorum. "Ama bu tür saçmalıkların iş için kötü olduğunu söylüyor." Bir avuç fıstık daha alıp bağırıyorum. Paşa! Onu öldürmemeye çalış. Baban kızacak."

Motorcu yumruğunu sallamak için o anı seçer. Yüzü tamamen güven içinde. Açıkça Pavel'i bir darbeye yeneceğini düşünüyor. Pavel ördükleri. Motorcunun şaşkın bakışı paha biçilemez. Pavel onun karnına yumruk atıyor ve koca adam geriye doğru tökezliyor. yüksek sesle gülüyorum. Pavel mükemmel bir dönen tekme attığında motorcu hâlâ yönünü bulmaya çalışıyor. Pavel'in bin iki yüz dolarlık ayakkabısının topuğu salağın kafasına çarpıyor. Adam bilinçsizce yere yuvarlanır.

Kahkahalar kesiliyor, yerini birkaç mırıltı alıyor.

"Dostum, bu hareketi seviyorum," diye mırıldandım ağzım doluyken ve Drake'e döndüm. "Uyuşturucu işini şimdi konuşabilir miyiz?"

Başkan, dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak bana bakıyor. "Seni bok parçası."

"Ne?" Bir sigara yakıp büyük bir nefes alıyorum. "Pasha, gençken yer altı dövüş sahneleriyle ilgileniyordu. Sana adamlarından herhangi birini alt edebileceğini söylemiştim."

Alçak seslerin uğultusu kesilir ve mutlak sessizlik kalır.

"Benim evime beni aptal durumuna düşürmek için mi geldin, Belov?" ısıırır. Planın bu muydu?

Hayır Drake. Planım, iş yapma konusunda ne kadar ciddi olduğunu görmektir. Ve az önce olanlara bakılırsa, işbirliği yapmaktan çok kavga etmekle ilgileniyor gibisin." Sigarayı söndürüp elimi masanın üzerindeki yarısı dolu viski bardağına sardım. "İnsanların zamanımı boşa harcaması beni gerçekten sinirlendiriyor."

İçkiyi göğsüne fırlattım, hâlâ elimdeki Zippo'yu ateşledim ve ona fırlattım.

Drake kükredi, sandalyeden fırladı ve alevler giysilerini ve derisini yerken etrafta debelendi. Yere düşüyorum, sağımdaki barın sonuna doğru yuvarlanıyorum ve çömeliyorum. Bağırma sesleri ve kadın çığlıkları odayı dolduruyor. Motorlulardan ikisi, alevleri söndürmeye hazır ceketlerle başkana doğru koşar. Geri kalanlar şimdiden silahlarını kapıyorlar. Bileğimdeki kılıfından tabancayı çekip doğruldum ve üç motorcuya ateş ettim, sonra eğildim. Tekrar ayağa kalktığımda iki tane daha atıyorum.

Bir grup kadın köşedeki masanın altına saklanmış, bağırıyorlar. Pavel'den bir iz yok. Saati ve ceketini artık masada değil. Siperimi terk ediyorum, alevleri söndürmeye çalışan son iki adamı vuruyorum, sonra odanın karşısına geçip düşen motorcuların her birini alınlarının ortasından vuruyorum. Kafasında bir delik olana kadar asla birinin öldüğünü varsaymayın. Bu benim sloganım. Hatta kafiyelidir.

Bardan çıktığımda Pavel'i elleri ceplerinde siyah sedanının kaputuna yaslanmış halde buldum.

"Bu çok kabaydı," dedim ve kaskımı aldım.

"O senin boktan şeydi. Yani, bununla başa çıkacak kişi sen olmalıydın.

"Hayır. İleriye düşünüyordu. Bir noktada bize düşman olacaklardı. Onu kızarttığımda Drake çoktan silahına uzanıyordu.

Pavel arabasına binerken, "Eminim Roman ileri görüşlülüğünüze değer verecektir," diyor.

"Tabii ki yapacak."

Bir saat sonra aradığımda Roman'ın bana gönderdiği ölüm tehditlerinin miktarına bakılırsa aramıyor. Kardeşim inanılmaz derecede nankör.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

ANGELİNA

Odamdan, daha doğrusu hücremden çıkıyorum. Mutfakta yiyecek bir şeyler var mı diye bakmak için aşağı inerken Mimi beni takip etti.

Sergei'nin evinde altı gün geçirdikten ve iki başarısız kaçış girişiminden sonra, tekrar denemek için dışarı çıkana kadar beklemem gerektiği sonucuna vardım. Her pencere ve kapıda alarmlar ve uzaktan kilitler ve Mimi'nin beni durmaksızın takip etmesiyle, bu yeri kaçışa kapalı buldum. Felix ne düşündüğümü tahmin etmiş olmalı çünkü dün sabah bana evde tek başıma dolaşabileceğimi söyledi. Muhtemelen Cerberus sürekli peşimde olduğu için.

Sergei pek ortalıkta yoktu. Telefonda konuşurken anladığım kadarıyla, Bratva'nın İtalyanlarla bazı sorunları vardı ve bir depo yangınında yaralanan adamların yerine geçmesi gerekiyordu. Tüm detayları kavrayamadım. Ne olursa olsun, onu görmeyi biraz özledim. Stockholm sendromu geliştiriyor olabilir miyim?

Alt katta, Mimi arkamda koşarken mutfaka döndüm ama oturma odasından gelen bir ses durup başımı çevirmeme neden oldu. Ön kapının yanındaki lamba hariç tüm ışıklar kapalı, bu yüzden Sergei'yi fark etmem birkaç saniye sürüyor. Sırtı bana dönük kanepenin yanında duruyor, karşısındaki duvarda bir şeye bakıyor.

Hey gardiyan, dedim ve ona doğru yöneldim.

Cevap vermiyor, sadece ileriye bakıyor ve sağ kolunu kaldırıyor. Bir saniye sonra bir gümbürtü duyuyorum. Bakışlarını takip ettim ve yatay beyaz çizgili dar bir tahtaya odaklanmam birkaç dakikamı aldı. Uyuduğum odadaki duvara monte edilene benziyor. Işık loş, ama şerit boyunca tamamen düz bir çizgi halinde tahtaya saplanmış birkaç bıçağı seçebiliyorum. Sergei başka bir küçük bıçak tutarak kolunu tekrar kaldırdı ve onu uçurdu. Formasyonu genişleterek tahtaya seleflerinin hemen yanında vurur.

Gözlerim genişliyor. "Vay. bu . . . etkileyici."

"Teşekkürler," dedi Sergei, ona bakmamı sağlayan tarafsız bir sesle.

Tamamen hareketsiz duruyor. Çok hareketsiz. Tıpkı vurulan arkadaşı için endişelendiği gece olduğu gibi. Düşük ışıkta gözlerini göremiyorum ama görebilseydim, o zamanki gibi odaklanmamış olacaklarından oldukça eminim.

"Sergey mi? İyi misin?"

"Evet."

Sesi iyi değil.

Kaçmak için bu fırsatı kullanmalıyım. Mimi beni alt katta takip etti ama Sergei'yi görünce ortadan kayboldu. Felix burada değil. Ve Sergei'nin şu anki durumunda, gitmeye çalışırsam beni takip etmemesi mümkün. Ya şimdi ya da asla.

Bir adım geri atıyorum, arkamı dönüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Takip etmiyor. Beni olası özgürlükten yalnızca on adım kadar ayırıyor. Pijama giyiyorum ve ayaklarım çıplak ama ayakkabı almak için yukarı çıkma riskini alamam. Altı adım. Beş. O iyi, korkudan kendi kendine çıkacak. Üç adım. Kendimi düşünmem gerekiyor. Bir daha böyle bir fırsatım olmayacak. Bir adım. Kapının önünde durup omzumun üzerinden bir bakış attım. Sergei hala aynı noktada duruyor. Düğmeyi tutuyorum.

"Siktir," diye mırıldandım, topuklarımın üzerinde döndüm ve geri döndüm.

Dikkatlice uzanıp elimi Sergei'nin ön koluna koydum.
Hey, dedim ve onu hafifçe sıktım. "Bana bakabilir misin?"
Nefes vererek başını eğdi ve aşağı baktı ama gözlerini hâlâ o kadar iyi göremiyorum.
"Hmm. . . Şunları kaldırabilir misin?" Hâlâ iki bıçak tuttuğu sol eline doğru başımı salladım.
Parmaklarını açar ve bıçaklar yere düşer. İyi. Ben şimdi ne yapacağım? Hala bölge dışında görünüyor.
"Pijamalarım hakkında ne düşünüyorsun? Seni bir bebek panda aşığı sanmadım."
Aptalca sorum, sonunda dikkatini çeken şey. Vücudumu taramak için bakışlarını indirdi, sonra gözlerini tekrar yukarı kaldırdı. "Korkunçlar."
"Onları sen aldın." sırtıyorum
"Mağaza görevlisi onları seçti. Kötü bir zevki var.
"Bence güzeller."
"İnan bana, değiller."
Bu açıklamadan sonra gülümsemesini bekliyorum ama orada öylece duruyor. Bu kadar durgun olması hoşuma gitmedi. Elimi kaldırıp parmak ucumu burnunun köprüsüne koydum ve derisinin altında birkaç çıkıntı hissederek yavaşça burun boyunca bir çizgi çizdim. İnanılmaz derecede yakışıklı yüzündeki tek kusur bu. "Burnunu kaç kez kırdın?"
"Dört."
"Bar kavgalarını sever misin?"
"Hayır. Eğitimim sırasında oldu."
"Nasıl bir eğitim?"
"Bunun hakkında konuşamam."
Tam olarak orada değilken sohbeti devam ettirmesi garip. En azından, olanın bu olduğundan oldukça eminim. Buradaymış gibi görünüyor ama aynı zamanda burada değil.
Uzanıp elimi göğsüne koyuyorum. "Bana kıyafet aldığın için teşekkür ederim. Beni beslemek Saçımlı yıkıyorum." Hâlâ sert çizgilerle kaplı olan yüzüne ulaşana kadar avucumun yukarı kaymasına izin verdim. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim Sergei."
Başını sallıyor ve gözlerime bakıyor. "Varya seni yıkadı. Roman'ın hizmetçisi. Seni çıplak görmenin uygun olacağını düşünmemiştim ," dedi, sesi neredeyse normal geliyordu. "Seni az önce tuvalete taşıdım ve işi bitince dışarı çıktım."
"Çok düşüncelisin." Sağ elini avucuma alıyorum. "Açım. Gidip bana bir sandviç yapmaya ne dersin?"
"Emin olmak." Sergei bir kez gözlerini kırptırıyor ama sanki göz kapakları ağır çekimde hareket ediyormuş gibi. Sonra, omuzları her zamankinden çok daha düşük.
O geri döndü. Bir nefes verdim ve mutfığa doğru döndüm ama durdum. Felix ön kapıda durmuş bizi izliyor. Sol tarafındaki lambadan gelen ışık onu aydınlatarak şaşkınlıkla karışık tam bir şaşkınlık ifadesi ortaya koyuyor. Arkamda Sergei'nin bedeninin kaskatı kesildiğini hissediyorum. Sadece bir saniye sürer. Daha sonra Felix'e doğru atılır, sağ elini yaşlı adamın boynuna sarar ve onu kapıya bastırır. Nefesim kesildi ve şok içinde Sergei'ye baktım. Felix bir kasını bile kıpırdatmıyor, kendini kurtarmaya çalışmıyor. Sırtı kapıya dayalı ve Sergei'nin kocaman eli, sanki bu daha önce olmuş gibi boynuna dolanmış, tamamen hareketsiz duruyor.

İleriye doğru bir adım attım ama sonra Felix elini hafifçe kaldırarak geride kalmamı işaret etti.

"Sergey?" sessizce söylüyorum.

Hiç bir şey. Başını yana eğdi ve onu nasıl bitireceğine karar verircesine Felix'e baktı. Sağımdan hafif bir sızlanma geliyor. Gözlerimi Sergei'den ayırmadan yana doğru iki adım attım ve karışmasın diye Mimi'yi yakasından tuttum.

"Sergey?" Tekrar seslendim, bu sefer daha yüksek sesle ve başını çevirdiğinde rahatlayarak iç çektim.

Artık daha fazla ışık olduğuna göre, gözlerinin hâlâ biraz odaklanmamış olduğunu görebiliyorum. Daha önce yanılmışım. O tam olarak burada değil. Felix'e hızlıca bir göz attım. Gözlerimiz buluşuyor ve bana zar zor farkedilir bir şekilde başını sallıyor.

"Haydi, koca adam. Bana bir sandviç sözü vermiştin. Yine bir insan gibi görünmek için en az on kilo almam gerekiyor. Hafifçe gülümsedim ve elimi Sergei'ye doğru uzattım. "Ekmeği nereye koyduğunu bilmiyorum. Lütfen?"

Sergei, parmaklarını Felix'in boynundan yavaşça çözer ve arkasını döner.

"On pounddan çok daha fazlasını kaybediyorsun," diyor. Bana yaklaşarak elimi tuttu ve beni mutfağa sürükledi, Mimi de peşimizden geldi.

Jambon mu peynir mi? Buzdolabını açar ve yiyecekleri çıkarmaya başlar, sesi ve davranışları tamamen normaldir.

"Her ikisi de. Ve bolca ketçap."

"Bu iğrenç," diyor ve şu anda yemek masasının yanında durmakta olan Felix'e bakıyor. "Ketçapımız var mı?"

"İpucu yok." Felix omuz silkiyor, dolaba gidiyor ve sanki bir dakika önce tuhaf bir şey olmamış gibi tabakları çıkarmaya başlıyor. "Belki kilerde?"

"Bir göz atacağım."

Sergei mutfaktan çıkıyor ve o gider gitmez Felix'e dönüyorum. "İyi misin?"

"Evet. Neden?"

Neden? Niye? O ciddi mi? "Çünkü Sergei neredeyse seni boğuyordu."

"Beni boğmuyordu. Beni öldürmek isteseydi, boynumu kırardı." Bana bakmak için dönüyor. "Sanırım beni senden uzaklaştırıyordu."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Onu bulduğunuzda nöbet geçiriyor muydu?"

"Bir bölüm? Bölge dışına mı çıkarıldı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Sanırım, evet. İlk başta tepki vermedi, ama sonra bundan vazgeçti."

"Ne kadar zaman geçti?"

"Bilmiyorum. Birkaç dakika. Ondan bıçakları indirmesini istedim -ben geldiğimde bıçakları duvara fırlatıyordu- ve sonra pijamalarım hakkında saçma sapan sorular sordum. Biraz daha konuştum ve kısa bir süre sonra geri geldi."

Felix gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Bıçaklarını almana izin mi verdi?"

"Şey, onları yere düşürdü."

Adımlar yaklaşıyor ve başımı kaldırıp Sergei'nin bir kutu domates sosuyla geldiğini görüyorum.

"Sadece bunu buldum," dedi ve ardından Felix'e döndü. "Patateslerimiz azaldı"

Felix tabakları masaya koyarken, "Yarın mağazadan bir teslimat ısmarlayacağım," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın. Ben yatmaya gidiyorum."

Ön kapiya doğru yürüyen Felix'i bakışlarımla takip ettim ama ayrılmadan önce omzunun üzerinden bana doğru hızlıca bir baktı. Bu bakış oldukça garip. Ciddi ve hesapçı ve her zamanki gündelik tavrından çok farklı. Ve bu çatı altında bir şeyler saklayan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim.

FELIX

Evden çıkar çıkmaz telefonumu çıkarıp Roman Petrov'u arıyorum. İlk çalışta cevap veriyor.

"Ne oldu?"

"Sandoval kızıyla konuşmalısın," diyorum.

"Ne hakkında?"

"Neden burada olduğunu açıklığa kavuşturması için ona ihtiyacımız var. Eğer bir şekilde bizimle olan bir casussa, bilmemiz gerekiyor. Ve Sergei'den olabildiğince uzağa gönderilmesi gerekiyor."

"Ya değilse?"

Arkamdaki eve bakıyorum. "Eğer değilse, onu kalmaya ikna etmelisin."

"Nerede kalınır?"

"Burada. Sergei ile. En azından bir süreliğine."

"Onu kalmaya nasıl ikna etmeliyim? Neden Sergei ile kalmak istesin ki? Sikişiyorlar mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Neler oluyor Felix?"

Garajın önünde duruyorum ve karanlık gökyüzüne bakıyorum. "Kardeşin iyi değil." Derin bir nefes alıyorum. "Son birkaç aydır kendini daha sık kaybediyor ve zar zor uyuyor. Birkaç hafta önce kötüleşmeye başladı."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Tabağında yeterince yemek yedin."

"Bir anlaşmamız vardı, Felix. Kötüleşmeye başladığı an bana söylemeliydin. Tanrı aşkına onu tarlaya gönderdim!"

"Yardım edebileceğini düşündüm!" çıt diyeyim

"Belli ki olmadı! Sana Pazartesi günü Shevchenko'yu öldürdüğünü söyledi mi?"

"Ne? Hayır."

"Şimdi ne kadar kötü?"

"Geçen haftaya kadar durum gerçekten kötüydü. Ama Sandoval kızı geldiğinden beri iyileşiyor gibi görünüyor."

"Açıklamak."

"Bir bölümün ortasındaiken ona rastladı. İki defa."

"Tanrı aşkına. Onu incitti mi?"

"Hayır. Her nasılsa, iki kere de onu geri getirmeyi başardı."

"Nasıl?"

"Hiç bir fikrim yok. Pijamalarından bahsettiğini söyledi."

"Pijamadan mı bahsetti?"

"Evet."

Roma güler. "Eh, harika bir pijama takımı olmalılar."

Pandalarla kaplıydılar, Roman. Ne olursa olsun, onunla konuşmalısın. Sergei'ye yardım edebilecekse, onu burada tutmalıyız.

"Son zamanlarda Maxim'le vakit geçiriyor muydun?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü genellikle çılgın fikirleri olan odur." Devam etmeden önce birkaç saniye sessizlik oldu, "Tamam. Yarın Sergei'yi arayıp kartel prensesini konağa getirmesini söyleyeceğim. Ve casus olmaması iyi olur.

"yleyse onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Onu hemen ldr, Felix."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

ANGELİNA

Oturma odasına giriyorum ve biraz televizyon izlemeyi planlayarak kanepeye yöneliyorum ki masanın üzerinde bir yığın fırlatma bıçağı fark ettim. Bir tane alırsam Sergei fark eder miydi? Muhtemelen yapardı ve her neyse, balta ve biftek bıçağı hâlâ bende. Onlara el koymadı. Bu sabah makası cebime koyduğumu fark ettiğinden eminim ama hiçbir şey söylemedi. Görünüşe göre Sergei herhangi bir tehdit oluşturduğumu düşünmüyor.

Kendimi savunmak için şiddet kullanmakla ilgili bir sorunum yok ama burada kendimi savunacak hiçbir şey olmadı. Ayrılmama izin verilmemesi dışında, tüm bu süre boyunca misafir muamelesi gördüm. Neden silahları yığmaya devam ettiğimi bilmiyorum.

Eğer sevkıyat rakip Meksikalı kartellerden biri tarafından durdurulsaydı ve beni o kamyonda bulsaydı, muhtemelen birçok kez tecavüze uğrar ve sonra satılırdım. Bunu düşünmekten sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Bıçaklardan birini alıp yüzümün önünde tutarak şık şeklini inceliyorum. Sıradan bir bıçak gibi görünmüyor. Standart bir kulp yok ve her şey tek bir metal parçasından yapılmış gibi görünüyor. Görünüşüne dayanarak, daha hafif olmasını bekliyordum. Hâlâ birkaç bıçağın takılı olduğu, duvara monte edilmiş ahşap tahtaya doğru döndüm ve daha yakından incelemek için odanın karşısına geçtim.

Beyaz şerit boyunca tahtaya saplanmış altı bıçak var. O kadar eşit aralıklarla yerleştirilmişler ki, sanki Sergei tam yerleşimlerinden emin olmak için lanet olası bir cetvel kullanmış gibi. Omzumun üzerinden tahta ile geçen akşam onu bulduğum kanepenin yanındaki nokta arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştım. Yirmi fitten fazla. Bakışlarım mükemmel şekilde hizalanmış bıçaklara geri gitti. Bu nasıl mümkün olabilir? Odada neredeyse hiç ışık yoktu. Birkaç adım geri atıyorum ve beyaz şeride gözlerimi kısıyorum.

"Çok yakınsın," dedi arkamdan kalın bir ses. Bir sonraki nefeste, Sergei'nin kolu belime dolandı ve beni geriye doğru çekti.

"Daha yakın olsam daha kolay olmaz mıydı?" Sırtımı vücuduna yasladığında kalp atışlarım hızlanırken sordum.

"Hayır. Düzgün atabilmek için daha fazla mesafeye ihtiyacın var." Eli kolumun ön kısmına geldi, sonra parmaklarıma ulaşana kadar aşağı kaydı. "Buradan başla." Bıçağı tutan elimi kaldırdı ve yavaşça fırlatma hareketini gösterdi. "Bir akıcı hareket. Ve sadece bırak. Bileğinizi sallamayın. Dene."

"Mümkün değil." Başımı iki yana sallayıp, kolumu yan tarafıma geri bırakıyorum. "Pencereye çarpacağım."

"Muhtemelen yere düşeceksin, ama önemli değil. Haydi." Elimi tekrar kaldırdı. "Hazır?"

Hayır, hazır değilim. Ve herhangi bir şeye vurabileceğimden şüpheliyim çünkü onun vücudunun benimkine bastırılması dikkatimi çok dağıtıyor. Sergei elimi yönlendiriyor ve onun dediği gibi bıçağı bırakıyorum, sadece duvarın yarısına kadar yere düşmesini izliyorum.

"Sanırım, daha fazla alıştırmaya ihtiyacın olacak."

"Hiç mi?" Güldüm. "Bunlar zaten ne için kullanılıyor? Bununla bir adamı öldürebilir misin?"

"Teorik olarak evet," dedi, hâlâ arkamda ve elime bir bıçak daha yerleştiriyor. "Aslında, bu çok zahmetli. Mesafeyi hesaplamanız gerekiyor, böylece bıçak hedefe çarpmadan hemen önce dönüşünü tamamlıyor."

Elimi kaldırıp sallıyor. Bıçağı talimat verdiği gibi bırakıyorum ama bıçak yine yere düşüyor.

"Dışarıdaysanız, rüzgarı da hesaba katmanız gerekir. Ve eğer hedef hareket ederse, muhtemelen onları uç yerine bir kenarla alırsınız. Onlara vursanız bile çoğu durumda ölümcül olmaz. Onlara yaklaşıp onları bıçaklamak çok daha kolay."

"O zaman neden yapıyorsun? Anlamsızsa neden pratik yapsın?"

"O beni rahatlatıyor." Başını eğip kendi yanağını yanağıma sürttü. "Bir kez daha denemek ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum ama gerçek şu ki bıçak fırlatma alıştırmaları yapmakla ilgilenmiyorum. Belimi saran kol hafifçe geriliyor ve gözlerimi kapatıyorum, parmaklarının kolumda gezinmesinin keyfini çıkarıyorum.

"Konsantre olmaya çalış. Salla ve bırak. Tamam?"

Başımı salladım ve elinin hareketime yön vermesine izin verdim. Bu sefer bıçak duvara, tahtanın en az bir ayak altına çarpıyor, sonra yere düşüyor.

"Fena değil." Kolu belimden kayıp gidiyor. "İstersen yarın devam edebiliriz."

"Tabii," diyorum, yakınlığını kaybetmesinin yasını tutarak.

"Gitmeliyiz. Pakhan seninle konuşmak istiyor."

Topuğumun üzerinde döndüm ve midemde yükselen paniği kontrol etmeye çalışarak Sergei'ye baktım.

"Patronun neden benimle konuşmak istesin ki?"

"Fikrim yok." Omuz silkiyor.

"Gerçekten gitmem gerekiyor mu?"

"Bratva'nın pakhanını seni bir toplantıya çağırdığında görmezden gelemezsin." Ağzının köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrılır. "Gerçekten kötü bir şey saklamıyorsan tabii."

"Tabii ki değil." Kayıtsız gibi davranmaya çalışıyorum. "Ne giymeliyim?"

"İşe yarar." Kot pantolonuma ve tişörtüme doğru başıyla işaret etti. "Ama bir kapüşonlu giy ve parmak arası terlik getirme."

"Dışarısı doksan derece."

"Bisikletin üzerinde üşüyeceksin."

Kaşlarımı kaldırıp gülüyorum. "Ben o şeye binmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Vücudumun tek parça olmasını seviyorum, çok teşekkür ederim. Arabayla gidebilir miyiz?"

Gözlerini kısarak bana baktı ve parmağını çenemin altına yerleştirip başımı kaldırdı. "Seni asla herhangi bir tehlikeye atmam." Başparmağıyla çeneme dokundu ve geri çekilmek yerine ona yaslanma ihtiyacımla mücadele etmek zorunda kaldım. "Benimle bisiklete binmekten korkuyorsan, arabayı alırız. Ama seni bisikletimle gezdirmek istiyorum."

Dün gece olduğundan çok farklı, hafif ve berrak gözlerine baktım. Dışarı çıktığında aklı nereye gidiyor? Güzel bir yer olamaz.

"O şeyden düşmeme izin vermeyeceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Başparmağıyla alt dudağımla okşuyor. "Seni dışarıda bekleyeceğim."

Yakınlığının beni neden bu kadar etkilediğini merak ederek az önce içinden geçtiği kapiya baktım. Sergei'nin yakışıklı olduğunu söylemek yetersiz kalır. Ama yine de beni evinde tutsak ediyor. Ona ilgi duymamalıyım. Tam tersi. Başımı sallayarak üst kata yatak odasına koşup bir çift çorap ve spor ayakkabı aldım, kapşonlumu da koltuktan kaptım ve aşağı indim.

Önümdeki garaj yoluna park etmiş devasa kırmızı bisiklete baktım ve kollarımı kendime doladım. Hayır. Olmuyor. Bisikletleri sevmiyorum bile. Sadece iki tekerlek üzerinde çalışan bir araç fikri bana hiçbir zaman pek uymadı.

Sergei bisiklete yaklaştı, bir bacağını bisikletin üzerine attı, sehpayı tekmeledi ve oturdu. "Atla."

Ona yakışıyor. Bisiklet. Bir toplantıya gittiğinde nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Takım elbise giyiyor mu? Onu bir takım elbise pantolonu ve bir ceketle hayal etmekte zorlanıyorum. Veya kravat takmak.

"Soğuk ayaklar?" Bana gülümsedi ve vücudumu hoş bir sıcaklık kapladı. Ona yakın olma ihtiyacı, onu öne çıkarma dürtümü bastırıyor.

"Hayır," diyorum. Derin bir nefes alarak o şeyle aramdaki mesafeyi kapattım ve arkasına tırmandım.

"İşte," diyor ve bana kırmızı bir miğfer veriyor.

İnceliyorum, sonra başımın üstüne koyuyorum. Kendimi dev bir karınca gibi hissettiriyor.

"Kollarını belime dola ve sıkıca sarıl. Yavaş gideceğiz. Durmamı istiyorsan, iki kez sık, hemen kenara çekerim. Tamam?"

Öne eğilerek sırtına yapıştım ve kollarımı ona dolayıp taş gibi sert karın kaslarını avuçlarımın altında hissediyorum. Sergei kaskını takıp motosikleti çalıştırıyor ve motor kükreteye başlar başlamaz kendimi onun sırtına daha da bastırıyorum.

İlk başta, kollarımı Sergei'ye sımsıkı kenetlemek dışında bir şey düşünemedim ama bir süre sonra gözlerimi açıp omzunun üzerinden bakacak kadar cesaret buldum. O kadar da kötü değil. O sürmeye devam ettikçe heyecanım korkumu bastırıyor. Ekstrem sporlarla hiç ilgilenmedim çünkü evimde tüm baskın girişimleri ve yerleşkenin etrafındaki rastgele atışlarla yeterince heyecan yaşadım, ama bu . . . Buna alışabilirim. Ama yolculuğun heyecanından çok, Sergei'nin yakınlığından etkilendim. Kocaman vücuduna bu şekilde sarılmak iyi hissettiriyor ve aslında niyetim olmadan kendimi ona daha da fazla yaslanmış buluyorum. Keşke kaskımı takmasaydım da yanağımı onun geniş sırtına yaslayabilseydim.

Sergei demir çitin arasından görünen malikaneye doğru hafif yokuş yukarı giden bir yan yola girdiğinde ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, kesinlikle yarım saatten fazla değil. Kapıda durur, miğferini çıkarır ve bekçiye başıyla selam verir. Biz geçtikten sonra, bir dakika kadar sürdü ve ince kesilmiş çimenlerle çevrili büyük, beyaz bir malikanenin önünde durdu.

Sergei bisikletten inmeme yardım ediyor ve ayaklarımın altındaki sağlam zemine alışmak için birkaç saniyeye ihtiyacım var.

"Hepsi iyi?" Kaskımı çıkardıktan sonra soruyor.

Beklenenden daha iyi, dedim ve sırttım.

"Bu, ondan hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

"Belki."

Sergei kısa atkuyruğumdan düşen bir tutam saç almak için uzanıp kulağımın arkasına taktı. Avucu yanağıma kavradı ve gözlerimin içine bakabilmek için başımı kaldırdı. Vücudumdan heyecanlı bir ürperti geçti ve kendimi öne eğilmiş, bakışlarımı dudaklarına dikmiş halde buldum. O sert dudakları benimkilere bastırmak nasıl hissettirirdi merak ediyorum. Bir güvenlik görevlisi ön kapıyı açarak beni gerçeğe geri getiriyor.

"Bunu bitirelim," diye mırıldandım ve gönülsüzce geri adım attım. Sergei'nin eli yüzümden düşüyor.

"Emin olmak." Başıyla onaylıyor ve malikane kapısına doğru basamakları çıkıyor.

Konağa girip büyük fuayeyi geçtikten sonra sola dönüyoruz. Uzun koridorun en sonunda, Sergei uçtaki kapıyı çalıyor ve içeri giriyoruz. Yüz ifademi doğal tutmak ve vücudumu gevşetmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, oysa gerçekte patlamaya hazır bir sinir yumağıyım.

Bratva'nın pakhanı Roman Petrov, odanın diğer tarafındaki masanın arkasında kayıtsızca oturuyor ve gözleriyle beni takip ediyor. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, mürekkep siyahı saçlarıyla aynı tonda özel dikim bir gömlek giymişti.

bir gülümseme var ve bunun iyiye işaret olmadığını *anlamam için Pakhan for Dummies kılavuzuna ihtiyacım yok.*

"Sergei," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Misafirimizle yalnız konuşmak istiyorum, lütfen."

Sergei elini kolumun üst kısmına koyuyor. "Bu durumdan memnun musun?"

Hah, sanki bir seçeneğim varmış gibi. "Emin olmak." Gülüyorum.

Sergei başını salladı, ardından Roman'a döndü ve parmağını ona doğrulttu. "Onu korkutma," diyor ve kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor.

Petrov beni izliyor ve yüzündeki şeytani gülümseme biraz daha genişliyor.

"Sonunda sizinle tanışmak güzel, Bayan Sandoval," diyor. "Lütfen oturun."

Karşısındaki sandalyeye doğru birkaç adım atıp üzerine düşerken bacaklarım betona kilitlenmiş gibi hissediyorum.

"Benimle konuşmanız mı gerekiyordu, Bay Petrov?" Soruyorum.

"Konuşmaya başlamana ihtiyacım var."

İç çekiyorum ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Akli başında hiç kimse Rus mafyasının liderine yalan söylemez. "Ne bilmek istiyorsun?"

"İtalyanların uyuşturucu sevkiyatında mahsur kalan senin ne halt yediğinle başlayalım."

"Diego Rivera'dan kurtulmanın tek yolu buydu," dedim.

"Diego'nun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"İki hafta önce, babamla iş konuşma bahanesiyle yerleşkemize geldi. Yıllardır ortakları, bu yüzden olağandışı değildi ve normalden daha fazla erkekle gelmesine rağmen kimse bir şeyden şüphelenmedi. Babam onu ofisine götürdü. Kısa süre sonra silah seslerini duyduk."

Petrov öne doğru eğiliyor, yüzünde şaşkınlık görülüyor. Manny'yi Diego mu öldürdü? Onu öldürenin polis olduğunu düşündüm."

"Diego'nun herkese anlattığı hikaye buydu."

"Baban için üzgünüm. Aramız pek iyi değildi ama ona saygı duydum."

"Teşekkür ederim."

"Yani, Diego babanın işini devralmaya karar verdi sanırım."

"Evet. Ve onunla evli olmamın, babamın adamları ve ortakları tarafından daha kolay kabul edileceği sonucuna vardı."

"Elbette yaptı. Peki, nasıl oldu da o kamyonu bindin?"

"Diego kızlardan birini kargoyla gönderiyordu," diyorum, "onun yerini aldım."

Petrov başını yana yatırdı, sonra arkasına yaslandı. "Tamam, diyelim ki bu hikayeyi satın aldım. Sergei kim olduğunu ve ne olduğunu sorduğunda neden yalan söyledin?"

"Siz Diego'nun ortağısınız. Kim olduğumu ve muhtemelen beni aradığını bilseydin, beni geri gönderirdin. Bakışlarımla onu düzeltiyorum. "Geri dönüp babamı öldüren domuzla evlenmektense ölmeyi tercih ederim."

"Planınız neydi?"

"Bir tane yoktu. Asıl hedefim Meksika'dan ayrılıp ABD'ye gitmekti. Burada bana yardım edecek arkadaşlarım var. Hesaplarıma erişebilmem için belgeleri almama yardım etmesi için babamın ortaklarından biriyle iletişime geçmeyi ve ardından olabildiğince uzağa gitmeyi planladım."

"Hangi ortak?"

"Liam O'Neil."

"Liam O'Neil'dan yardım istemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum Bayan Sandoval."

"Neden olmasın?"

"Çünkü elimdeki bilgiler Liam ve Diego'nun birlikte çalışmaya başladığını söylüyor." içimden küfür ediyorum. Belgeleri almak için planım devam ediyor. Şimdi ne yapacağım?

Petrov kısılmış gözleriyle beni izliyor, muhtemelen benimle ne yapması gerektiğini merak ediyor.

"Sana bir teklifim var," dedi sonunda.

"Nasıl bir teklif?"

"Bir şeyle yardıma ihtiyacım var. Sen bana yardım et, ben de sana belgeleri ve ihtiyacın olan her şeyi getireyim ve Diego'nun seni asla bulmamasını sağlayayım."

"Ya reddedersem?"

"Seni bir yayla bağlayıp Meksika'ya geri gönderiyorum."

"Yani bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Evet. Geçmişte benim için harika çalıştı. O gülüyor. "Benimle evlenmesi için karıma şantaj yaptım. İki defa."

Zavallı kadın. Muhtemelen onu evin bir yerindeki bir odaya bağlı tutuyor. Piç.

"Ne yapmama ihtiyacın var?"

"Özel birşey yok." Omuz silkiyor. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca olduğun yerde kal. Altı ay yapalım, bu benim en sevdiğim şantaj dönemi."

ona bakıyorum. "Üzgünüm, takip etmiyorum."

"Sergei ile kalmana ve şimdiye kadar ne yapıyorsan onu yapmaya devam etmene ihtiyacım var."

"Uyumak, yemek yemek ve evin içinde dolaşmak dışında hiçbir şey yapmıyordum."

"Orası." Petrov gülümsüyor. Kulağa zor gelmiyor, değil mi? Bunu doğaçlama bir tatil olarak düşün."

"Saçma. Neden orada kalıp hiçbir şey yapmamamı istiyorsun?"

"Çünkü kardeşim senin orada olmana beklenmedik bir şekilde olumlu tepki veriyor."

"Erkek kardeşin?"

"Sergei benim üvey kardeşim."

Ona bakıyorum. İlk bakışta hiç benzemiyorlar ama şimdi bahsettiğinde, yüzünün çizgilerindeki benzerliği görebiliyorum. Keskin elmacık kemikleri, çene çizgisi, yapı.

"Sergei için terapi köpeği oynamamı mı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Evet!" Avuç içi ile önündeki masaya vurarak gülüyor. "Bir terapi köpeği. Ben kendim daha iyi ifade edemezdim.

"Bu. . . çılgın."

"Felix öyle düşünmüyor. Sergei'yi bölümlerinden koparmayı başardığını söylüyor. İki defa."

"Ben bir şey yapmadım. Sadece saçma sapan şeyler söyledim. Bunu herkes yapabilir."

"Sergei o haldeyken en son birisi ona yaklaştığında ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Sandoval? Adam bir ay yoğun bakımda kaldı." Ayağa kalktı, masaya dayadığı bastonu aldı ve gelip önümde durdu. "Sen kardeşime yardım et, ben de sana yardım edeyim."

"Yoksa Diego'ya geri mi gönderiliyorum?"

"Bir yay ile." Dudakları buruk bir gülümsemeyle genişliyor.

"Seçme şansım yok, değil mi?" iç çekiyorum Kalma fikrini itici bulmadığım gerçeği ciddi şekilde endişe verici olmalı. Stockholm sendromu haklıydı. "Sergei'ye bir şey mi oldu? Neden bu bölümleri var?

Petrov dişlerini gıcırdattı, sağındaki çekmece takımına döndü ve kalın, sarı bir dosya çıkardı, önümde masaya fırlattı.

Klasörü kendime doğru çektim, açtım ve kağıt yığınına karıştırmaya başladım. Her köşede on bir yıl öncesinden başlayan tarihler var. Sonuncusu dört yaşında. İlk başta neye baktığımı anlamıyorum. Bir tür rapor gibi görünüyorlar, ancak metnin çoğu karartılmış ve sadece şurada burada cümlelerin bazı bölümleri okunabiliyor. Tüm belgelerde ortak olan bir şey, alttaki imzadır. Felix Allen.

"Bütün bunlar nedir?" diye soruyorum anlamını kavramaya çalışarak. Çoğunlukla Avrupa olmak üzere bazı yerlerin listelendiğini görüyorum, ancak ABD ve Asya'da da bazıları var. "Neredeyse her şey yeniden düzenlendi."

Gizli operasyon görevleriyle ilgili raporlar genellikle öyledir.

Başım çatlıyor. "Sergei gizli operasyonlarda mıydı?"

"Özel bir yan birim. Kimsenin özleyemeyeceği, genellikle evsiz olan gençleri aldıkları ve onları hükümetin özel görevlerinde görevli olmaları için eğittikleri deneysel bir proje."

Belge yığınınına bakıyorum, ilk sayfaya dönüyorum ve tarihe bakıyorum. "Sergei kaç yaşında?"

"Yirmi dokuz."

Hızlı bir hesap yapıyorum. "Bu, on sekiz yaşında onlar için çalışmaya başladığı anlamına geliyor."

Gazetelerde Roman dalgaları. "Bunlar onu görevlere göndermeye başladıkları zamana ait. Sergei'yi on dört yaşındayken aldılar.

Petrov'a bakıyorum. Bu mümkün değil.

"Hükümet için tam olarak ne yaptı?"

"Normal kanalları kullanarak elde edemedikleri ihtiyaç duydukları her şey. Ancak çoğunlukla üst düzey hedeflerin ortadan kaldırılmasıydı" diyor.

Omurgamdan aşağıya ürpertiler iniyor. "Diyorsun ki . . ."

"Sergei profesyonel bir tetikçidir, Bayan Sandoval."

Birkaç dakika ağzım açık ona baktım, sonra gözlerimi tekrar önümdeki dosyaya indirdim. Orada onlarca rapor var. Benimle dalga geçen, yorgun olduğum için beni taşıyan, hangi kokuyu seveceğimi bilmediği için bana dokuz farklı vücut şampuanı ısmarlayan adam... . hayatımı kim kurtardı . . profesyonel bir katil mi?

Petrov eğildi, dosyayı elimden aldı ve çekmeceye koydu. "Seni korkutmak gibi bir niyetim yok ama neyle karşı karşıya olduğunu anlamanı istiyorum. Özellikle Felix'in bana anlattıklarından sonra Sergei'nin seni inciteceğine inanmıyorum ama onun tamamen kaybettiğini düşünmene neden olan bir şey olursa hemen geri çekilmelisin. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Öyle mi? Gerçekten?" Bana gözlerini kıstı. "Yanlış anlama ama Sergei'nin pislikleriyle baş edebilecek birine benzemiyorsun."

"Ey?" Kaşımı kaldırdım. "Tam olarak nasıl görünüyor?"

"Bir kütüphaneci gibi. Sadece bardakları kaçırıyorsun."

"Ne tesadüf." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "İki ay önce Atlanta Üniversitesi'ne kütüphaneci pozisyonu için başvurduğum. Yine de cevaplarını bekliyorum."

"Beni mi beceriyorsun?"

"Hayır."

İç çekiyor ve şakaklarını sıkıyor. "Mükemmel. Eğitimli bir katile göz kulak olması için lanet olası bir kütüphaneci tuttum."

"O yöne bakıyor."

"Eh, neyse o." Başını sallıyor. "Önümüzdeki hafta sonu bir bağış toplama partisi var ve Sergei benim yerime gitmek zorunda kalacak. Onunla gideceksin."

"Ben parti yapmam."

"Şimdi biliyorsun. Orada pek çok önemli insan olacak ve Sergei'nin uslu durmasına ihtiyacım var. İş yaparken asla kaybetmez ama ben bunu riske atmak istemiyorum."

"Topuklularla yürümeyi bile bilmiyorum."

"O zaman düz ayakkabı giy." Tartışmanın bittiğini açıkça gösteren bakışlarıyla beni sabitledi. "Sorularınız varsa, Felix ile konuşun."

Anlaşmamızı Sergei ile paylaşmayı düşünüyor musun?

"Hayır. Bana anlattıklarını ona da anlatacağım ve Diego'yla ilişkiniz çözülene kadar kalmanız konusunda anlaştığımızı söyleyeceğim."

"Tamam. Ama senden bir ricam var."

"Dinliyorum."

"Ninem Meksika'daki yerleşim yerinde kaldı. Onun hakkında biraz bilgi edinmeyi deneyebilir misin? . . " Derin bir nefes alıyorum. "Ya yaşıyorsa? Korkarım Diego, kaçmama yardım ettiği için onu öldürmüş olabilir."

"İsim?"

"Guadalupe Perez."

"Eğer yaşıyorsa, onu buraya getirmeyi denememizi ister misin?"

"Evet."

Başıyla onaylıyor ve elini uzatıyor. "Sen kardeşime yardım et. Sana evraklarını ve büyükannenini alıyorum."

Şeytanla bir anlaşma yapıyormuşum gibi hissederek bir an eline baktım, sonra aldım. El sıkışıyoruz ve kendimi çekmeye başlıyorum ama parmakları mengene gibi elimi sıkıyor.

"Sözünüzden dönerseniz," yüzü benimkinin tam önümde olacak şekilde öne doğru eğiliyor, "Diego Rivera'nın sizi benden önce bulması için dua edin, Bayan Sandoval."

Elimi bıraktı ve başıyla kapıyı işaret etti. "Gidip Sergei'yi bulalım. Seni dışarı çıkaracağım."

Ofisinden çıkıp koridordan aşağı indiğimizde, uzak taraftaki büyük çift kapı hızla açıldı ve minyon, koyu saçlı bir kadın elinde bir tencereyle koşarak dışarı çıktı. Geldiğimizi görünce çıplak ayakla bize doğru koşturuyor.

"Roma! Yardım!" diye bağıyor, arkasındaki kapı tekrar açılıp aşçı önlüğü giymiş, tombul, sakallı bir adam dışarı fırlıyor. Rusça bir şeyler bağıyor, yüzünde hayal kırıklığı bariz bir şekilde yere bir mutfak bezi fırlatıyor, sonra dönüp mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere geri dönüyor.

Kadın yol boyunca gülerек yanıma geldi ve Petrov'un önünde durdu. "Bolognese sosu ister misin, kotik?" cıvıltıyor.

Kotik mi? göz kırpmıyorum. Rusça'da yavru kedi anlamına gelir. Az önce Rus pakhan yavru kedisini mi çağırdı?

"Bana ver!" Petrov havlıyor ve tencereyi elinden alıyor. "Ağır şeyler taşımak ve etrafta koşmak konusunda sana ne demiştim?"

"En fazla beş pound!" Tencereyi geri almak için uzanıyor ama Petrov kolunu kaldırıp onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.

"Angelina, bu benim karım," diyor ve şu anda zıplayarak potaya ulaşmaya çalışan önümde duran kadına bakıyorum.

"Zıplamayı bırak, kahretsin," diye tersledi Petrov, "Çocuğuma beyin sarsıntısı geçireceksin."

"Hırsız!" Burnunu buruşturdu, kaburgalarını dürttü, sonra bana döndü ve gülümseyerek elini uzattı. Ben Nina'yım.

Evlenmek için şantaj yapılmış birine benzemiyor.

"Kıyafetler için teşekkürler." Söylemek için akla gelen tek şey bu.

"İstedğin zaman." Bana göz kırptı ve ön kapı açılıp takım elbiseli yaşlı bir adam içeri daldığında bir şeyler daha söylemeye başladı.

Maksim mi? Ne oldu?" diye soruyor.

Giuseppe Agosti kalp krizi geçirdi. Otuz dakika önce öldü."

"Siktir," Petrov küfrediyor ve tencereyi yaşlı adamın ellerine emanet ediyor. "Sergei'yi getirin. Beş dakika içinde ofisimde olmanızı istiyorum."

SERGEİ

Karşı duvarda asılı olan resme odaklandım ve odadan fırlayıp Angelina'yı arama ihtiyacına hakim olmaya çalıştım. Roman, Cosa Nostra don'un öldüğünü duyar duymaz, İtalyanlar söz konusu olduğunda sonraki adımlarımızı görüşmek üzere Maxim ve bana ofisine gitme emri verdi. Ama hala yanımda olmayan Angelina ile konuşmayı takip etmek zordu.

Yanımdaki sandalyede oturan Maxim, "Agosti'nin oğlu yok. Bence Luca Rossi en muhtemel halef. Eğer bu olursa, don ile yaptığımız ateşkesi yerine getireceğini düşünüyor musun?"

"Onunla sadece iki kez karşılaştım. O bir joker." Roman elini masaya koyar ve parmaklarıyla davul çalma gibi ajitasyon alışkanlığına başlar. "Rossi uyuşturucudan çok silah ticaretiyle ilgileniyor, ancak o donör olursa bu durum değişebilir. Chicago Cosa Nostra Ailesi'nin çoğunun istediği şeyi yapmak zorunda kalacak."

"Onunla görüşmeyi düşünüyor musun?"

"Bu boktan ilk önce ne çıkacağını bekleyelim. İşimize her zamanki gibi devam edeceğiz ama Maxim, İtalyanlara göz kulak olması için birini gönder," dedi Roman ve bana döndü. "Önümüzdeki hafta sonu evsiz çocuklar için bir bağış toplama etkinliği var. Gidip kocaman bir çek bırakmanı istiyorum. Şehir yetkililerinin önümüzdeki ay için önümüze bakmasını istemiyorum. Bunu halledebilir misin, yoksa Kostya'yı göndereyim mi? Maxim ve ben, Mikhail dönene kadar ulaşımınla uğraşmak zorunda kaldık."

"Kostya sadece tuvalette bir memurun karısına çıkmakla yetinecek. Gideceğim." Başımınla onayladım.

"İyi. Olay bir artı bir gerektirir. Angelina seninle gelecek."

"Roman, bunun akıllıca olduğundan emin değilim," diye araya giriyor Maxim. "Ya biri onu tanırsa?"

"Son kontrol ettiğimde, kartel üyeleri hükümetimizin bağış toplama partilerine pek katılmıyorlardı," dedi ve bana döndü. "Kartel prensesini yanında götürüyorsun. Ve uslu durduğundan emin ol." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Orada silaha izin verilmiyor."

"Emin olmak. Hepsi bu?" Buna artık dayanamıyorum. Gidip Angelina'yı bulmalıyım yoksa kardeşimin önünde kendimi kaybedeceğim. Roman'ın evindeyken ona bir şey olmayacağını biliyorum çünkü bu ev Fort Knox'tan daha iyi korunuyor. Korkumun tamamen mantıksız olduğu gerçeği, baskıyı azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Evet."

"Ben gidiyorum o zaman." Lanet olası ofisten çıkıp koridorda koşmamak benim için muazzam bir kontrol gerektiriyor.

Angelina'yı salonda, büyük yatar koltuklardan birine uzanmış halde buldum, Nina ise onun önünde yerde oturmuş bir parça kağıda bir şeyler karalıyordu. Nina etrafımda gergin, bu yüzden içeri girmek yerine kapı eşiğinde duruyorum ve Angelina'nın bir tutam saçla oynayıp parmağına dolmasını izliyorum. Bir zamanlar uzun olduğunu hatırlıyorum. Başını kaldırdı ve beni fark ettiğinde yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama bir an sonra bu ifade kayboldu.

"Geri dönmeye hazır mısın?" Soruyorum.

"Emin olmak." Ayağa kalkar ve Nina'ya döner. "Görebilir miyim?"

"Tabii ki değil. Bu sadece bir eskiz. İşim bittiğinde bitmiş şeyi alacaksın." Nina kağıdı arkasına sakladı ve bana baktı. "Roman ofiste mi?"

"Evet. Ve o son derece huysuz. Uzanıp Angelina'nın elini tuttum ve göğsümdeki baskı azaldı."

* * *

"Roman ne hakkında konuşmak istedi?" Bisikleti evimin önüne park ettiğim an soruyorum.

"Burada yaptığım şeyi itiraf etmemi istedi." İç çekti. "Yalan söylemeye devam etmek akıllıca bir şey gibi görünmüyordu, ben de fasulyeleri döktüm. Ona Diego Rivera'dan kaçtığımı söyledim. Ve Petrov beni ona geri göndermeyeceğine söz verdi."

"Diego'nun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Babamı öldürmekten başka mı? Beni odama kilitledi ve düğünümüz için hazırlanmaya başladı."

Vücudumun taş gibi hareketsiz kaldığını hissediyorum. "Diego babanı mı öldürdü?"

Onu öldürdü, işini devraldı ve benimle zorla evlenmeye karar verdi. Evet."

Diego Rivera'nın etli elleriyle Angelina'ya dokunmasının görüntüsü zihnimi dolduruyor ve o tanıdık vızıltı sesi kulaklarımı doldurmaya başlıyor. "Bir şey yaptı mı?"

"Hayır, hiçbir şey yapmadı. . . Sergei?"

Eli kolumu kavradı ve beni biraz yere serdi. İblislerim bir şekilde onu korkutmaktan korkuyor, bu yüzden o yaklaştığında geri çekiliyorlar.

"Sergey, bana bak."

Sıcak avucunun bir dokunuşu önce boynuma, sonra yüzüme dokundu.

"Lütfen beni dışlama. Sergei?"

Gözlerimi kırptırıyorum ve Angelina'nın yüzü benim önümde, avuçlarını yüzümün iki yanına bastırmış ve iri kara gözleri benimkilere bakıyor.

"Döndün mü?" diye fısıldıyor.

"Geri döndüm." Kahretsin. gözlerimi kapatıyorum "Peki şimdi ne olacak? Ayrılmayı düşünüyor musun?"

Evet dese bile gitmesine izin vermeyeceğim.

"Pahanınız, Diego'nun durumunun nasıl olduğunu görene kadar beklememin akıllıca olacağını söyledi."

"İyi. Burada kalıyorsun."

"Odanı gasp etmemden hâlâ bıkmadın mı?" Sırıttıyor.

"Hayır." Elini tutup onu eve götürüyorum. "Albert'in öğle yemeği için ne hazırladığına bir bakalım."

10. Bölüm

ANGELİNA

Başımı okuduğum kitaptan kaldırıp dolaptan üstünü değiştirip banyoya giden Sergei'yi gözlerimle takip ediyorum. Akan suyun sesi bir dakika sonra bana ulaşıyor. Diğer yatak odasında banyo olmamalıdır. Onun oraya girip de giremediğini görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Kitabı komodinin üzerine koyarak yataktan kalktım ve halının ortasında uyuyan Mimi'nin yanından geçerek odadan çıktım. Koridorun diğer ucundaki kapının kilidi açık, bu yüzden onu açıp neredeyse boş olan alana bakıyorum. Bir uçta bir şifonyer, diğer köşede birbiriyle uyumsuz iki sandalye ve pencerenin yanında bir yığın kutu var. Yatak yok. Yere asker yeşili bir uyku tulumu serilmiş, üstüne katlanmış bir battaniye ve bir yastık yerleştirilmiş.

Sergei'nin yatak odasına geri dönüp kitaplığa yaslanıp banyo kapısına döndüm ve onun çıkmasını bekledim. Su kesilir ve kapı açılır. Eşofman ve tişört giyen Sergei, saçını havluyla kuruturken çıkar.

"Geldiğimden beri nerede uyuyorsun?"

Adımın ortasında duruyor ve bana bakıyor. "Diğer yatak odasında. Neden?"

"Orada yatak yok. Bunca zamandır yerde mi uyuyordun?"

"Güzel bir zemin. Daha kötü yerlerde yattım." Hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkiyor.

"Kendi evinde yerde yatamazsın." iç çekiyorum "Bir otel aramamı ister misin?"

"Otele gitmiyorsun. Olduğun yerde kalıyorsun."

"Fakat . . ."

Ama yok. Olduğun yerde kalıyorsun."

"O zaman aşağıdaki kanepede uyuyacağım."

Tam önümde durana kadar birkaç adım attı, parmağını çeneme koydu ve başımı kaldırdı. "Kanepede yatmiyorsun, Angelina. Ve merak etme, ben pek uyumam."

"O ne kadar?"

"Üç saat. Belki dört."

"Kimse o küçük uykuda işlevini yerine getiremez."

"Eh, zaten o kadar iyi çalışmıyorum. Muhtemelen zaten fark ettiğiniz gibi." O gülüyor ama ben bunu komik bulmuyorum. Yardıma ihtiyacı var. Çenemdeki parmak çenem boyunca hareket etmeye başladı, sonra eli enseme bitene kadar boynumun üzerinde.

Roman bana yarın lanet bir bağış toplama etkinliğine gitmemi emretti, dedi. "Benimle geliyorsun."

"Bana o söyledi. Bisikletle mi gidiyoruz?"

Sohbete konsantre olmak gerçekten zor çünkü her kelimedeki Sergei'nin başı hafifçe eğiliyor, ağzı gitgide yaklaşıyor.

"Gece elbisesiyle bisiklete binmenin akıllıca olduğundan emin değilim."

"Burada hiç elbisem yok."

Başı daha da aşağı eğilirken, parmakları enseme tüylerin arasında dolanıp beni sıkıyor ve başımı yukarı kaldırmam için ikna ediyor.

"Yarın bir tane alırız." Sesi derin, normalden daha boğuk ve konuşurken dudakları benimkilere değiyor, ama sadece saniyenin çok küçük bir kısmı için.

"Sana borcumu nasıl ödeyeceğim? Şu anda hiç param yok."

Beni izliyor, sonra dudakları benimkilere çarparken aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Gök gürültüsü ve şimşek gibi. Sert, beklenmedik, sağır edici ve kör edici. Ne yaptığımı düşünecek zamanım yok ve karşı koyacak iradem de yok, bu yüzden yok. Gömleğinin kumaşını tuttum ve parmak uçlarımda yükselerek yaklaştırmaya çalıştım. Sergei'nin eli boynumun arkasını sıkıyor, diğer eli sırtımı okşuyor, ağzıma saldırırken beni vücuduna daha sıkı bastırıyor.

Yeterli değil. Yerde bir yerlerde bir yığın kitap vardı. Ne okuyacağıma karar veremedim. Sola doğru bir adım atıyorum. İhtiyacım olduğunda o kahrolası TBR yığını nerede, kahretsin? Neden daha uzun olamıyorum? Sergei'nin ağzı benimkinden ayrılıp çenem ve boynum boyunca öpücükler bırakmaya devam ediyor. Bacaklarımda arasında bir karıncalanma hissi oluşmaya başlarken derin bir nefes aldım ve gömleğini daha da çok çektim. Ona daha yakın ihtiyacım var. Ayak parmaklarımda sert bir şeye çarptı. Evet! Yere yığıldığım ciltli kitapların üzerine çıktım ve kollarımı Sergei'nin boynuna doladım. Ağzım yine onunkini buluyor. Sırtımdaki el kıcımı sıkıkmak için aşağı iniyor, sonra kot pantolonumun önüne ulaşana kadar kalçamın etrafında dolaşıyor. Avucunu aşağı kaydırıyor ve amımı kumaşın üzerine bastırarak kot dikişini göbeğime bastırıyor.

"Sergey!" Felix evin bir yerinden bağıırır.

Şimdi değil! Sergei'nin saçlarını kavradım ve dudaklarının benimkinden ayrılmasını engellemeye çalışırken kendimi gittikçe ıslanmaya başladığımı hissettim. Avucunu bacaklarımda arasına ileri ve geri sürtmeye başladı. Ve sanırım onun dokunuşu altında tutuşacağım.

"Sergey!" Alt kattan bir başka bağıırış sesi. "Kardeşin, telefonuna cevap vermezsen kafanı kesip makatına tıkacağını çok canlı bir şekilde anlatarak selamlarını gönderiyor."

Gözlerim aniden açıldı ve Sergei'ye baktım. Eli hala bacaklarımda arasında. Gözlerinin içine baktığımda, yine hüsrana uğramış kedime bastırıyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı.

"Orası." Gülümseyip alt dudağımı hafifçe ısırıyor. "Elbisenin tamamen geri ödendiğini düşünün."

Elleri bedenimden kayboldu ve bir an sonra gitti, beni odanın ortasında, külotum tamamen sırlıklam olmuş, hakiki deri ciltli Dostoyevski ciltli bir koleksiyonun üzerinde dururken bıraktı.

* * *

Ertesi sabah, Felix'i sobanın üzerindeki bir elektrik priziyle uğraşırken buldum. Bana baktı, sonra yaptığı şeye devam etti.

"Sergei çıktı mı?" diye soruyorum ve yemek masasına oturuyorum.

Dün akşamdan beri, o öpücüğün anlamını kavrayana kadar Sergei'den uzak durmaya çalışarak odadan çıkmadım. . . ya da bu konudaki tüm karşılaşma. Bunu düşünmek pek yardımcı olmadı. Bunu tamamen görmezden gelip hiç olmamış gibi mi davranmalıyım yoksa onu bir sonraki görüşümde üzerine atlamalı mıyım hala karar veremiyorum. Beynim ilkinin söylüyor. Vücudum ikincisini istiyor.

Felix omzunun üzerinden, "Mimi'yi yürütüyor," diye seslendi. "Kaldığını duydum. Roman seninle dün konuştu mu?"

"Evet." Başımı salladım ve masanın üzerindeki meyve suyu sürahisine uzandım. "Bence konuşmalıyız."

"Hakkında?"

"Sergei'nin sahip olduğu bölümler hakkında. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor."

Felix tornavidayı tezgahın üzerine bıraktı, döndü ve bakışlarını bana dikti. "Şiddet içermeyen bir çocuğu alıp onu zorla soğukkanlı bir katile dönüştürdüğünüzde olanların sonucuyla uğraşıyorsunuz." Ellerini tezgahın üzerine koyup kenarını kavradı ve pencereye baktı.

"Sergei normal bir çocuktur. Sevilen. Ama sonra annesi henüz on iki yaşındayken öldü ve koruyucu aileye, daha sonra da bir grup evine gönderildi. Bazı kavgalar, küçük hırsızlıklar vardı, onun durumundaki bir çocuktan beklenmeyen hiçbir şey yoktu. O ve arkadaşları bir araba çalmaya çalıştıktan sonra kendini bir ıslah evinde buldu. Orası Kruger'ın onu bulduğu yer."

Kruger mı?

"Proje ZERO biriminden sorumlu adam. Onu içeri aldılar ve eğitime aldılar. Ben orada görevliydim. Sergei'yi gördüğüm andan itibaren onun iyi bir aday olmadığını biliyordum. Saldırgan ya da şiddet yanlısı değildi ve götürdükleri diğer çocuklar gibi kimseyi incitme ya da bir şeyleri yok etme dürtüsü de yoktu." Bana bakmak için dönüyor. "Onu geri göndermeye çalıştım ve başarısız oldum. Kruger ondan çok hoşlanıyordu. Sergei inanılmayacak kadar çevikti ve fizik muayenelerinde her zaman en iyi sonuçları alırdı. Ayrıca İspanyolca'nın yanı sıra mükemmel derecede İngilizce ve Rusça konuşuyordu. Kruger bundan çok hoşlandı. Birkaç dilde akıcı olmak işimizde çok faydalı."

"Oğlanların katil olmasına yardım ettin mi?" Ona tiksintiyle bakıyorum. "Nasıl bir insan bunu yapar?"

"Hükümet için çalışan bir kişi." İç çekiyor ve başını sallıyor. "Bazı seçimlerimden gurur duymuyorum Angelina ama hatalarımı olabildiğince düzeltmek için elimden geleni yaptım."

Masanın üzerindeki meyve kasesine doğru yürür, bir elma alır ve elinde yuvarlamaya başlar, görünüşe göre mükemmel olan sarı kabuğunu bozan tek bir lekeye odaklanmıştır.

"Bir şeylerin ters gittiğine dair işaretleri ilk olarak, Sergei Columbia'daki bir görevden döndükten hemen sonra fark ettim," diye devam ediyor. "Saha görevleri sırasında performansı kusursuzdu. Ama geri döndüğünde, sadece oturur ve saatlerce önüne bakardı. Fiziksel olarak oradaydı. Ama zihinsel olarak uzaktaydı. Bir keresinde, birimindeki adamlardan biri, Sergei dışarıdayken ona rastladı. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama sanırım adam daha sonra Sergei'nin yanında bulduğumuz bıçakla onu dürtmeye çalıştı."

"Ne oldu?"

Felix, "Sergei boynunu kırdı" diyor. "Bundan sonra daha da kötüleşti. Bölümlerinden biri sırasında biri ona her yaklaştığında şiddet uygulamaya başladı. Ayrıca saha görevlerini günlük durumlardan ayırmada sorunlar yaşamaya başladı."

"Nasıl yani?"

"ZERO biriminin eğitiminin çoğu, operatörlerdeki herhangi bir empati veya bilinç izini söndürmekten ve ne olursa olsun görevi tamamlamaya odaklanmalarını sağlamaktan ibaretti. Genellikle yüksek profilli hedefleri içeren bazı görevler, önemli ikincil hasarla sonuçlandı."

"Ne tür ikincil hasar?" diye soruyorum, korku midemin derinliklerinde birikmeye başlarken.

"Belirli bir kişinin ortadan kaldırılması gerekiyorsa ve bunu yapmanın tek yolu binanın yarısını havaya uçurmaksa, bu kabul edilebilir görülüyordu. Bu durumlar nadirdi, ama oldu. Sergei görevleri hatasız yerine getirdi, ancak saha dışındayken davranışları aşırıya kaçıyordu. Bir keresinde, evsiz bir kadına kötü davranan bir adam gördü ve onu oracıkta parçaladı. Yanlış bir şey yaptığını hissetmiyordu. Zihninde tehdidi etkisiz hale getirdi ve o kadar."

"Petrov, sonunda onu çıkarmayı başardığını söyledi."

"Evet ama çok geçti. Sergei daha sık kaybetmeye başladığında, bizi serbest bırakmak için bazı ipleri çektim. Kısa süre sonra Roman ile temasa geçtim. Bir erkek kardeşi olduğundan haberi yoktu. Yine de Sergei, Roman'ı biliyordu. Annesi ona Lev Petrov'un babası olduğunu ve bir üvey erkek kardeşi olduğunu söyledi. Ancak Sergei, Lev veya Roman ile hiçbir zaman bir şey yapmak istemedi. Bunu arkasından yapmak zorunda kaldım ve öğrendiğinde neredeyse beni boğuyordu.

"Peki neden kimse ona yardım etmeye çalışmadı? Danışmanlık mı? Herhangi bir şey?"

"Sergei sadece eğitimli bir katil değil, Angelina. O birinci sınıf bir hükümet silahı. En iyi senaryo, Sergei'nin uyuşturulup bir kurumda bağlı kalmasıdır." Bana baktı, elindeki elmayı sıkı. "En kötüsü, hükümetin onu yakaladığı anda etkisiz hale getirmesi olurdu. Sergei çok şey biliyor ama Bratva'nın bir parçası olduğu sürece ona dokunmayacaklar. Roman, onları görmezden gelmek için masanın altından çok para ödüyor.

"Ona yardım etmeye çalışan oldu mu? Yoksa herkes gözlerini kaçırıp bir mucize mi bekliyor?" Ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırdım. "Onunla konuştuğumda sakinleşti ve geri geldi. Belki de sadece birisinin yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardır, kahretsin."

"O durumdayken yanına yaklaşan herkesi öldürür, Angelina." Felix yere bakıyor. "Senin yanındayken neden böyle tepki verdiğini bilmiyorum. On beş yıldır onunlayım ve dışarıdayken ona yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Onda bir koruma içgüdüğü uyandırmış olabilirsin. O gece seni buraya getirdiğinde kimsenin yaklaşmasına izin vermemişti. Doktorun seni muayene etmesine ve Varya'nın seni yıkamasına izin vermesi için onu zar zor ikna edebildik."

"İyileşebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hiç bir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Ama bir şeyi unutmamalısın. Haklıysam ve Sergei herhangi bir nedenle seni koruması gerektiğini düşünüyorsa, mantıklı olmayacaktır.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, senin için herhangi bir tehdit oluşturabileceğini düşündüğü herkesi öldürecek. Gerçek ya da hayal."

OceanofPDF.com

Bölüm 11

SERGEİ

Angelina'yı soyunma odasından çıkarken ve bir demet ipek getirip önümde tezgahın üzerine koyarken gözlerimle izledim.

"Altın?" Soruyorum.

"Evet. Daha çekici görünüyor. Dairelerde gittiğim gerçeğini telafi etmem gerekiyor.

Topuklu kız değil mi?

"Hayır. Üniversiteden arkadaşım Regina, bir keresinde beni dışarı çıkarken dört inçlik sandaletlerini giymeye ikna etmişti. Neredeyse boynumu kırıyordum."

Gülümseyip kasiyere kartımı verirken Angelina yanımda kıpırdandı. Bütün gün gergindi ama hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak. Dün geceki öpüşmeden bahsetmesini bekliyorum ama hiçbir şey. Kesinlikle çok istekliydi ama öpücük o kadar masumdu ki fazla tecrübesi olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden bugüne kadar ona daha fazla hamle yapmamak için direnmek zorunda kaldım. Ama bu geceki lanet olası bağış toplama etkinliğinden döner dönmez kaldığımız yerden devam edeceğiz.

"Marlene sana güzellik bakımı için bir randevu ayarladı," diyorum. "Sonra oraya gidiyoruz."

"Tımar mı?"

"Saç kesimi. Yüzüne yapışkan madde bulaşması. Kaş alma. Bu tür bir saçmalık.

Angelina homurdandı ve başını salladı. Bana bakışını seviyorum, en son ne zaman Felix dışında birinin bana sıradan biriymişim gibi baktığını pek hatırlamıyorum. Bu kafası karışmış kişi değil, herkes yumurta kabuğu üzerinde dolaşma ihtiyacı hissediyor.

"Öyleyse kuaför salonuna giden yolu gösterin." Çantayı elbiseyle birlikte alır. "Koparılp yapışkan maddeye bulanmak için sabırsızlanıyorum."

Mağazadan çıkıyoruz ve kalabalıktan kaçınmak için kestirmeden otoparka gidip yan sokağa sapıyorum. Bir teslimatçı motosikletini önümüze park ediyor, arkadan bir kutu alıyor ve aceleyle bizim yönümüze geliyor. Yanımızdan geçerken bir parke taşına takıldı ve bu sırada Angelina'ya rastladı.

Bir kazaydı, bunu biliyorum. Ona zar zor dokundu bile ama beynim bu gerçeği tamamen bir kenara attı ve sanki kendi isteğiyle elim ileri atıldı ve onu çenesinden yakaladı. Elindeki kutu yere yuvarlandı. Adam nefesini tutuyor, gözleri kocaman açılıyor. Elleri parmaklarımı kaşıyor, kendini kollarımdan kurtarmaya çalışıyordu.

"Sergey. . "

Adımın seslenildiğini duyuyorum ama çok uzaklardan bir yerden geliyormuş gibi hissediyorum. Umursamadım ve kızımı inciten piçle yüz yüze gelene kadar başımı eğdim. Ölmeli. Parmaklarım boynuna dolanana ve sıkmaya başlayana kadar elimi aşağı indirdim.

"Sergey. . " Küçük bir el benimkilerin üzerine kondu ve parmaklarıma hafifçe dokundu. "Bırak onu."

Hayır. Onu incitti. Burnumdan nefes verdim ve daha sıkı sıktım, adamın nefes almak için savaşıırken gözlerinin şişmesinin tadını çıkardım. Boynunu kırabilirdim ama bu çok kolay olurdu. Biraz daha baskı ekliyorum. Adam boğulmaya başlar.

Angelina'nın eli benimkinden kayboldu ve çevresel görüş alanımda onun adamın düşürdüğü kutuya doğru koştuğunu ve kutuyu bana doğru ittiğini gördüm. Ona o şeyle ne

halt ettiğini sormak istiyorum ama adamın gırtlığını bırakamıyorum. Temsil ettiği tehdidi sona erdirmeye ihtiyacı çok güçlü, bu yüzden biraz daha sıkıyorum. Angelina kutuyu arkamda bir yere itti ve görüş alanımdan kayboldu. Diğer elimi adamın boynuna koydum, kırmaya niyetlendim ki sırtıma büyük bir şey indi. Nefessiz kaldım. Arkadan kollarımı boynuma dolayarak, bacaklarımı da belime dolayarak beni sıktı.

Angelina kulağıma, "Sergei," diye fısıldadı, nefesi tenimde dalgalanıyordu. "Bana bak. Lütfen."

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Angelina kollarını ve bacaklarını etrafımda daha sıkı sıkıyor.

"Lütfen bana bak koca adam."

Vücudunun ısısı sırtıma sızıyor, nefesi kulağıma değişiyor ve sonra boynumun yanına bir öpücük konuyor. Tuttuğum adama odaklanmaya çalışıyorum ama onun yakınlığı dikkatimi dağıtıyor.

"Kendimi daha fazla bu şekilde tutamıyorum, Sergei," diyor boynumdaki tutuşu biraz gevşerken.

Orospu çocuğunu bırakıp kalçalarının altından tuttum ve düşmesini engelledim.

"Sen nasıl oldu da oraya geldin?" Gözlerimi önümde yere diz çökmüş öksüren teslimatçıdan ayırmadan soruyorum.

"Kutuya tırmandım," dedi kulağımın yanında. "Sonra sırtına atladı."

"Neden?"

"Neden olmasın?" kıkırdar.

Başımı yana çevirip yanağımı burnuna çarptım.

"Neden olmasın?" Tekrar ediyorum ve gülüyorum. "Eh, sanırım bu da diğer tüm sebepler kadar iyi."

"Goo randevuma geç kalacağım," dedi ve bacaklarını belime doladı. "Artık güzellik salonuna gidebilir miyiz?"

Hala nefes nefese olan adama baktım. "Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat et."

Hızla başını kaldırıp bana baktı. Etrafından dolaşıp ara sokağa yöneliyorum. "Aşağıya mı iniyorsun?" Yürürken soruyorum.

"Hayır. Burayı seviyorum."

"Tamam." Eğilip daha önce düşürdüğüm elbisesiyle çantayı alıyorum.

* * *

Telefonumu alıp haberlerde geziniyorum. Konsantre olamıyorum, bu yüzden hücreyi ön panele fırlatıp salonun girişine bakıyorum. Üç buçuk saat. Üç buçuk saattir ona ne yapıyorlardı?

Angelina'yı içeri götürmek için gelen kız bana bunun biraz zaman alacağını ve yürüyüşe çıkıp daha sonra geri gelmem gerektiğini söyledi. Ayrılmak söz konusu bile değildi elbette, bu yüzden bekleme odasında saçından alüminyum folyo parçaları sarkan yaşlı bir kadının yanına oturdum ve telefonumla oynadım. Kısa bir süre sonra, ayak parmaklarının arasına pembe köpüklü bir şey sıkışmış halde topuklarının üzerinde yürüyen başka bir kadın odalardan birinden yalpalayarak içeri girdi. Acı verici görünüyordu. Gelip diğer yanıma oturdu, bana baktı ve sağımdaki kadınla sohbet etmeye başladı. Tartışma saç ürünlerinden

ev yapımı kabızlık tariflerine geçince, artık yeter dedim ve arabada beklemeye gittim. Bu üç saat önceydi.

Ya Angelina fikrini değiştirip yüksek kuyruk yapmaya karar verirse? Onu suçlayacağımı söyleyemem. Akli başında herkes bir deliden kaçardı, bu yüzden belki de kaçmanın daha güvenli olacağına karar verdi.

Bunca zamandır gözüm girişteydi ama belki arka çıkışları vardır. Bok. Angelina sol taraftaki koridordan çıkarken arabadan inip salonun içine koştum ve oluşturmakta olan panik dağıldı.

"Böyle? Ne düşünüyorsun?" Kalçasını kaldırıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Ona bakıyorum. Biraz daha kısa ve düz olan saçları dışında, bana aynı görünüyor. Çamurla kaplıyken bile güzeldi, bu yüzden ne söylememi beklediğinden emin değilim. Sanırım üç buçuk saatlik eziyete katlandıktan sonra, iyi yapılmış bir işin onaylanması falan gerekiyor.

"Saçını beğendim mi?"

Angelina iç çeker ve başını sallar. "Kaybolmuş bir davasın."

"Ne söylememi istedin?" Salon asistanına ödeme yaparken soruyorum.

"Ne kadar harika görünüyorsun?"

"Biz buraya gelmeden önce harika görünüyordun. Neredeyse dört saattir orada ne yapıyorsun? Netflix izliyor musunuz?"

Başını iki yana sallıyor ve somurtuyor. İlginç bir iltifat etme tarzın var.

"Sadece bir gözlem yapıyordum." Omuz silkip elini tuttum ve arabaya yöneldim. "Acele etmeliyiz. Bu havalı orospu çocukları, insanların etkinliklerine geç kalmasından hoşlanmazlar."

"Peki bu etkinliğin amacı ne?"

"Roman şehir yetkililerine rüşvet veriyor."

"Alenen mi?" Bana ağzı açık bakıyor.

"Masanın altından da para veriyor ama herkesin önünde bağış yapmayı da seviyor. O bu şekilde züppe."

"Neden kendisi gitmiyor?"

"Muhtemelen bir intikam. Bunun için zamanı olmadığını söyledi ama sanırım bana hala kızgın. . . Ukraynalılarla bağlarımızı koparmak diyelim."

"Ne yaptın?"

Ona doğruyu söylemeli miyim diye merak ederek ona baktım. O çikolata gözleriyle bana bakıyor, cevabımı bekliyor ve ben ona bunu söyleyemiyorum. Angelina küçülen bir menekşe değil. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor olmalı ama benden korkmasını istemiyorum.

"Az önce sözleşmeyi feshettim," dedim sonunda ve onun için arabanın kapısını açtım.

Bölüm 12

ANGELİNA

Devasa kristal avizelere ve duvarlardaki altın süslemelere hayran kalarak büyük salona kocaman gözlerle bakıyorum, sonra bilinçli olarak elbisemi düzeltiyorum. Burada tamamen yersiz hissediyorum. Yanıma dönüp kalabalığı izleyen yanımda duran Sergei'ye baktım.

Onu genellikle kot pantolon ve tişörtle görürdüm ama şu anda gri bir gömlek ve ona bir eldiven gibi oturan özel dikim siyah bir takım elbise giyiyor. Korkunç derecede yakışıklı görünüyor.

"Parayı bırakıp kaybolalım," diye mırıldandı.

Beyaz ipek bir masa örtüsü ve çiçek aranjmanlarıyla kaplı masaya doğru yürüyoruz. Yanında pahalı takım elbiseli iki adam durmuş, süslü elbiseli bir grup gülen kadınla konuşuyor. Yaklaştığımızda, birkaç adım geride kalmaya ve adamlarla tokalaşırken Sergei'yi izlemeye karar verdim. Birkaç kelime konuşuyorlar, sonra Sergei içinde çek olduğunu tahmin ettiğim bir zarf çıkarıyor ve bağış toplayan bir kadının önündeki masanın üzerine koyuyor. Solundaki adam, ortası biraz fazla dar olan takım elbiseli, kısa boylu, kel bir adam gülümsüyor ve Sergei'nin omzuna dokunuyor. Sergei başını sallıyor, başını eğer ve adamın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve adam gülümser.

"Ona ne söyledin?" Sergei'nin ne zaman döneceğini soruyorum.

"Çekte yazan tutar."

"Sırtışına bakılırsa, çok hoş olduğunu varsayıyorum."

"Bir milyon."

Gözlerim genişliyor. "Vay."

"Evet. Yetkililere iyi davranmak pahalıya mal oluyor." Çıkışa doğru başını salladı. "Hadi gidelim. Politikacılar beni hep ürkütür. Eve vardığımızda bisiklete binip gezintiye çıkabiliriz."

Koridorda yürürken gözlerim köşede bir kadınla konuşan bir adama takılıyor. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Burada kimseyi tanımamalıyım. Çoğunlukla üst düzey yetkililer, benim asla temasa geçemeyeceğim insanlar. Başımı sallıyorum. Belki de bana birini hatırlatıyor. Bana çarptığında kapıdaydık ve olduğum yerde durdum.

Kahretsin, diye mırıldandım.

"O nedir?"

"Odadaki Angelo Scardoni miydi?"

"Evet. Neden?"

"Diego gelmeden birkaç gün önce babamı ziyaret etti. İşle ilgili bir şeydi. Yerleşkedeydim ve geçerken beni gördü. Burada ne işi var?"

Sergei kolumun ön kısmını tutuyor ve onunla yüzleşmem için beni döndürüyor. "Seni tanıd mı?"

"Öyle düşünmüyorum. Biriyle konuşuyordu."

Birkaç saniye beni izledi, sonra cebinden arabanın anahtarlarını çıkarıp elime koydu. "Beni arabada bekle."

"Neden?"

Scardoni ile biraz sohbet etmem gerekiyor.

Gözlerindeki öldürücü bakışa bakılırsa, öylece konuşmayı planladığını düşünmüyorum.

"Gerek yok. Beni görseydi muhtemelen bir şeyler söylerdi."

Riske atmıyorum.

"Onunla öylece mi konuşacaksın?"

"Evet."

"Tamam." Başımı salladım ve koridora geri dönmesini izledim, sonra dışarı çıktım.

Arabanın içinde, partiye gitmeden önce Sergei'nin bana verdiği telefonu kurmak için yaklaşık yirmi dakika harcadım. Sadece elime koydu ve kendisinin ve Felix'in numaralarını programladığını söyledi. Beni çok şaşırttı. Sanırım artık kaçma riski taşıdığımı düşünmüyor.

Regina'nın paniğe kapılmış e-postasına -üst üste on birinci e-postaya- yanıt veriyorum, ona iyi olduğumu söylüyorum, sürücü kapısı açılıp Sergei içeri girdiğinde.

Scardoni seni görmedi, dedi ve arabayı çalıştırdı.

"Emin misin?"

"Artık öyleyim." Sergey gülümsüyor.

Geri geri giderken, kolunu beline dolayıp servis çıkışından sallanan bir erkek figürü fark ettim ve park etmiş arabalardan birine yöneldim. Arabanın kapısını tuttu ve bizim yönümüze baktı.

"Aman Tanrım, Sergei," diye çıkıştım. "Onunla sadece konuşacağını söylemiştin."

"Konuştuk. Tanıdık göründüğünü söyledi." Omuz silkiyor. "Onu yanıltığına ikna ettim. Artık seni hiç görmediğinden kesinlikle emin."

"Bu senin her zamanki MO'n mu?"

Bana bakmak için başını çevirdi, eliyle bana doğru uzandı ve çenem boyunca bir çizgi çizdi. "Hayır. Başka biri olsaydı, onu hemen ortadan kaldırırdım. Hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni, Mikhail'in kayınbiraderi olması."

"Bunun biraz aşırı olduğunu düşünmüyor musun?"

Sergei arabayı kapalı bir oto yıkamanın önüne çekti, sonra ensemden tuttu ve yüzüme doğru eğildi. "Sana en ufak bir tehdit oluşturabilecek herkesi ortadan kaldıracam, Angelina. Seni tanıdığından bir an bile şüphelenseydim, ölmüş olurdu.

"Sergey. . ."

"Kimse. Tehdit ediyor. Senin. Güvenlik," diye ısırtıyor. "Anladın mı Angelina?"

Göz kırpyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Güzel," dedi, boynumu sıktı ve ağzını benimkine çarptı.

Bir nefes alıyorum. Yine o kolonyayı sürüyor, kafamı karıştıran. Omuzlarından tutarak kucağına çıktım ve göbeğimi pantolonunun çıkıntısına bastırdım. Zaten karıncalanan amımda onun sert aletini hissettiğim an, vücudumdan bir ürperti geçiyor.

SERGEİ

Sikim o kadar sert ki patlayacakmış gibi hissettiriyor ve Angelina'nın onu amıyla sürtmesi durumu yüz kat daha kötü yapıyor. Ellerimi vücudundan aşağı kaydurdım, elbisesinin kumaşını iki elimle topladım ve beline doğru ittim. Bir elimle ensesini kavrayıp diğerini aramızda kaydurdım ve parmaklarımı külotuna bastırdığımda tamamen sıırılsıklam olduğunu gördüm.

"Benim için zaten çok ıslak." Külotunu yana kaydurdım ve parmağımı içine soktum.

"Tutuklanacağız." Angelina nefesini tuttu, sonra parmağımı daha eklediğimde inledi. Sonra, elimi sürerek kalçalarını sallamaya başladı.

"Benim açgözlü küçük tilkim. . " Kulağına fısıldıyorum ve kulak memesini ısıyorum. "Parmağım yeterli mi yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Daha." Klitorisini çimdiklediğimde nefes alıyor ve sonra inliyor.

"Burada prezervatif yok bebeğim. Ama düzenli olarak test yaptırıyorum. Temizim."

"Doğum kontrolündeyim. Geçen ay aşı oldum." Angelina beni temin ediyor, sonra tekrar inliyor.

Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim ve tam telefonum gösterge panelinde titremeye başladığında pantolonumun düğmesine uzandım. Sonra çalıyor. Coolio'nun "Gangsta's Paradise" melodisi, özellikle Roman'ın aramaları için zil sesi.

Kahretsin. Başımı Angelina'nın boynundan kaldırıp telefona uzandım, elimi amıyla meşgul etmeye devam ettim.

Şimdi olmaz, Roman, dedim ve aramayı kestim. Tekrar çalmaya başlar.

Parmaklarımı Angelina'nın içine daha çok bastırdım ve aramayı cevapladım.

Roman, "Bu, telefonu yüzüme ilk ve son kez kapatışın," diye havlıyor. "Anladım?"

"O nedir?" Telefonu omzumla çenem arasına koydum ve diğer elimin parmaklarını içeri ve dışarı kaydırırken baş parmağımla Angelina'nın klitorisine masaj yapmaya devam ettim.

Roman, "O'Neil az önce aradı," diyor.

"İlginç." Angelina'nın klitorisini hafifçe çimdikledim ve inlediğinde gülümsedim. "İrlandalı ne istedi?"

"Tanışmak istiyor. Bu akşam. Rumenlerle, beklenenden daha büyük olan bazı silah sevkiyatları için bir anlaşmaları var ve anlaşmaya katılmak isteyip istemediğimizi görmek istediler."

Angelina'nın elleri elbise pantolonumun fermuarını buluyor. Bu gece hiç boxer giymediğimi fark etti ve sikimi kolayca serbest bıraktı. Sıkıldığında, zar zor gelmemeyi başarıyorum. Öne eğilip çıplak omzunun kemerini yaladım.

"Arnavutlardan silah aldığımızı biliyor," diyorum ve parmağımı Angelina'nın amından çekip aramayı hoparlöre alıyorum ve şeyi yolcu koltuğuna fırlatıyorum. Külotunu tutup kumaşı yırtıyorum ve siyah danteli arka koltuğa fırlatıyorum. Onu kışının altından yakalayıp kaldırdım ve kendimi girişine konumlandırımdım. Angelina eğildi, dudaklarını benimkine bastırdı ve her şeyimi alırken inleyerek kendini yavaşça aletimin üzerine indirdi. Bana binmeye başladıkça nefesi daha da yükseliyor, bu yüzden birkaç dakika önce amının derinliklerine iki parmak eklemine ağzına gömen parmağımı bastırdım. Mükemmel dudakları dudaklarını çevreliyor ve emmeye başlıyor. Sikim onun içine atlıyor. Kahrolası telefonu kapatmam gerek. Hemen.

Roman'ın başka bir şey söylediğini duydum ama saçmalamasını görmezden geldim. Elimini Angelina'nın ağzından çekerek, sus işareti olarak parmağımı dudaklarımın üzerine koydum. Başını salladığında, onu beline sardım, kaldırdım ve sonra onu sikime indirdim. Biraz çılgılık atıyor, sonra kalçalarını sallıyor, elleri saçlarıma dolanıyor.

"Sergey!" Roman'ın bağırışı telefonda gelir. Angelina'yı hafifçe yeniden konumlandırımdım ve sonra nefes nefese ona tekrar çarptım.

"Ne?" Küçük inlemelerinden zevk alarak havladım ve tekrar ona çarptım.

"Hangi cehennemdesin?"

"Arabamda. Angelina ile." Elimi vücutlarımızın arasına kaydurdum ve klitorisini çimdikledim ve yüksek sesle sızlandı.

Birkaç saniyelik bir sessizlik olur ve ardından Roman'ın hırıltılı sesi arabayı doldurur. "Benimle telefonda konuşurken seks mi yapıyorsun?"

"Belki." Gülümsedim, Angelina'nın ensesini tuttum ve ağzımı onunkine bastırdım, bu arada ona yumruklar atıyordum.

Roman, "Aman Tanrım, Sergei," diye tersliyor ve telefonu kapatıyor.

Angelina'nın vücudu sallanmaya başladı, duvarları sikimi sıktı. Dağılmış ve telaşlı yüzüne düşen saçları ile çok çekici. Siyah ipliklerden bir avuç alıp sertçe içine soktum. Dudaklarından yavru kedi mırılaması gibi hafif bir ses çıkıyor. Bunu duymak, sıkı kedisinin geldiğinde sikimi kavrama şekliyle birleştiğinde, beni kenara atıyor. Tohumum içinde patlayana kadar deli gibi ona çarptım.

Tutarsız bir şeyler mırıldandı, içini çekti, sonra üzerime çöktü ve yüzünü boynumun girintisine gömdü.

"İyi misin bebeğim?" Soruyorum.

Evet, diye fısıldadı ve burnunu boynuma sildi.

Gülümseyip başının tepesine bir öpücük kondurup Roman'ı tuşluyorum.

"Zaten bitmiş?"

"Siktir git Roman." Arkama yaslanıp avucumu Angelina'nın sırtına değdirdim.

"İrlandalılar neden bu sevkیات için bize yardım teklif etsinler?"

"Yani sen de bunun pis koktuğunu mu düşünüyorsun?"

İrlandalılarla aramız iyi değil. Onlar bizim sahamıza gelmiyor, biz de onlarınkine basmıyoruz. Birbirimizin varlığına katlanıyoruz diyebilirsiniz ama diğeri yok olursa çok mutlu olur. O'Neil'in Roman'ı işimize el atmaya çalışacaklarını fiilen ilan ettikten sadece iki hafta sonra araması endişe verici.

"Evet. Büyük zaman. Duymak için Dushku'yu aradın mı?"

"Evet. Onunla bu akşam buluşacağım," diyor Roman. "O'Neil'a nişanlı olduğumu ve onun yerine senin geleceğini söyledim."

"Ne zaman?"

"Dört saat sonra. Sanayi bölgesinde bir yer seçti. Sana konumu göndereceğim."

"Tamam."

"Dikkatli ol ve işin biter bitmez beni ara. Bu hoşuma gitmedi.

"Peki." Çizgiyi kestim ve hâlâ göğsüme yapışık olan Angelina'ya baktım, nefes almakta güçlük çekiyordum. Bacakları hala titriyordu. Telefonum çalıyor. Metin Roman'dan olmalı. Ona kısaca baktım ve Felix'e ilettim.

"Albert'i aramam gerekiyor. Hemen sonra eve gideceğiz."

Tamam, diye fısıldadı göğsüme doğru.

Felix için hızlı aramaya basarken onu okşamaya devam ediyorum. Bunu seviyorum, kollarımda nasıl hissettiğini.

"Ne?" Felix, hat birleştiği anda havlıyor.

"İyi bir ruh halindesin."

"Marlene ile kavga ettim."

Tekrar? Bu ikisinin bir ilişki danışmanlığına ihtiyacı var.

"Dört saat sonra Liam O'Neil ile buluşacağım," diyorum elimi Angelina'nın başını okşamak için hareket ettirirken. "Buluşma yerinin etrafındaki kameralara erişmeni ve

şüpheli bir şey olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum. Sana Roman'ın gönderdiği konumu ilettim."

"Ne arıyorum?"

"Emin değilim. İş konuşmak istediklerini söylediler ama hikaye tutmuyor. Yakınlarda toplantı saatine yaklaşabilecek biri var mı?"

"Önce yerini göreyim." Birkaç saniye sessizlik olur. "Hmm. Sanırım Küçük Sam'in fırını bir sonraki blokta. Bir bakabilirdi."

"İyi. Yakında evde olacağız."

ANGELİNA

Sergei'nin evine yolculuk yarım saat sürüyor ama dönüş yolunda hala bacaklarımın titrediğini hissedebiliyorum. Arabada seks yaptığımıza inanamıyorum. Arabada seks *yaptığımı*. Sadece bir erkek arkadaşım oldu ve birlikte yattığımız iki sefer yatakta, ışıklar kapalı, misyoner pozisyonundaydı. Tam olarak akıllara durgunluk veren bir deneyim değildi, ama sorun olmadığını düşündüm. Dürtüsellik beni tarif edecek en uzak kelime ama Sergei'nin ellerini amcığımda hissettiğimde ateşlendim. Onu hemen içimde hissetmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Delilik sadece onun pakhanıyla telefonda konuştuğunu duyduğumda yoğunlaştı. Onu arabasında, herkesin bizi görebileceği bir yerde sürmek bir şekilde yasak ama aynı zamanda çekici geldi. Ama Petrov bizi duymasın diye beni susturmak için parmağını ağzıma soktuğunda, bu beni uçurumdan aşağı itti.

Sergei'ye bir bakış attım. Bu akşam bir toplantıya gitmesi gerektiğini söyledi ama ben hala bacaklarımın arasında karıncalanan arzuyu hissediyorum. İkinci tura itiraz eder miydi?

Sergei garaj yoluna park ediyor ama arabayı terk etmek için bir hareket yapmıyor.

"Pişman mısın?" diye sorar, direksiyonu sıkar. "Yaparsan sorun değil. Sadece söyle, ben de sana bir daha dokunmayayım."

Sadece ona bakıyorum. O neden bahsediyor?

"Yol boyunca tek kelime etmedin, Angelina."

"Ben ... idim ... işleme." İlişkilerle ya da genel olarak insanlarla aram pek iyi değildir. Bir insana ısınmam genellikle biraz zaman alır. Çok az tanıdığım birinden bu kadar güçlü bir şekilde etkilenmem gerçeği korkutucu.

"İşleme?" İç çekiyor ve ellerini saçlarına gömüyor. "Akli dengesi yerinde olmayan biriyle bir şey yaşamak istemiyorsan bana dürüstçe söyle ve... ."

ona atlıyorum. Oturduğum yerden zıplamamı, üzerine binmemi ve kollarımı boynuna dolamamı tarif edecek daha iyi bir kelime yok.

Angelina?

"Kapa çeneni," diye ısırdım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Elbisem yine kalçalarımın etrafında bitiyor, bu yüzden çıplak çekirdeğim doğrudan onun kasıklarına baskı yapıyor ve pantolonunun kumaşı amım ile sertleşen siki arasındaki tek engel. Ağzımı ondan ayırmadan avuçlarımı vücudundan aşağı kaydırdım, pantolonunun beline ulaştım ve aceleyle aletini serbest bıraktım. Sergei ağzıma gülümsüyor ve ellerini bedenlerimizin arasına uzatarak parmağını içime gömüyor. Ama orada olduğu kadar çabuk, gitti.

"Hızlı olmamız gerekecek." Beni belimden kavradı, kaldırdı ve beni sert sikinin üzerine indirdi.

Onu içimde hissettiğim an duvarlarım birbirine kenetlenmeye başlıyor ve gömleğinin kumaşını parmaklarımın arasında tutarak bir manyak gibi ona biniyorum. Sergei inliyor, sonra biraz geriye doğru eğiliyor ve aletinin benim amımda daha da derinleşmesine neden oluyor ve beni tamamen dolduruyor.

"Toplantıya geç mi kalacaksın?"

"Toplantının canı cehenneme." Elleri vücudumda gezinerek zaten birbirine dolanmış saçlarıma ulaştı ve bukleleri parmaklarının arasına aldı. Başımı eğip boynunun yan tarafını -sertçe- ısırdım ve aletinin içimde şiştiğini hissediyorum. Bacaklarımın arasındaki baskı yoğunlaşıyor ve yukarı doğru itiş vahşi bir hıza dönüştüğünde, orgazmımın beni daha önce hiç olmadığı kadar sert vurduğunu hissediyorum, tam da Sergei benimle işini bitirirken.

* * *

Kendimi daha prezentabl hale getirmek için arabadaki saçımı ve elbisemi düzeltmeye çalışıyorum ama yine de bana bakan herhangi birinin az önce ne yaptığımızı anlayacağını hissediyorum. Ön kapıya giden basamakları tırmanırken, parmaklarımızı birbirine kenetlemiş, Sergei'nin elinde kenetlenmiş elime baktım.

"İrlandalılarla görüşmeden önce duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyor," diyor içeri girerken.

"Tamam." Başımınla onayladım.

Sergei eğilip parmağını çenemin altına koyarak başımı kaldırdı. "Yine mi işleniyor?"

"Biraz."

"Öyleyse işini yap." Başını sallıyor. "Ve döndüğümde konuyu biraz daha tartışabiliriz. Size işleme için daha fazla malzeme vermek için."

ona bakıyorum. "Amcığımın bugün başka bir tartışmayı kaldırabileceğinden şüpheliyim."

"Göreceğiz." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve yukarı çıktı.

Mutfağa girdiğimde, Felix önünde sağlam görünümlü bir dizüstü bilgisayarla yemek masasında oturuyordu. Hızlıca elbisemin önünü düzelttim ve elimi bir kez daha saçlarımdan geçirdim. Alnıma "arabada iki kez seks yaptım" dövmesi yapmışım gibi geliyor. Külotumun olmaması da yardımcı olmuyor.

"Bütün gece orada durup suçlu görünerek mi duracaksın?" Felix dizüstü bilgisayardan başını kaldırmadan soruyor.

Çenemi kaldırıp içecek bir şeyler almak için buzdolabına yöneldim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Siz ikiniz yarım saat önce burada olmalıydınız."

"Trafik sıkışıklığı vardı."

"Ey?" Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Siz çocuklar bugünlerde buna böyle mi diyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Kör değilim ve henüz bunak değilim."

Yorumunu görmezden geldim ve arkasında durmak için yürüdüm. Dizüstü bilgisayarındaki ekran, bir sokağın farklı açlarına sahip bir kamera görüntüsünü gösteriyor. "Onlar mı . . . trafik kameraları?"

Başını sallıyor. "Dört trafik kamerası ve bir ATM kamerası."

"Bunlara nasıl ulaştın?"

"Sergei ve ben birlikte çalışırken yaptığım ya da yaptığım şey buydu. O sahaya girdi, ben de üstten destek verdim."

"Ya takımdaki diğer insanlar? İşleri neydi?"

Felix bana baktı. "Hiçbir zaman başka insanlar olmadı. Her zaman bir operatör ve bir idareciydi."

"Tek başına göreve mi gönderildi? Peki ya yedekleme? Ya bir şey olursa ve yardıma ihtiyacı olursa?"

"Sergei nadiren yardıma ihtiyaç duyar, Angelina." Gülümsüyor ve ekrana bakıyor. "Bunu özledim."

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve Sergei'nin geldiğini görüyorum. Bu sefer başka bir takım elbise ve siyah bir gömlek giyiyor.

"Herhangi bir şey?" diye sorar, tezgahın üzerindeki silahlara uzanır ve onları ceketinin altına gizlenmiş bir omuz kılıfına yerleştirir. Daha önceleri yoktu.

"Şu ana kadar bir şey yok." Felix dizüstü bilgisayarını işaret ediyor. "Küçük Sam yarım saat içinde geçiş yapacak."

"İyi." Sergei başını salladı, sandalyeden büyük bir dikdörtgen kutu aldı ve masanın üzerine koydu.

İçindekileri kontrol etmek için kapağı açtığı anda, bir göz atmak ve bocalamak için yana doğru hareket ediyorum. Bu bir keskin nişancı tüfeği. "Bir iş toplantısına gideceğini sanıyordum?"

"Bu toplantıyla ilgili bir şey bana pek uymuyor." Kulaklığa uzanıyor, Felix yanından geçiyor ve takıyor. "Oraya vardığımda bir tarama yapacağım. İrlandalıların geldiğini gördüğünüz an bana haber verin."

Tüfeğin olduğu kutuyu kapattı, aldı ve bana baktı. "Birkaç saat sonra döneceğim." Sırıttırıyor ve bir sonraki an gitti.

Ön kapının kapandığını duyana kadar bekledim, sonra Felix'in yanındaki sandalyeye oturdum. "Petrov nasıl oluyor da Sergei'nin iş anlaşmalarını halletmesine izin veriyor? Zihinsel durumu göz önüne alındığında."

"Çünkü akli dengesi yerinde olmayan Sergei bile harika işler çıkarıyor. Her neyse, ortak oldukları insanların hiçbiri tamamen akli başında değil."

"Bir toplantıdayken hiç bölge dışına çıkmıyor mu?"

"Hayır. Bir toplantıda değil. Ve asla sahada değil" diyor. "Yine de ara sıra aşırıya kaçıyor."

"Evet, duydum. Geçen yıl ortaklık hakkında konuşmak için bir araya geldiklerinde babamın dört adamını neredeyse öldürüyordu."

"Onu hatırlıyorum. Muhtemelen o gün keyfi yerindeydi."

"İyi ruh halı?"

Felix gözlüğünü indirip bakışlarını bana dikti. "Beş kişi vardı, dört koruma ve baban. Hepsi silahlı. Sergey yalnızdı. Onu silahsızlandırmaya çalıştılar. Kendi açlarından çok saygısızdı. Baban da dahil hepsini birden öldürmeyince çok şaşırdım."

"Herkes silahlıysa, dördünü de alt etmeyi nasıl başardı?"

Korkutucu bir kolaylıkla. Babanın adamları, gerçek bir eğitim almamış kiralık serserilerden başka bir şey değildi."

Gözlüğünü tekrar taktı ve bakışlarını tekrar ekrana çevirdi. "Bu işlem biraz zaman alacaktır. Yatmak."

Sergei dönene kadar kesinlikle uyumayı düşünmüyorum. Duş almak ve üzerimi değiştirmek için üst kata koşuyorum, sonra geri dönüp Felix'in yanına oturuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

SERGEİ

Tüfeği monte etmeyi bitirdim, çatının yüzeyine dayadım ve dürbünümü ara sokaktaki bir arabanın yanında duran küçük bir grup insana odakladım. Buluşma noktasında dört kişi ve sadece bir araba var.

mikrofonu açıyorum "Felix?"

"Ne, artık Albert olayı yok mu?"

"Albert bulaşık yıkayan adamdır," diyorum. "Gözetleme yaparken sen Felix'sin."

"Çok eğlencelisin. Durum nedir?"

Erken geldiler. Dört tanesini görüyorum. Bir araba."

"Biraz daha aşağıda, bir çöp bidonunun arkasında başka bir araba ve köşedeki ara sokakta şüpheli görünen iki adam yakaladım. Konumları işaretledim ve haritayı telefonunuza gönderdim. Küçük Sam, bloğun etrafında tur atan başka bir araba fark ettiğini söyledi.

"İçeride kaç kişi var?" Soruyorum.

"Fikrim yok. Renkli camlar."

"Tamam. Dışarı."

Felix'in telefonuma gönderdiği konum işaretçilerine baktım, sonra Roman'ı aradım. "Neredesin?"

"Ev. Nina kendini iyi hissetmiyor. Bir böcek yakaladı. Doktoru bekliyoruz."

"Dushku ile görüşme ne olacak?"

"Kostya'yı gönderdim."

"Dushku çocuğu sevmiyor, bunu biliyorsun."

"Evet, idare etmesi gerekecek. Kahrolası DEA bir saat önce Ural'a baskın yaptı. Burayı tarıyorlar. Pavel'e yardım etmesi için Maxim'i gönderdim. Dimitri ve Ivan, DEA'nın da Baykal'ı ziyaret etmeye karar vermesi ihtimaline karşı Baykal'a gitti. Başka kimse yoktu."

Ne alışılmadık bir tesadüf. İrlandalıya tepeden bakıyorum. "Kostya hangi arabayı aldı?"

"Bana ait. İki gün önce kendi aracına tekrar çarptı."

Aşağıdaki adamlara bakarak, "Kostya'yı aramanı istiyorum," dedim. "Ona arkasını dönüp malikaneye geri dönmesini söyle. Şimdi. Ve güvenliği ikiye katlayın."

"Neden?"

"O'Neil burada üç adamla daha beni bekliyor. Ama Fitzgerald değil. O'Neil asla onsuz iş anlaşmaları yapmaz. Ayrıca görüş alanı dışında iki araba daha var ve arka sokakta saklanan bazı adamlar var."

"Pusu mu?"

"Evet. Bu benim için. Muhtemelen içinde sen olduğunu düşünerek Kostya'nın arabasını takip eden biri de vardır. Onu hemen arayın, yoksa onu öldürürler."

"Kahretsin!"

Hat kesiliyor. Adamları izlemeye devam ediyorum. O'Neil bir anda telefonuna uzanır ve biriyle kısaca konuşur. Beş dakika sonra telefonum titredi.

Roman, "Kostya'yı alt geçitte iki araba durdurdu," diyor. "Araba orada terk edilmiş, lastikleri patlamış."

Derin bir nefes alıp dişlerimi sıkıyorum. "Felix'i ara. Zaten trafik kameralarına bağlı. Onu nereye götürdüklerini bilmem gerekiyor. Buradaki evi temizleyeceğim ve vitesine geri döneceğim.

"Yalnız gitmiyorsun. Beni anlıyor musun?"

"Felix'i ara," diye havladım, aramayı kestim ve gözümü tekrar dürbüne koydum.

Önce O'Neil'dan ayrıldım. Tek atış, tam göğsüne. Sağındaki adam sırada. Diğer ikisi daha ne olduğunu anlamadan ikisi de yerdeydi. Son ikisi arabaya koşar. Birini öldürürüm ama son adam gözden kaybolmayı başarır.

Tüfeğimi alıp çatının diğer tarafına yürüdüm ve son adamın arabaya binmeyi denemesini bekleyerek tekrar pozisyon aldım. Tam olarak bunu yapıyor. İçeri girdiğinde, son mermiyi açık pencereden kafasına gönderdim. Dört aşağı. Altı tane daha kaldı.

Tüfeği kutusuna geri koydum ve saatime baktım. Burada harcayabileceğim en fazla yirmi dakika. Zamanlayıcıyı kurdum, tabancamı çıkardım ve binaya geri döndüm.

Yan sokaktaki iki adamı etkisiz hale getirmek kolay -geldiğimi görmüyorlar bile- ama son dördüyle uğraşmak daha zor olacak çünkü onlar kilitli ve muhtemelen zırhlı bir arabanın arkasında oturuyorlar. çöp tenekesi Silahla uğraşmak için yeterli zaman yok. Saatime bir bakış. Beş dakika kaldı. Kahretsin. Keskin nişancıyı bagaja yerleştirip gizli bölmeden küçük bir el bombası fırlatıcı olarak caddenin karşısındaki arabama koştum. Luca, doğruluğunun kusursuz olduğunu söyledi. İyi ki İrlandalı toplantı için boş bir yer seçmiş.

Köşeye doğru koşuyorum, nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Birkaç saniye sonra, İrlandalının olduğu araba patlayarak gecenin karanlığına muhteşem bir gök gürültüsü gönderir.

ANGELİNA

"Buldum," diye mırıldandı Felix yanımda.

Son kırk dakikadır trafik kamera kayıtlarını karıştırıyor, Kostya'nın içinde olduğu alt geçitten ayrılan arabayı arıyor. Felix'in ekranda ne gördüğünü takip etmeye çalıştım ama çok hızlı. O video beslemeleri arasında gezinirken orada burada iki siyah SUV'u zar zor görmeyi başardım .

Ön kapı hızla açıldı ve Sergei oturma odasını geçerek bodrum katına çıkan merdivenlere yöneldi.

"Sen onlara sahipsin?" diye bağırıyor.

"Evet. Şehrin güneyinde terk edilmiş bir ev. Sana GPS konumunu göndereceğim."

"Neler oluyor?" Soruyorum.

"Sergei, Kostya'yı alacak."

"Şimdi?"

"İrlandalılar ondan olabildiğince çok bilgi almaya çalışacaklar, sonra da onu öldürecekler. Yaklaşık bir saat içinde olmalı," diyor Felix ve başını sallıyor.

"Onunla kim gidiyor?"

"Yolda Dimitri'yi alacak ama arabada kalacak. Sergei tek başına giriyor."

"Ne?" Ona gözlerimi büyütüyorum. "Orada kaç kişi olduğunu bilmiyorsun! Öldürülebilir!"

"O arabalarda altı ya da yedi kişiden fazla olamaz. Muhtemelen mekanda kimseleri yoktur. Bu planlanmamıştı. Roman'ı bekliyorlardı ve o arabada olsaydı onu öldürürlerdi."

"Hala bire karşı yedi!"

"Başka birini gönderme riskini alamayız, Angelina. İrlandalılar onların geldiğini görürlerse, Kostya'yı oracıkta öldürürler."

Hızlı ayak sesleri bana ulaştı ve bir dakika sonra Sergei mutfağa koştu. Ona baktım, gözlerim uzun kollu siyah bir tişörtün üzerindeki kurşun geçirmez yeleği, bacak kılıflarında bıçaklar, ekstra şarjörler ve bir silahın yanı sıra omuz kılıflarında iki tabanca daha olan siyah taktik pantolonu taradı. Savaşa gidiyor gibi görünüyor.

"İyiydi?" O sorar.

"Evet." Felix ona bakıyor. "Ölme."

Sergei başını salladı ve bana döndü. Hiçbir şey söylemiyor, sadece birkaç saniye beni izliyor, sonra uzanıp parmağıyla yanağımda bir çizgi çiziyor. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama arkasını döndü ve ön kapıya yürüdü. O giderken tek yapabildiğim arkasından bakmak.

* * *

"Caddenin aşağısında park halindeki arabada bir adam var. Kapının yanında iki," Felix'in bana verdiği kulaklıklardan Sergei'nin alçak sesi geliyor. "Evin içinde üç tane daha var. Kostya ile."

"Hayatta mı?" Felix soruyor.

"Evet. Ama çok kötü dövüldü. Roman'a doktorun bizi konakta beklemesini söyle."

"Doktor zaten orada."

"İyi. İçeri giriyorum."

Birkaç dakika boyunca duyabildiğim tek şey Sergei'nin nefesiydi. Sonra birdenbire birkaç saniye süren bir boğulma sesi duyulur. Başka bir şey yakalamaya çalışarak kulaklarımı zorluyorum ama yine de gelen tek ses güçlkle duyulabilen nefes alma.

Hışırtı. Bir şey yere çarpıyor. Kısa bir sessizlik, ardından birisi nefes nefese kalmaya başlar ve tekrar bir boğulma sesi gelir.

Kendi düzensiz nefeslerimi kontrol etmeye çalışarak önümde masanın kenarını tuttum.

Uzak sesler. Peş peşe üç silah sesi. Biri çığlık atıyor. Bağırarak Birkaç silah sesi. Sergei küfür ediyor. Bir gümbürtü. Tekrar silah sesleri, ardından bağırışlar. Koşu ayakları. Tek kurşun. Bir şeyin kırılma sesi. İki silah sesi daha. Ardından, yalnızca ağır nefes alma sesiyle bozulan sessizlik.

"Kostya!" Sergey'in sesi. Davay . *Posli* ."

Homurdanma. Birkaç Rus laneti.

"O bende," diyor Sergei mikrofona. "Dimitri'ye arabayı ön tarafa getirmesini söyle. Çocuk bir ton ağırlığında ve zar zor bilinci yerinde."

Derin bir nefes verdim ve gözlerimi kapadım, Felix'in Dimitri'ye seslenmesini dinledim, sonra başka biri. Söylenenlere dikkat etmiyorum çünkü Sergei'nin hafif güçlkle soluduğu sese kendimi kaptırmış durumdayım. O iyimi? Sesi pek iyi çıkmıyor. Vuruldu mu? Hâlâ telefonda olan Felix'e baktım ama endişeli görünmüyordu.

Kulaklıklarındaki hoparlörün sesini açıyorum.

"Sergey mi? İyi misin?" Soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Yaklaşan bir arabanın sesi ve ardından lastiklerin gıcırtiları.
"Sergey?" Tekrar denerim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra kuru bir cevap aldım, "Ben iyiyim. Dimitri burada, gitmem gerekiyor."

Araba kapısının açıldığını, hışırtısını ve birkaç küfür daha duydum, sonra kapı çarparak kapandı. Ses beslemesi bağlantısı kesilir.

SERGEİ

otuz dakika önce

Evden yüz metre ötede Kostya'yı tuttukları bir tür baraka var. Çocuğu aceleyle dışarı çıkarmam gerekirse diye daha yakın bir şeyi tercih ederdim ama olur. Arabayı barakanın arkasına park ettikten sonra cebimden siyah bereyi çıkarıp taktım. Benimki kadar açık saçlarla gece görevine çıkmak, sadece kafasına bir kurşun istemektir.

Dimitri yolcu koltuğundan, "Seninle geliyorum," diyor ve silahını çıkarıyor.

"Bu arabadan ayrılmaya cesaret edersen," diyorum eldivenlerimi giyerken, "seni bayıltıp bagaja atacağım."

"Kahretsin, Sergei."

Yukarı, tam gözlerinin içine bakıyorum. "Kalmak. Koymak."

Dimitri bana dik dik baktı, sonra silahı ön panele fırlattı. İyi.

Arabadan indikten sonra geniş çimenlik araziye geçerek arka bahçeye çıkıyorum. Çitlere ulaşmam istediğimden daha uzun sürüyor çünkü yere dağılmış hurdalara basıp İrlandalıları uyarmamaya dikkat etmeliyim. Adamların nerede olduğunu görmek için evin ve bahçenin etrafında geniş bir daire çiziyorum, sonra Kostya'yı tuttukları odaya bakmak için yaklaşıyorum.

İçeride Kostya ile birlikte üç serseri var. Onu köşedeki bir sandalyeye bağlamışlar. Adamlardan ikisi kenarda duruyor ve üçüncüsü yumruklarıyla Kostya'nın iç organlarını yeniden düzenleme sürecinde. Kostya'nın yüzünün yan tarafı şiş ve kanlı ve kollarından biri doğal olmayan bir açıyla sarkıyor. Çocuk berbat görünüyor.

Adımlarımı evin önüne kadar takip ettim, bir çalının arkasına çömeldim ve Felix'e konumun durumunu bildirdim. Bunu da bitirdikten sonra ön kapıya yöneldim, görüş alanı dışında kalmak için evin yan tarafına sarıldım ve park halindeki arabanın içindeki adama odaklandım. Adam telefonunda porno oynamaya o kadar dalmış ki arka koltuğa geçip kolumu boynuna doladığımda kayıt bile yapmıyor. Adamın öldüğünden eminim ama yine de arabadan inmeden boynunu kırdım. Pişman olmaktansa sağlamcı davranmak iyidir.

Gölgeleri koruyarak yaklaştım ve duvar boyunca ön kapıdaki iki adama doğru süründüm. Sigara içiyor ve sohbet ediyorlar ve sanki dünya umurlarında değilmiş gibi silahları kılıflarının içinde emniyete alınmış durumda. Biri sırtı bana dönük duruyor, bu yüzden diğerine odaklanıyorum ve fırlatma bıçaklarımdan birini çıkarıyorum. Birini göndermek istiyorsanız iyi bir seçim olmayabilirler, ancak kesinlikle dikkati dağıtırlar. Mesafeyi ölçtükten sonra sallandım ve bıçağın uçmasına izin verdim. Hedefini bulur ve adamın tam ortasından boynuna vurur.

Onlara ulaşmam tam olarak üç saniyemi alıyor. Av bıçağımı kullanarak önce yüzü bana dönük olmayan adamı öldürdüm. Aptal, arkadaşının boynundan çıkan bıçağa o kadar

odaklanmış ki silahına uzanmadı bile. Cesedin düşmesine izin vererek diğer adamın boynunu kestim ve işini bitirdim.

Şimdi, daha zor kısım.

Durum farklı olsaydı, keskin nişancı tüfeğimle altı İrlandalıyı da teker teker öldürürdüm ama Kostya'nın hayatının tehlikede olması işleri değiştirir. Hiçbirini varlığımdan haberdar edemem, yoksa ben ona ulaşmadan çocuğu öldürürler. Ya gizlilik ya da ateşli silahlar. Son üç adam Kostya ile birlikte odada, bu yüzden gizlice girip onları tek tek etkisiz hale getirmenin bir yolu yok. Tek hamlede içeri dalıp hepsini öldürmem gerekecek.

Silahımı çıkarıp evin içine giriyorum ve dar koridoru geçiyorum. Uçtaki kapı aralık, ben yaklaşırken onu kaçırانların sesleri bana ulaşıyor. Ulaştığımda silahımı kaldırıp kapıya tekme attım. İlk gördüğüm adama üç kurşun sıkıyorum, sonra silahını Kostya'ya doğru kaldıranı çalıştırıyorum. Kafasına nişan alarak ateş ediyorum. O pislik tam o anda hareket ediyor ve kurşunum onun yerine duvarı buluyor. Ona iki kez daha ateş ettim, hedefime ulaştım ama göğsümden tam bir darbe alınca nefesim kesildi ve tökezledim. Muhtemelen düşük kalibreliydi, bu yüzden bir an sonra toparlanmayı başardım. Nefes alıyorum, acıyı görmezden geliyorum ve kalan tek adama ateş ediyorum. Kurşunum kafasının ortasına isabet etti ve vücudu geriye düşerek bir sehpaye çarptı.

Odaya giriyorum, her cansızın kafasına bir kurşun sıkıyorum, sonra Kostya'ya koşup bağlarını kesiyorum.

"Kostya!" Kolumu sırtına doladım. Davay . *Poşli* ."

Yarı bilinçli olsa bile, bu süreçte homurdanarak ayağa kalkmayı başarır. Sağlam kolunu boynuma doladım ve onu dışarı sürüklemeye başladım.

Evin önünde Dimitri'yi bekliyorduk ki kulaklığımdan gelen sesi duydum ve kanım buz gibi oldu.

"Sergey mi? İyi misin?"

Bir şeye çarpmak isteyerek gözlerimi kapattım. Tüm zaman boyunca dinliyordu.

ANGELİNA

Sergei bir saat sonra gelir. Ön kapının açıldığını gördüğüm an, beklediğim koltuktan fırlıyorum. Yanıma gelmek yerine sadece bana baktı ve merdivenlere yöneldi. Oturma odasının ortasında durup geri çekilen bedenine bakıp neler döndüğünü merak ediyorum. O zaman bir karar veririm. Yalnız kalmak istiyorsa başka bir zaman olmalı çünkü onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor.

Yatak odasına girdiğini görmek için tam zamanında merdivenlerin tepesine ulaştım. Odanın içine girdiğimde, hiçbir yerde görünmüyor ama banyoda su akıyor.

"Sergey?" Sesleniyorum, cevap gelmeyince yaklaşıp kapıyı açıyorum.

Sergei lavabonun önünde duruyor, başı eğik ve elleri tezgahın kenarını o kadar sıkı kavriyor ki parmak boğumları bembeyaz olmuş.

"Felix sesli yayını dinlemene izin vermemeliydi," dedi başını kaldırmadan.

Bir iki adım atıp elimi elinin üzerine koydum. "Neden?"

"Çünkü ben insanları öldürürken senin beni dinlemen fikrinden hoşlanmıyorum, Angelina."

Hala bana bakmayacak. Bunun yerine, çenesini sımsıkı kenetleyerek dikkatle lavaboya odaklanıyor. Suyu kapattım, sonra elimi yanağına koydum ve yavaşça kafasını bana doğru çevirdim.

"İnsanların öldürüldüğünü duymak veya görmek benim için yeni bir şey değil, Sergei." Elimin tersiyle yüzünün yan tarafını okşuyorum. "Kan içindesin."

"Benim değil."

"İyi." Başımı salladım ve yeleğini çözmeye başladım.

Yeleği kafasına geçirirken ağzından bir tıslama kaçtı. "Kahretsin," diye mırıldandı, gömleğini kaptı ve çıkardığında dövmelelerinin siyah çizgileri arasına sokulmuş kötü görünümlü kırmızı bir işaret ortaya çıktı.

"Sergey!" Nefesim kesildi ve incelemek için eğildim. "Bu bir kurşun sesi mi?"

"Sadece bir morluk. Yelek mermiyi durdurdu."

Uzanıp parmağımın ucuyla yaralı deriyi hafifçe fırçalıyorum. Ölebilirdi. Oraya tek başına gitmesine nasıl izin verdiler?

Parmaklarının arasına alıp yüzümü yukarı kaldırırken çenemde yumuşak bir dokunuş oldu. "Sadece yumuşak doku travması. Olur."

Bunu sanki vurulmak çok önemli değilmiş gibi söylüyor. Ya kurşun geçirmez yelek giymeseydi? Ya yeleği delebilecek bir mermi olsaydı? Beni izleyen gözlerine baktım, yüzünü avuçlarımla arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bir iki saniye cevap vermedi ama sonra beni belimden kavradı ve dudakları benimkilere saldırmaya başlayınca beni kendisine bastırdı.

Belimi saran kol geriliyor ve beni lavabonun yanındaki tezgahın üzerine kaldırıyor. Sergei'nin dudakları benimkilerden kayboluyor ve gözlerimi açtığımda başını yana eğmiş bana baktığını görüyorum.

"Kendini neyin içine soktuğunun farkında mısın, Angelina?" diye soruyor ve kalçasına sarılı bıçağı uzanışını irileşmiş gözlerle izliyorum.

Kocaman bıçağı göğsüme doğru hareket ettirirken takip ettim ve hafifçe kıvrık ucunu gömleğimin ilk düğmesinin altına yerleştirdim. Pürüzsüz metal yüzeyinde kurumuş kan gibi görünen birkaç koyu leke var. Beni korkutmaya mı çalışıyor?

"Evet." Başımı kaldırıp, parlak gözlerine baktım. Huysuz görünebilirim ama kolay kolay korkmam. Korumak için öldürmeye hazır insanlar beni korkutmaz. Sadece acılarından zevk almak için başkalarını incitenlerden korkuyorum.

Uzanıp bıçağı tutan eli parmaklarımla sardım. Düğme uçar, yere düşer.

Bıçağı daha aşağı hareket ettirerek ucunu bir sonraki hedefin altına takar. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım ve ikinci düğme yere düştü. Üçüncüsü kısa bir süre sonra onu takip ediyor ve o, hepsi bitene kadar kesmeye devam ederken, kıpırdamadan oturuyorum. Derin bir nefes alarak gömleği omuz silktim ve düşmesine izin verdim. Sergei'nin dudakları yukarı kıvrıldı ve soğuk bıçak göğsümün merkezine hafifçe bastırıldığında derin bir nefes aldım.

"Bu sütyeni beğendim," dedim boğularak.

"Ben de," diyor, fincanları bir arada tutan kumaşın altına parmağını sokup bıçağın ucunu yukarı kaldırıyor. "Ama ben kapalı olmasını tercih ederim."

İnce kumaş parçasını kesti ve amcığı sıkıştı, külotum sırlıslam oldu.

Gözlerimi ondan ayırmadan harap olmuş dantel parçasını atıp gömleğimin birleştiği yere bıraktım ve arkama yaslandım. Sergei bıçağı lavaboya bıraktı, sonra parmaklarını kot pantolonumun kemerine soktu ve yüzü benimkinin tam önü olana kadar başını eğdi.

"Bundan sonra geri dönüş olmayacak bebeğim" diyor.

Evet, sanırım olmayacak. Avuçlarımı tezgaha dayayarak kendimi destekleyerek pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırırken kıcımlı kaldırdım. Daha sonra külotumu çıkarmasını bekledim ama bunun yerine bıçağı tekrar aldı ve bacaklarımla arasına yerleştirerek bıçağın düz tarafını külotumun üzerine bastırdı. Nefesim kesildi. Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve bacaklarımla arasında sıvı biriktiğini hissettiğimde inledim. Bıçağı çekirdeğime bastırmanın dışında, bana zar zor dokundu ama ben şimdiden orgazmın eşiğindeyim.

Bıçağı kalçama ulaşana kadar yukarı ve yana hareket ettirdi, ucunu ipin altından geçirdi ve kesti.

"İç çamaşırlarımı mahvetmek hoşuna mı gidiyor?"

"Son derece." Sırıttırıyor, sonra diğer taraftaki eylemi tekrarlıyor. Beni örten kumaşın son parçası da düşüyor ve onun için parlak flüoresan ışığı altında beni tamamen çıplak bırakıyor. Başka bir erkek olsaydı, gergin olurum. Sergei ile değil. Beni zaten en kötü halimde gördü, bu yüzden ondan saklanma ihtiyacı hissetmiyorum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan kalçalarının etrafındaki kılıfları çözmeye başladı ve silahların birbiri ardına yere çınlmasına izin verdi. Bir silah. Birkaç ekstra dergi. Başka bir bıçak. Sonunda pantolonunu ve boxerını çıkarıyor ve tüm çıplak ihtişamıyla karşımda duruyor. Ham ve kusursuz bir şekilde tanımlanmış tüm o sert, gergin kasları izlerken, bir farkındalık doğuyor. Vücudu güzel ama sadece gösteriş için değil. Sergei'nin bedeni, tıpkı bir kenara attığı silahlar ve bıçaklar gibi, mükemmellik için bilenmiş ve bir insanın hayatını en az çabayla sona erdirebilecek bir silah - tıpkı bu gece tanık olduğum gibi.

Yaklaştı ve sol eliyle boynumun arkasını kavradı, sağ elini omurgamdan aşağı kaydırıp ve sert aletin ucunu göbeğime bastırana kadar beni ileri doğru çekti. Şu anda beni tutan aynı ellerle birkaç hayata son verdiği gerçeğiyle ilgilenmeliyim. Kollarının ve yüzünün her yerinde kurumuş kan lekeleri var. Ama ben değilim. Bunun yerine, bacaklarımı beline doladım ve aletin bana doğru kayma hissinden keyif aldım. Çok büyük ve duvarlarım onun boyuna uyması için gerilip gerilirken nefesim kesildi. Hala öncekinden biraz ağrım var ama umrumda değil. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken bir süre ikimiz de kıpırdamadık.

Bu bir şekilde farklı hissettiriyor. Arabaya geri döndüğümüzde, cinsel çekiciliğe yenik düşen ve ona göre hareket eden sadece iki kişi vardı. Ama bu . . . bu başka bir şey

Bu geceye kadar, Sergei Belov'un gerçekte kim olduğunu tam olarak anlamamıştım. Hiç tereddüt etmeden hızlı ve verimli bir şekilde altı silahlı adamı öldürmesini dinledim. Şimdi biliyorum. Soğukkanlı bir katile aşık oluyorum.

SERGEİ

Hipnotize edilmiş. Aletim patlayacak gibi oluyor ama hareket etmiyorum. Angelina'nın doğrudan benim gözlerime bakan kırılmayan gözleri beni tamamen hipnotize etti. İçlerinde korku yok. isteksizlik yok. İnsanlar nadiren gözlerimin içine bakarlar. Eğer yaparlarsa, çok yakından baktıklarında görebileceklerinden korkuyormuş gibi hemen

başlarını çevirirler. Eli omzumda duruyor, sıkarken tırnakları tenimi deliyor, aynı anda bacaklarını belime doluyor ve beni daha da yakınına çekiyor.

Parmaklarımı sırtında gezdirdim ve bir avuç saçını kavrayarak başını yukarı kaldırdım. Titriyor ve alt dudağını ısırarak gözlerini kapatıyor.

Ondan neredeyse tamamen ayrıldım ve saçını hafifçe çektim. "Gözler üstümde bebeğim."

Bana bakmasına ihtiyacım var. Gözlerini açtığı an, tüm gücümle içini ittim. Kendimi kabzasına kadar onun içine gömerken, Angelina omuzlarımdan tutarak inliyor.

"Daha hızlı," diye miyavlıyor.

"Hayır." Gülümseyip dışarı kaydım, sadece tekrar içeri itmek için, bu sefer daha yavaş. Nefes nefese kalma sesi - kulaklarımda müzik. Yüzündeki ifade paha biçilemez, sevinç ve hayal kırıklığı arasında bir şey. Saçını bıraktım ve elimden geldiğince yavaş hareket etmeye devam eden çenesini kavradım ve Angelina'nın dudaklarını yuttum. Tadı bal ve günah gibi ve benim kontrolüm yok oluyor. Sol elimle kıcını tuttum ve ona çarptım, nefeslerimiz karışırken ağızlarımızı bir arada tuttum. Angelina'nın elleri kollarımın üst kısmına dolandı, sanki hayatı buna bağılıymış gibi sıktı ve ona defalarca yumruk attım. Gözlerini kapatarak inliyor. Hayır.

Gözler, Angelina, diye havladım ve tekrar çenesine yapıştım. "Bana bakmana ihtiyacım var."

Ellerini yüzümün iki yanında durana kadar yukarı kaldırdı ve bana her zamanki gibi baktı - *beni gördüğü gibi*, bir şeylerin yok edilmesi veya insanların ortadan kaldırılması gerektiğinde gönderdikleri biri değil. Herkesin korktuğu akılsız adam, ona yanlış yönden bakarlarsa onları öldüremez. Sadece . . . Ben.

"Seni tutuyorum, lisichka," diyorum dudaklarına ve tekrar ona çarpıyorum. "Sen Benimsin."

Angelina vücudunu titrerken inliyor ve ben de kendimi serbest bırakana kadar ona yumruk atmaya devam ediyorum. Gözlerini bir an olsun benden ayırmıyor.

ANGELİNA

Duşa ihtiyacım var, dedi Sergei ağzıma doğru ve sonra dudağımı ısırıldı. "Her tarafım kan içinde."

Hâlâ yükseklerden inerken iç çekiyorum. "Birlikte olur musun?"

"Hayır."

Avuçları kollarıma indi ve aşağı kaydı, sonra belime gitti. Beni tezgahından indirip parmaklarını benimkilere doladı. Elimi sımsıkı tutarken, gözleri bitmeyen bir uyarılmayla kapüşonlu. Beni duşa çekiyor ve kolu çeviriyor. Dere onun üzerinden akıyor, dereler yüzünden ve vücudundan aşağı akıyor, kanı siliyor. Ayağının dibindeki su pembe ve ben helezonda kaybolmadan önce girdaplar çizerken büyülendim. Başımı kaldırdığımda, Sergei'nin gözleri bana bakıyor. Beklemek. Bir adım atıp spreyin altında ona katıldım, ayaklarım onunkinin yanında kan ve su karışımı içindeydi.

Tek kaşını kaldırıyor. "Kanın akıp gitmesini bekleyebilirdin."

"Yapabilirdim," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Seni rahatsız etmiyor mu?"

"Düşmanlarının kanında yıkanmak mı?" Ayaklarımdan etrafındaki suya bakıyorum. Hala uçuk pembe bir ton var. "Hayır, özellikle değil."

Eliyle uzandı ve yanaklarıma yapıştırılmış birkaç tutam saç hareket ettirdi. "Sen garip bir cinssin."

Değilim, dedim ve duş jeline uzandım. "Muhtemelen tanıdığım en sıkıcı insanım."

Çenemi parmaklarının arasına alıp başımı yukarı kaldırmasını izledim.

"Sen sıkıcı olmaktan en uzak şeysin bebeğim."

"Ağabeyin bir kütüphaneciye benzediğimi söyledi."

"Bir kütüphanecinin nasıl görünmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama eğer böyleyse... " Boşta kalan eli omzumun üzerinde duruyor ve göğsümden aşağı inerek göğsümü sıkıyor, sonra karnımdan aşağı iniyor ve sonunda bacaklarımın arasında duruyor. "Öyleyse, kütüphaneciler akıllara durgunluk verecek kadar seksi küçük şeyler."

Başını eğdi ve eli arkamda daireler çizerken dudaklarını benimkilere bastırdı. "En tatlı, şımarık kızlarla," dedi ağzıma ve kıcımlı hafifçe tokatladı.

"Öyle diyorsan." Gülümsüyorum, sonra dudağımı ısırduğunda havlıyorum.

"Evet."

Gülümsedim ve vücut losyonundan biraz avucuma sıktım.

Sergey homurdanıyor. "Çilek değil."

Elime bakıyorum ve bir tanesini tuttuğumu görüyorum. Sinsi sinsi gülümseyerek biraz daha sıkıyorum. Göğsünü yıkarken, merminin ona isabet ettiği noktayı nazikçe çevreleyerek, derisini kaplayan dövmelere daha yakından bakıyorum. Çoğu, ayrıntılı olarak yapılmış ürkütücü sahnelerdir. Bununla birlikte, burada burada, çok sayıda kafatası, mitolojik yaratık ve kıyamet manzaralarının arasına gizlenmiş Rusça yazılmış kelimeler var.

Parmağımı göğüs kemiğinde kanatlı bir yılanın kuyruğunda gezdirip omzuna kadar takip ediyorum. Sergei arkasını dönerek bana sırtını verdi ve yaratığın kürek kemiğinin üzerinde açık çeneleri olan dev bir kafayla biten vücudu boyunca devam ettim. Sergei'nin vücudunun ön tarafında sadece bir yara izi fark ettim, boynunun yanında kısa bir yatay çizgi ama sırtında birkaç tane var. Omzunda yılanın başının yanında bir yuvarlak işaret ve kalçasında bir tane daha. Her birini parmaklarımla okşadım, sonra öne doğru eğilip kolunun üst kısmına bir öpücük kondurdum. Keskin bir nefes alıyorum ve bir sonraki an, Sergei'nin ağzı benimkini yerken ve sert aleti midemde zonklarken duvara yaslandım.

"Uzun sürmedi." Elimi boyundan aşağı kaydırdım. "Rekor kırmaya mı çalışıyoruz? Çünkü bu tempoyu koruyabileceğimden emin değilim."

"Merak etme. Dayanıklılık pratikle gelir." Suyu kapattı, raftan bir havlu aldı ve omuzlarıma sardı. Sarıldıktan sonra beni kollarının arasına aldı ve banyodan çıkarıp yatağa götürdü.

Bu tanıdık geliyor, dedim ve yüzümü boyun girintisine gömdüm. "Ama bu sefer farklı kokuyorsun."

Peki bu kimin hatası?

Gülümseyerek boynunu yaladım ve oradaki deriyi hafifçe ısırdım. Şikayetçi değildim.

Beni yatağa yatırarak üstüme çıktı. "Şimdi tadına bakma sırası bende."

Beklediğim gibi boynumu tatmak için eğilmek yerine, vücudumdan aşağı iniyor, bacaklarımı alıyor ve omuzlarının üzerine yerleştiriyor ve ben de başını eğip amımı yalamasını izliyorum.

"Mükemmellik," diye mırıldandı ve birkaç kez daha tur atarak nefesimi tuttu. Klitorisimi emiyor ve vücudumu titreme kaplıyor. Devam etmesini istiyorum ama aynı zamanda tekrar

içime girmezse patlayacakmış gibi hissediyorum. Parmağını eklediğinde sızlandım ve içim ürperirken saçını tuttum. Sergei ağzını amımdan çıkarıyor ve ben hüsrarla inliyorum ama bir sonraki anda aleti beni tamamen dolduruyor. Vücut ağırlığı üzerime çöktü ve kalbi benimkine karşı atmaya başladı. Bir kolunu etrafıma doladı ve diğer avucuyla yanağımı okşuyor. Bana doğru sürerken nefes nefese kaldım ve bakışlarını tuttum.

Benim amcığım çiğ ovuşturdu, ama umurumda değil. Her itiş, her ağrı, aleti duvarlarımı her gerdiğinde, hayatın bir kanıtı gibi geliyor. Bu gece onun için çok korktum. O yirmi dakikayı asla unutmayacağım. Değer verdiğim herkesin ölmesini izlemekten bıktım.

Bir elimle onu tüm gücümle tutarken, diğer elimle onun yanağımı kapatıyorum. Gözlerim karıncalanıyor. O burada. Yaşıyor. Sergei aletini kabzasına kadar gömerek beni tekrar sapladı. Kalp atışları hızlanıyor. Başka bir itme. Canlı. Canlı. Canlı.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

ANGELİNA

Rusça fısıldanan sözler. Yanımda bir hareket. Daha fazla kelime, daha hızlı ve biraz daha yüksek sesle. Gözlerimi açıyorum, uyku hala biraz sersemlemiş durumda, çünkü uyku baskısını bırakmayı reddediyor ve nerede olduğumu anlamam birkaç saniyemi alıyor. Sabah ışığı odayı yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyor ve tek duyduğum şey Sergei'nin mırıldanması. Arkamı döndüm ve onu yanımda sırt üstü yatarken buldum, çenesi sert bir çizgi halinde ve gözleri sımsıkı kapalı. Yatakta doğrulup avucumu hafifçe yanağına bastırdım.

"Sergey?"

Eli yukarı fırlayıp boğazımı sararken gözleri birden açıldı. Nefesim kesildi, iki elimle bileğini tuttum ve çektim ama bu beni hiçbir yere götürmedi.

"Daşa!" Sergei alay ediyor, yüzünde bir nefret görüntüsü var.

Dasha'nın kim olduğunu düşünecek zaman yok, çünkü loş ışıktaki gözlerinin boş olduğunu görebiliyorum. Nefesimi içime çekiyorum ve vücudumun hareketsiz kalmasını istiyorum. Canımı yakmıyor ama kocaman elinin boynuma dolanmasının biraz endişe verici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Sergey, benim. Ben Angelina," dedim sakın bir sesle.

Bileğini bıraktım, avucumu tekrar yanağına koydum ve elimi çok yavaşça yüzünün ortasına doğru hareket ettirmeye başladım.

"Sergey. Lütfen geri dön koca adam." Parmağımı burnunda gezdiriyorum. "Burnuna hayran kaldım, biliyor musun?"

Göz kırpmıyor.

"Bu iyi," dedim ve parmağımın ucunu tekrar burnundan aşağı kaydırdım. "Geri dön Sergei."

"Lisichka?" O fısıldar.

"Evet. Senin yatak hırsızın."

Derin bir nefes almasını, bakışlarını hâlâ boynumu tutan ele çevirmesini ve gerilmesini izledim.

"Tanrı aşkına." Boynumu yanmış gibi bıraktı ve yataktan fırladı. Duvara çarpana kadar sendeledi, sonra kendini yere indirerek sürekli bana baktı.

"Uyuyakaldım." Söyleme şekli, yapabileceği en korkunç şeymiş gibi geliyor. "Senin yanında uyuyakaldığıma inanamıyorum."

"Sergey. . ."

"Seni öldürebilirdim." Ellerini saçlarına gömdü, gözlerini kapattı ve kafasının arkasını duvara vurdu. "Çok üzgünüm bebeğim."

Battaniyeyi üzerime sarıp yataktan kalktım ve onun önünde yere diz çökmeye geldim.

"Yapma!" Ellerimle yüzünü avuçlarım. "Bu benim hatam. Felix, sen uyurken sana dokunmamam konusunda beni uyardı. Unuttum."

"Berbat olmam senin suçun değil," diyor. "Bugün seni bir otele götürüyorum. Ben yanımdayken güvende değilsin."

"Otele gitmiyorum."

"Tamam. Sonra gideceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sen de hiçbir yere gitmiyorsun."

"Angelina-"

"Hayır. İkimiz de burada kalıyoruz. Ve bunu aşmanın bir yolunu bulacağız."

Kafasını kaldırdı ve kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. "Sen deli misin? Tanrı aşkına seni neredeyse boğarak öldürüyordum."

"Sadece beni senden uzaklaştırıyordun. Bir dahaki sefere, sana dokunmadan önce uyanana kadar bekleyeceğim."

"Bir dahaki sefer olmayacak, Angelina. Bir daha aynı hatayı yapıp seni tehlikeye atmayacağım."

"Seni bir kabusun ortasında uyandırdım, Sergei. Benim bir tehdit olduğumu düşündün. Ve yine de beni incitmedin."

"Yapabilirdim." Başını sallıyor. "Benden uzak durmalısın."

Burnum onunkine değene kadar öne doğru eğildim. "Olmuyor. Hadi yatağa geri dönelim."

"Hayır. Diğer odaya gidiyorum. Olanlardan sonra uyuyabilmemin hiçbir yolu yok, ama ne olur ne olmaz."

"Tamam." Başımınla onayladım. "Yastığı alıp seninle geliyorum. Ve bilmen için söylüyorum, yerde uyumaktan nefret ederim. Üçüncü sınıftayken bir kez kampa gitmiştim. Hayatımın en kötü deneyimlerinden biri ve bu çok rekabetçi bir liste."

"Yerde yatmıyorsun, Angelina."

"Yatak o zaman. Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim." Elini tutuyorum ve kalkıyorum. "Gelmek. Lütfen."

Onu yukarı çekmeme izin verdi ve istemeye istemeye odayı takip etti. Yatağa girip ona yer açmak için eğildim ve başımın yanındaki yastığa hafifçe vurdum. Sergei asık bir yüzle beni izliyor, sonra sırtı bana dönük olarak yatağa oturuyor ve başını öne eğip ayaklarının arasından yere bakıyor. Yatmayı düşünmediği belli. Bacaklarımı kalçalarının iki yanında, kollarımı göğsüne dolayarak arkasına oturmamak için yerimi değiştirdim. Sol avucumu kalbinin hemen üzerine koyarak yanağımı sırtına koydum.

Sergei derin bir nefes alıyor ve elimi onunkiyle kapatıyor. "Ben mahvoldum, Angelina. Cidden berbattı."

"Sorun yok. Seni olduğun gibi seviyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve burnumu sırtına sürtüyorum. "Dasha kim?"

Vücudu hareketsiz kalıyor ama avucumun altındaki kalp atışları hızlanıyor. Uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Kasını bile kıpırdatmıyor ve sorumun cevapsız kalacağından eminim.

Ama sonra konuşmaya başlıyor. "Dasha benim karımdı," diye fısıldadı ve gözlerim birden açıldı.

"Tasadüfen tanıştık," diye devam ediyor, "ya da o sırada buna inanmıştım. Altı yıl önce. Benden birkaç yaş büyüktü, gittiğim bir kafede garsonluk yapıyordu. Utangaç. Kendinden biraz emin değil. Rus'du. Burada çalışma vizesiyle, evraklarını almaya çalışıyor." Alay ediyor. "Gençtim. Aptal. Farsa inandım. Ve ondan hoşlandım. Felix elbette geçmişini kontrol etti. Sağlam görünüyordu. Yeşil kartını alabilmesi için onunla evleneceğimi söylediğimde çılgına döndü. En azından ilk başta, ama sonra birinin olmasının benim için iyi olabileceğini söyledi. O zamanlar iyi bir yerde değildim."

"Demek onunla evlendin?"

"Evet. Benim yanıma taşındı. İlk birkaç ay güzeldi." Parmaklarımı sıkıyor. "Sonra bana iş hakkında sorular sormaya başladı. İlk başta küçük şeyler. Neredeydim? Tam olarak ne yaptım. Ona devlet için çalıştığımı ve işle ilgili herhangi bir bilgi paylaşamayacağımı söyledim. Giderek daha fazla baskı yapmaya başladı ve ben bir şey söylemeyince hüsrana uğradı."

Derin bir nefes alıyor. "Bir gece, uzun bir görevden eve geldim. Yorgundum ve uykusuzdum. O zamanlar altı aydır birlikteydik ama iki hafta önce yatağımızda uyumayı bırakmıştım ve ondan taşınmasını istemeyi planladım. Kanepeye çarptım. Daha sonra bir şey beni uyandırdı. Bu bir gürültü ya da onun gibi bir şey değildi. Dasha, fark edilmesine izin vermeyecek kadar iyi eğitilmişti. Belki de bir içgüdüydü. Bir saniye derin uykudaydım ve sonra gözlerim aniden açıldı ve onu bıçaklarımdan biri boğazıma dayamış halde üzerimde belirirken buldum.

Elini kaldırdı ve boynunun sağ tarafına, duş alırken fark ettiğim yatay yara izinin üzerine koydu.

"Sadece bir an tereddüt ettim, derimi kesmeye başlamasına yetecek kadar ama sonra eğitimim devreye girdi. Onu yakaladım ve boynunu kırdım." Başını sallıyor. "Ertesi sabah, Felix bazı ipleri eline aldı ve parmak izlerini uluslararası veritabanından geçirmeyi başardı. Rus hükümetinin ajanıydı. Telefonunda siparişlerini aldığı gizli bir e-posta hesabı bulduk. Son iletişim dizisi, konuşmayacağımı bildirdiğini ve dışarı çıkmak için izin istediğini gösterdi. Yanıt, kimliğini açığa çıkarmayayım diye beni öldürmeni söyledi."

Sevgili Tanrı'm. "Onu sevdin mi?"

"Bilmiyorum. Belki." Kapıya doğru bakıyor. Bana karısından bahsetmeye başladığından beri yüzüme bir kez bile bakmadı. "Daha önce ne olabileceğini anlıyor musun?"

sırtından öpüyorum "Evet."

"İyi."

Başını salladı ve ayağa kalkmaya başladı ama ben kollarımı sıktım ve bacaklarımı ona doladım. "Bu diğer odaya gideceğin anlamına gelmiyor."

"Bebek . . ."

"Sen" -sol omzunu öpüyorum - "burada kalıyorsun" - koluna bir öpücük daha - "benimle."

Ellerimi yukarı doğru hareket ettirip onu koltuklarının altından tuttum ve sonra tüm ağırlığımı yana verdim. İkimiz de yatakta yatana kadar bana eğildi.

"Senin iblislerin beni korkutmuyor," diye fısıldadım kulağına. Unutuyorsun, ben bir sırtlan ininde büyüdüm, Sergei. Kültürlü olabilirim. Babam en iyi eğitimi almamı sağladı, ama yine de hayatımın çoğunu kötü ya da deli adamlarla çevrili olarak geçirdim.

Elini tuttum ve avucunu uyluğumun yan tarafına, bir keresinde bana sorduğu yara izinin üzerine koydum. "Ağaçtan düşmedim. Yedi yaşındayken kaçırıldım. Babamın adamı beni fidyeye için kaçırılan kişinin beni tuttuğu barakadan dışarı taşıırken bir kurşun beni yakaladı."

Derin bir nefes aldı ve ensesine bir öpücük kondurdum. Sonra sağ elimi kaldırdım, avucumdaki uzun solmuş yara izini göstermek için parmaklarımı yüzünün önünde açtım. "On üç yaşımıdayken yerleşkedeki adamlardan biri bana tecavüz etmeye çalıştı. Bıçağını ondan almaya çalışırken elimi kestim."

"Öyle mi?" diye soruyor Sergei, sesi zar zor duyulabiliyor. "Sana tecavüz mü etti?"

"Hayır. Çok sarhoştı. Komodinin üzerine bıraktığı silahını aldım ve onu pis penisinden vurdum. Kesilen bir domuz gibi çığlık attı."

Sergei bana bakacak şekilde döndü ve elini saçlarıma gömdü, gözlerinde şaşkınlık barıyordu. "Silah atmayı biliyor musun?"

kıkırdadım "Yerleşkedeki herkes silah kullanmayı biliyor."

"Sürprizlerle dolu değil misiniz, Bayan Sandoval?"

"Hayatta kalmak, sanırım." omuz silkiyorum "Ninem bile ateş etmeyi biliyor."

Gülümseyorum ama üzücü. Onu düşünmek, hala hayatta olup olmadığını merak etmek acı veriyor. "Pahanınıza sözünü hatırlatabilir misiniz?"

"Ne sözü?"

"Onun hakkında biraz bilgi edinmeye çalışacağını söyledi. Kaçmama yardım ettiğini öğrendiğinde Diego'nun onu incittiğinden emin değilim.

"Yapacağım bebeğim." Öne eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Uyumaya geri dön."

"Kalacak mısınız?"

Derin bir nefes alırken göğsünün avucumun altında yükseldiğini hissediyorum.

"Kalacağım."

Gülümseyerek yüzümü boynuna gömdüm ve vahşi, tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım ve beni saran kollarının ve saçlarımin arasında nefesinin verdiği hisle mest oldum. İstemedi beni incitebileceğinden korkuyor ama gerçek şu ki, en son ne zaman Sergei'nin kucağında kendimi bu kadar korunmuş hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Bu yataktan ayrılmaya cüret etme," diye mırıldandım ve kendimi uykuya bıraktım.

SERGEİ

Angelina uyuyana kadar bekledim, sonra kalktım, üzerime bir şeyler giymek için dolabıma yöneldim ve sigara zulamı bulana kadar çekmeceleri karıştırdım. Yarısı dolu çantayı alıp yolda telefonumu aldıktan sonra odadan çıkıyorum ve birkaç saniye sonra merdivenlerden koşarak çıkan Mimi'ye ıslık çalıyorum. Yatak odasının kapısını işaret edip ona koruma emrini verdim, sonra merdivenlerden inip dışarı çıktım. İlk basamağın altına gizlenmiş kül tablasını çıkardım, verandaya oturdum ve Roman'ı aradım.

"Çocuk nasıl?" Soruyorum.

"Tanrım, Sergei!" telefona fısıldıyor-bağırıyor. "Saat sabahın beşi."

Bazı hışırtı sesleri geliyor, muhtemelen başka bir odaya giriyor, ardından bir kapı kapanıyor. "O iyi olacak. Olga ve Valentina bütün gece onun bakıcısı olmakla meşguldüler.

"İkisiyle de yattığını biliyorlar mı?"

"Eh, daha önce onu kontrol etmeye gittiğimde girdiğim sahneye bakılırsa, kesinlikle öyleler. Onu sağında Valentina ve solunda Olga ile yatakta yayılmış halde buldum. Üçü birbirine girdi."

"Güzel."

"Biliyor musun, bazen bu çatının altında deli olmayan biri var mı diye merak ediyorum." Ofladı. "Nasılsın?"

"İyiyim." Bir sigara yakıp büyük bir nefes alıyorum. "İrlandalıları ne yapacağız?"

"Yuri ve Dimitri'ye barlarını yaktırdım. Ve şimdi görevi devralacak kişinin o olduğunu düşündüğüm için Patrick'e bir mesaj gönderdim.

"Ey? Mesaj neydi?"

"Chicago'dan ayrılmak için iki günleri var. Kalan herkes ölecek."

"Yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Fitzgerald bir korkak. Onlar ayrılacaklar."

"İyi." Sırtımı korkuluğa yasladım ve bir nefes daha aldım. "Roma?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bana katlandığın için."

Cevap vermeden önce karşı tarafta birkaç dakikalık sessizlik oluyor. "Bana hiçbir şey için teşekkür etmene gerek yok, Sergei. Bratva için yaptığın işte iyisin."

"Evet. Bir şeyleri havaya uçurmadığım veya insanları öldürmediğim zaman yapmamalıyım." burnumu çekiyorum

"Şey, bu var." Esniyor. "Varya her zaman çorbaya çok fazla tuz koyar. Kostya her ay arabalara çarpıyor. Sanırım kimse mükemmel değil."

Güldüm. Benim durumumla Varya'nın yemek pişirmesi arasında bir paralellik kurma işini Roman'a bırakın. "İrlandalılarla işlerin nasıl gittiğini bana bildirmek için yarın beni ara."

Aramayı kestim ve başımı arkamdaki direğe yaslayarak gözlerimi kapattım. Roman'ı aramanın beni daha önce Angelina ile olanlardan uzaklaştıracağını umuyordum. Olmadı. Ve onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun en iyisi olacağını bilmeme rağmen, onu gönderme düşüncesi bile içimde bir çılgınlık yapmak istememe neden oluyor.

"Sergey?"

Gözlerimi açtığımda Angelina'yı ön kapıda battaniyeye sarınmış ve endişeyle beni izlerken buldum. Ayakları çıplak, saçları birbirine karışmış ve her yöne dağılmış, sol yanağında uyku kırışıkları var. Mimi onun 1.80 metre arkasında ama beni fark ettiğinde havlıyor ve arkasını dönüyor, muhtemelen uyumak için oturma odasına gidiyor.

"Üşüteceksin," diyorum.

Angelina omuz silkti, aramızdaki mesafeyi birkaç hızlı adımda aştı ve bacaklarımın arasına oturup sırtını göğsüme yasladı.

"Bu berbat bir alışkanlık." Sigara tutan elime doğru başıyla işaret ediyor.

"Seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Ben sadece söylüyorum."

Sigarayı söndürüp kül tablasını kaldırdım.

"Her şey yolunda mı?" o soruyor.

"Evet." Kollarımı ona dolayıp burnumu saçlarına gömüp çiçeksi kokusunu içime çektim. "Sen?"

"Babamı özlüyorum," diye fısıldıyor, şafak vakti gökyüzüne bakarak. "Bu garip. Özellikle son birkaç yıldır birlikte hiç fazla zaman geçirmedik. Meksika'ya sadece yaz tatilinde gittim ve genellikle sadece bir veya iki haftalığına giderdim. O çılgınlıktan olabildiğince uzak durmaya çalıştım. Yine de onu özlüyorum."

"Yakın değil miydin?"

"Yakın olmadığımızı söyleyemem." Omuz silkiyor. "Birbirimizi sık görmüyorduk ama her Pazar akşamı saat gibi aradı. Üniversiteye gittiğim için benimle gurur duyuyordu. Ailemde kimse yüksek öğrenim görmedi."

"ABD'ye taşınman için ısrar eden baban mıydı?"

"Evet. Asıl amacı beni kartelden uzaklaştırmaktı ve her yaz Meksika'ya geri dönmemi istemiyordu ama onu ve ninemi yılda en az bir kez görmem gerekiyordu. Onlar benim tek ailemdi."

Başımı boynunun yan tarafına doğru hareket ettirdim ve burnumu burnuma sürttüm, bana daha fazla erişim sağlamak için eğilme şeklini seviyorum. "Ve senin annen?"

"Ben küçükken öldü. Yengeç Burcu. Onu hatırlamıyorum bile. Her zaman sadece babam ve Nana Guadalupe vardı.

"Onu çıkaracağız," dedim ve kolumu beline doladım. "Söz veriyorum."

Angelina derin bir nefes aldı ve başını omzuma yasladı. Bana inandığını sanmıyorum ama sonuçları ne olursa olsun büyükannesini buraya getireceğime kendi kendime söz verdim.

"Sergey?" diye fısıldıyor. "Bölge dışına çıktığınızda nereye gidiyorsunuz?"

Sorusuna hazırlıksız yakalanarak bir an hareketsiz kaldım, sonra çenemi omzuna dayadım ve ufka baktım. "Nasıl açıklayacağımdan emin değilim," diyorum. "Sanki buradaymışım gibi, ama sadece kısmen. Etrafımda olup bitenleri duyabiliyor ve görebiliyorum ama hareketlerimi kontrol edemiyorum. Ben o haldeyken benden uzak durmalısın. İstemedenden de olsa seni üzmem istemiyorum."

Angelina bana bakmak için döndü, gözleri benimkini buldu ve elini yüzümün yan tarafına koyarken bakışlarını tuttu. "Beni asla incitebileceğini düşünmüyorum, Sergei. İsteyerek ya da istemeyerek." Dudakları hafifçe benimkilere değene kadar başını kaldırdı. "Senden korkmuyorum koca adam."

Öyle olmalısın, Angelina, dedim ağzına. "Kendimi tamamen kaybettiğimi hiç görmedin bebeğim. Öyle olsaydı, kaçır ve bir daha arkana bakmazdın."

"Kaybettiğinde diğer insanlar böyle mi yapıyor? Kaçmak?"

"Eğer zekiyseler, evet."

Angelina gülümsüyor ve parmağının ucunu burnumun üzerine koyarak ağzıma ulaşana kadar çizgiyi takip ediyor. "Pekala, kaçmayı düşünmüyorum, Sergei. Aslında, daha da yakına gelmeyi ve gittiğin yerden dönene kadar seni tutmayı planlıyorum." Ağzı benimkini buldu ve dudakları keşfederken bir an için kanı ve cinayetleri unuttum. Uzun zamandır sürekli olarak yaşadığım öfke geriliyor.

Bölüm 15

ANGELİNA

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum bisiklete doğru yürürken.

"Göreceksin." Sergei gülümser.

Gözlerimi ona diktim ve taşıdığı çantaya uzandım. "İçinde ne var?"

Çantayı ulaşamayacağım bir yere götürüyor. "Gözetlemek yasaktır."

"Pikniğe mi gidiyoruz? Ketçap koydun mu?"

"Lanet bir pikniğe gitmiyoruz." Çantayı bisikletinin arkasına taktı ve kaskı bana uzattı.

"Seni neden pikniğe götürüyim ki?"

"Kızlar böyle olduğu için mi?"

Saçmalık. Hiçbir kız karıncaları ve sinekleri kovmaya çalışırken çimenlerin üzerine oturup plastik bir tabaktan yemek yemek istemez."

"Eh, böyle söyleyince." Omuz silktim ve arkasındaki bisiklete bindim.

Sergei motoru çalıştırdı ve kollarımı hızla beline doladım ve onu çılgınca kavradım. Kalkıştaki ilk çekişi en kötüsü. Beni defalarca gezintiye çıkardıktan sonra bile, bir motosikletin arkasında olma fikrine alışmak için hala birkaç dakikaya ihtiyacım var. Elimde değil. İki tekerlekli araçlar olmasın düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Ama sonra, arabayı Sergei'nin kullandığını hatırlıyorum, bu yüzden rahatlıyorum ve adrenalin patlamasının tadını çıkarıyorum.

Tek başına bisiklete bindiğini gördüm. Bu delilik. Sürekli bir şeye çarpacağını düşünüyorum. Geçen hafta onu tek tekerlek üzerinde o aptalca şeyi yaparken gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Tanrıya şükür, onunla birlikteyken bunu asla denemez.

Otobanda yaklaşık kırk dakika gittikten sonra o bir yan yola saptı ve ardından tarlaların arasından çıkan dar bir toprak yola girdi. Yavaşlayıp park ettiğinde kaybolduğumuza inanıyorum. Etrafta kilometrelerce çimen dışında hiçbir şey yok.

"Kayıp mı olduk?" Kaskımı çıkardığımda soruyorum.

"Hayır." Gülümsedi, belimden tuttu ve beni bisikletten kaldırdı. "Hadi gidelim."

Çantayı arkadan çıkardı, boşa olan elimi tuttu ve beni sağ tarafımızdaki sahaya götürdü. Yüz metre sonra, hiçliğin ortasında duran, kabaca yapılmış bir tahta masaya ulaşıyoruz. Biraz daha ileride, masadan farklı mesafelere yerleştirilmiş, her iki yanında kürekler bulunan birkaç metal sehpa fark ettim. Pratik hedefler.

"Neyi sevdiğini bilmiyordum," diyor Sergei ve çantayı masanın üzerine koyuyor.

Farklı tabancaları çıkarıp ahşap yüzeye dizmeye başlamasını irileşmiş gözlerle izliyorum. İki Glock. Bir Sig Sauer, daha küçük model. Bir Beretta. Ve iki tabanca daha - Üreticisini tanımiyorum ama askeri malzeme gibi görünüyorlar.

"İstedğini al." Silah çeşitlerine doğru başını salladı.

Kaşımı kaldırdım. "Beni atış antrenmanına mı getirdin?"

"Piknikten daha iyi." O gülüyor. "Ve ateş ettiğini görmek istiyorum."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Silah kullanmayı bildiğimi söylediğimde bana inanmadın mı?"

"Elbette sana inandım." Eğilip dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Ama gerçekten bir şeye vurup vuramayacağını görmek istiyorum."

Dudaklarına gülümsüyorum. "Tamam."

Masaya bakmam için beni döndürdü ve arkamda durdu. "Sig'e ne dersin? Bu, senin için kullanması en kolay olanı olurdu. Emniyeti nasıl kapatacağını biliyor musun?"

O çok tatlı. "Sig'leri sevmiyorum." Uzanıp Glock 19'u alıyorum. Nispeten hafif ve çift geri tepme sistemine sahip. dergiyi kontrol ediyorum. "Altı raund yapacağım. Ve sonra sen. Kimin daha çok isabet alacağını göreceğiz."

Sergei kahkahayı patlatır. "Anlaştık mı."

İlk hedef oldukça yakın, bu yüzden ikincisini seçmeye karar verdim. Masanın etrafından dolanıp silahı kaldırdım ve sol üst rakete nişan aldım. İlk atışım bir vuruş. Sonraki üçü de yapıyorum, sonra beşinciye kaçırıyorum. Saçmalık. Altıncı doğru gibi görünüyor. Emniyeti açtım, silahı indirdim ve arkamı döndüğümde Sergei'nin ağzı açık bana baktığını gördüm.

"Eh, görünüşe göre bir şeye vurmayı başardım, ha?" sırtıyorum

Birkaç kalp atışı boyunca bana baktı, sonra beni belimden öyle bir kavradı ki, silah elimden düştü. Beni kaldırıp vücuduna yapıştırdı ve ağızlarımız çarpıştı.

Şiddetli, umutsuz öpücükler, sonra. . . "Silah kullanmayı bilen bir kızıdan daha seksi bir şey yoktur." Alt dudağımla dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıldı. "Ateş etmeyi ne zaman öğrendin?"

"Babam bana on bir yaşımdayken öğretmeye başladı." Kollarımı boynuna doladım ve ellerimi sarı saçlarının arasına gömdüm. Hayatımda gördüğüm en güzel saçlara sahip. "Şimdi siz."

Sergei gülüyor ve beni yere yatırıyor. Tanımadığım silahlardan birine uzandı. O kontrol ederken, arkasında durmak için etrafından dolaşıyorum. Nişan almak için silahı kaldırıma kadar bekledim, sonra ellerimi kalçalarına koydum. Ellerimi kotunun kemeri boyunca yavaşça öne doğru kaydardım, sonra avuç içlerim kasıklarının üzerinde durana kadar alçalttım.

Angelina? Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni baskı altında çalışman için eğitmediler mi?" Gülümsüyorum ve pantolonunun içinden aletine masaj yapıyorum.

Ağzının bir köşesi kalkıyor. Hedefe geri bakar ve mermiyi uçurur. Bu bir hit. Oyunumu geliştirmem gerekiyor. Göğüslerimi sırtına bastırdım, kotun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Tekrar ateş ediyor. Başka bir vuruş. Lanet etmek. Elimi içeri kaydırıyorum.

"Tarlada hiç seks yaptığımı sanmıyorum," diyorum ve aletini çıkarıp okşuyorum ve anında sertleşmesinden zevk alıyorum. Bir silah sesi duyuluyor. Hedefe bakıyorum. "Ey. Bunu kaçırmış gibisin bebeğim. Dikkatini mi dağıtıyorum?"

"Hayır," kısacık yanıtı geliyor.

"Tamam. Herkesin başına gelebilir." Kaldırdığı kolunun altına eğildim ve önünde durdum. Bir kurşun daha çınlıyor ama nereye düştüğünü görmek için dönüp bakmıyorum. Bunun yerine dizlerimin üzerine çöküp aletin ucunu yaladım.

Sergey homurdanıyor.

"Bana aldırma. Lütfen devam edin." Sağ elimle artık tamamen dik olan aletini kavradım ve sol elim gömleğinin altından kayarken onu okşadım.

Fısıldayan homurdanma. Başka bir atış, ardından bir dizi Rus laneti. Gülümsüyorum ve aletini tekrar yalıyorum. Sergei'nin silahını fırlattığı yerde yanımdaki çimlerde bir gümleme sesi var ve bir an sonra kendimi onun vücudu benimkinin üzerinde, yerde yatarken buluyorum.

"Seni küçük düzenbaz." Elleri şortumla uğraşırken çenemi ısırıldı. "Beşte üç ısıkalıyor. Kimseye söylemeye cüret etme."

"Sırrın bende güvende," dedim ve parmağı içimde kayarken nefesim kesildi.

Parmağı daha da derine girerken baş parmağıyla klitorisimde daireler çizdi ve ıslaklığımın elinin her yerine yayıldığını hissediyorum. Başka bir parmağını kaydırarak duvarlarımı gerdiğinde sırtım kamburlaştı ve neredeyse geliyordum ama şeytan aniden elini çekti.

Kulağımın yanında, "Tartışmak istediğim harika bir fikrim var," diye fısıldadı ve sonra kulak mememi ısırıldı.

"Şimdi?" Çırpınıyorum ve aletini tutuyorum. "Şu anda yapılacak tek tartışma senin sikiyle benim amım arasında olacak."

Sergei'nin kolu belime dolandı ve vücudum göğsüne sarılı halde altıma gelene kadar bizi döndürdü. Onun üzerine bindim, kendimi onun sert uzunluğunun üzerine konumlandırıdım ve onu tamamen kavrayana kadar yavaşça vücudumu aşağı indirdim.

"Dövme yaptırmak konusunda ne düşünüyorsun?" diye soruyor ve popo yanaklarımdan tutuyor.

"Olmuyor," ona binerken nefes verdim.

"Küçük olabilir." Kıcımlı sıklıkla ve beni kaldırıp aletinin üzerinde tuttu. "Karşılığında sana keskin nişancı tüfeği kullanmayı öğreteceğim."

Soluk mavi gözleri yaramaz bir parıltıyla beni izliyor. Uzanıp parmağımla çenesini okşuyorum. "Kendime ne dövmemi istersin, manyak?"

Sergei'nin dudakları bir gülümsemeyle genişledi ve hemen ardından beni sikiyle üzerine indirdi. Nefesim kesildi ve beni itmeye başladığında alt dudağımı ısırıldı.

"Özel bir şey yok," diyor tempoyu hızlandırarak, "sadece birkaç kelime."

Başımı geriye atıyorum ve aşağıdan bana vurma hissinin tadını çıkarıyorum. Sergei'nin elleri gömleğimin altından kaydı ve göğüslerimi sıkmak için kalktı. Ona baktım ve ellerimi ipe bağlı kollarında gezdirirken parmak uçlarımda kaslarının gerildiğini hissediyorum. "Hangi kelimeler?"

Sergey sırtıyor. Tanrım, o çok güzel. Umarım gözlerindeki o boş bakışı bir daha asla görmem. Tekrar bana çarptı ve geldiğimde çılgılık attım ama göğsüne sarkana kadar kalçalarımı sallamaya ve orgazmı sürmeye devam ettim. Cezalandırıcı bir hızla içime girmeye devam ederken, beni tutmak için ellerini kalçalarımın doğru hareket ettirdi. Birkaç sert vuruştan sonra kurtuluşunu bulur.

Kollarımı göğsünün üzerinde kavuşturup çenemi ellerimin üzerine koyarak onu izliyorum. Gözleri kapalı, nefesi daralıyor. Soruma cevap vermedi ama yüzünde gördüğüm mutlak mutluluğa bayılıyorum.

"Hangi kelimeleri dövmemi istiyorsun, Sergei?"

Tek gözünü açar. "Önemli mi?"

"Elbette önemli." Ona burun kıvrıp başımı sallıyorum.

"*Prinadlezhit Sergeyu Belovu gibi bir şey düşünüyordum.*" Gözünü tekrar kapatır.

"Sırtının alt kısmında. Ne düşünüyorsun?"

Ağzım açık ona baktım ama şoku atlattıktan sonra birdenbire, "Beni senin malınmış gibi damgalamıyorsun," dedim.

"Neden?"

Neden? Niye? burnumu çekiyorum " Vücudunuza *Prinadlezhit Angeline Sandoval* imzasını atar mıydınız ?"

"Emin olmak. Neden olmasın." Omuz silkti, sonra bana bakmak için gözlerini açtı. ona bakıyorum. O ciddi. Göğsümün içinde sıcak bir his patlıyor ve tüm vücudumu doldurana kadar yayılıyor. Başım onunkinin tam üstüne gelecek şekilde kendimi yukarı çekerek kulağına fısıldamak için eğildim.

"Tamam," diyorum, "ama önce sen yapacaksın."

"Anlaştık," diye homurdandı, beni enseme attı ve ağzıma girdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

ANGELİNA

Köpek maması torbasını açtım ve Mimi'nin kasesine uzandım, kollar belime dolandı ve başımın tepesine bir öpücük kondu.

"Beni neden uyandırmadın?" diye soruyor Sergei, çenesini omzuma dayayarak ben tabağa köpek maması dökerken izliyor.

"Bu haliyle zar zor uyuyorsun." Ona yandan bakıyorum. "Ne zaman yatakta uyumaya başlamayı düşünüyorsun?"

İlk kez birlikte yattığımızdan bu yana neredeyse bir ay geçti. O zamandan beri her gece yatakta birbirimize sarılırdık ama uyandığımda Sergei yerde uyukluyor olurdu. Onu benimle kalması için ikna etmeye çalıştım ama o sadece başını salladı, uyumamı bekledi ve yatağın yanında, yerdeki uyku tulumunun yanına gitti.

Felix buralarda mı? Ne zaman bu konuyu açsam konuyu değiştiriyor.

"Onu görmedim," diye yanıtlıyorum.

"Muhtemelen Marlene'dedir. Kahvaltıdan önce gidip Mimi'yi gezdirelim."

Sergei ılık çalar ve Mimi koşarak köşeden gelir. Başını Sergei'nin boynunu kaşması için kaldırdı, sonra bana dönüp avucumu yaladı. Bu kadar korkunç görünen bir köpeğin bu kadar yumuşak bir kişiliğe sahip olabileceğine hala inanmakta zorlanıyorum. Felix bir keresinde Mimi'nin bir adamı bir dakikadan daha kısa sürede öldürebileceğini söylemişti ama etrafımızda koşturup önce Sergei'yi, sonra da beni burnuyla dürttüğü sırada ona bakınca, acaba benimle dalga mı geçiyordu?

* * *

"Sen ve Felix'in Bratva'ya katılmadan önce ne yaptığınızı biliyorum," diyorum kaldırımdayken, Sergei'nin olduğu yerde durmasına neden oluyorum.

"O sana söyledi?" dişlerinin arasından sorar. "Ne zaman?"

"Bir süre önce." Çoğunu Pakhan'dan aldığımdan ve Felix'in sadece boşlukları doldurduğundan bahsetmiyorum.

"Onu öldüreceğim."

elini sıkıyorum. "Nasıldı? Eğitim, demek istiyorum. Görevler hakkında konuşamayacağınızı biliyorum."

Sergei derin bir nefes alıyor, kolunu belime doluyor ve bizi parka doğru götürüyor. "İster inan ister inanma, hoşuma gitti" diyor. "Beni getirdiklerinde iyi bir yerde değildim ve bana bir amaç sundular. Bir bakıma aidiyet duygusu. Bu iyi hissettirdi. En azından başlangıçta."

"Gruptaki diğer çocuklar nasıldı? Siz arkadaş mıydınız?"

"Tam olarak arkadaş olduğumuzu söyleyemem." Omuz silkiyor. "Ama birlikteydik, bu yüzden bir yoldaşlık duygusu yarattı."

"Şu anda nerede olduklarını biliyor musun?"

"Biri erken bir görevde öldü. David. O iyi bir çocuktu. Diğer, Ben'i ben öldürdüm," dedi ve tepkimi bekleyerek bana baktı. Muhtemelen Felix'in bahsettiği adamdı, Sergei dışarıdayken ona saldıran adamdı. Gözlerimi kırpmadan doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Ve diğerkleri?" Soruyorum.

Sergei birkaç saniye beni izliyor, sonra bakışlarını kaçırıyor ve yürümeye devam ediyor. Kai ve Az. Kai son derece dengesiz bir adamdı. Şiddetli. Agresif. Bir şeye odaklandığında, kimse ne olduğunu kafasından çıkaramadı. Onu birkaç kez dizginlemek zorunda kaldılar. Az ise tam tersiydi. Geri çekildi. Bir münzevi. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca, geri kalanımızla yirmi cümleden az konuştuğunu düşünüyorum." O gülüyor. "Yine de acımasız poker oynadı. Tüm hilelerine rağmen Felix bile onu yenemezdi."

Az mı? Soruyorum. "Bu alışılmadık bir isim."

"Bu bir takma ad. Gerçek adının ne olduğunu kimse bilmiyordu. Söylemezdi. Birimi yöneten adam Kruger, ondan kurtulmaya çalıştı. Onu sokaktan hiçbir belge olmadan aldı ve Az'ın parmak izlerini arattıklarında hiçbir şey alamadılar. Ama Kruger kolunu kırdığında bile Az onun adını falan söylemedi. Böylece, sadece Az oldu. Kıkırdar. "Çılgın orospu çocuğu."

"Onlara ne oldu?"

"Kai'nin hala hükümet için çalıştığını varsayıyorum. Az, Felix ve ben ayrılmadan altı ay önce ortadan kayboldu.

"Bir görevde kaybolmak gibi mi?"

"Hayır. Az önce ortadan kayboldu." Sergei, ağaçların arasından koşan Mimi'ye bakıyor ve ılık alıyor. "Bir trafik kazası oldu. Az'ın karısı sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü. Ertesi gün, evini yanarak kül olmuş halde buldular. Az'dan iz yok."

"İsa. Biri evini mi yaktı?"

"Onu kendisi yaktı."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Birimdeki herkesin bir uzmanlığı vardı. Genellikle bir yeri birden çok düşmandan temizlemeye ihtiyaç duyulduğunda gönderilirdim. Az, gizli görevleri üstlendi ve şüphe uyandırmadan birinin ölmesine ihtiyaç duyduklarında bu bir hit oldu. En sevdiği teknik, adli tıp ekibinin bir bok bulamamasını sağlayacak şekilde her şeyi iyice yakmaktı."

"Sence hâlâ yaşıyor mu?"

Sergey gülümsüyor. "Az'i öldürmek son derece zor. Yaşıyor."

Sergei'nin telefonu çaldığında tam eve giriyoruz. Ekrana bakıp arayanın numarasını gördüğü an, duruşu rahattan sertte değişir. Telefonu kulağına götürürken kolu belime dolandı ve beni yanına bastırdı.

"Diego," dedi ve ben kaskatı kesildim. "Sizin için ne yapabilirim?"

Diego'nun cevabını duyamıyorum ama Sergei'nin belimdeki kolunun gevşemesine bakılırsa bu kötü bir şey değil. nefes alıyorum Bir an, bir şekilde nerede olduğumu öğrenmesinden korktum.

"Peki. Bu gece, onda. Sana koordinatları göndereceğim." Sergei aramayı keser, "Bu gece Diego'nun adamlarıyla buluşacağım. Gelmemesi çok kötü."

"Birleşik Devletler'e şahsen gelme riskini asla almaz," diyorum. "Burada olduğumu bildiğini düşünüyor musun?"

"Şüpheliyim. Yapsaydı bir şeyler ima ederdi." Başını eğip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Endişelenme, fırsat doğduğu anda o orospu çocuğunun işini bitireceğim."

"Sergey, hayır." Elini tuttum ve onu kendime çevirdim. "Çok fazla müttefiki var. Diego'ya bir şey yaparsan biri seni öldürür."

"Deneyebilirler." Gülümsüyor ama bu onun üzerinde görmeye alışık olduğum bir gülümseme değil. Hesaplı ve tüyler ürpertici. Avını hedef alan bir avcının gülümsemesi.

* * *

Sergei'yi ne zaman takım elbise içinde görsem, dönüşümüne hayret ediyorum. Dağınık saçlı ve mürekkeple kaplı korkunç görünümlü adam gitti. Onun yerine, bir şirket CEO'su veya politikacı olarak geçebilecek bir iş adamı duruyor.

Ceketindeki var olmayan toz zerresini silkeliyorum. "Diego'nun adamlarıyla nerede buluşuyorsun?"

"Depolardan birinde. Paşa artık sopaları kullanmama izin vermiyor."

"Neden olmasın?"

"Geçen sefer biraz ortalığı karıştırdım."

"Ne? Sarhoş falan mı oldun?"

Güler. "Asla içmem bebeğim. Ben zaten bu haliyle deliyim."

"Hayır." Parmağımın ucunu dudaklarına bastırıyorum. "Sen deli değilsin. Ve bunu söylemeyi bırakmanı istiyorum," diye azarladım ve sanki komik bir şey söylemişim gibi dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Döndüğünde beni uyandır, tamam mı?"

"İki ya da üçten önce dönmeyeceğim. Diego'nun adamları konuşmayı sever."

"Önemli değil." Dudaklarını hafifçe öpmek için parmak uçlarımda yükseldim ama elini sırtıma doladı ve beni vücuduna bastırdı, sonra ağzıma saldırdı.

Arkamda, Felix boğazını temizliyor. "Sergey. Geç kalacaksın, dedi.

"Siktir git Albert," diye mırıldandı Sergei ağzımın içine, sonra beş dakika daha dudaklarımı yemeye devam etti. Ayrılmadan önce elinin tersiyle yanağımı okşuyor.

"Başka bölümler var mıydı?" Felix, Sergei kapıyı arkasından kapattığı anda sorar.

"Hayır. Son birkaç hafta içinde değil."

"İyi." Buzdolabının yanındaki dolaba doğru yürür ve dizüstü bilgisayarını çıkarır. Yemek masasına taşıyor ve kabloları bağlamaya başlıyor.

"Toplantıyı izlemeyi planlıyor musun?"

"Evet." Başını sallıyor. "Kuzeydeki depoda iki kamera var."

"Bunu hep yapar mısınız?"

"Hayır. Ama bu toplantıyla ilgili içimde kötü bir his var."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ben sadece yaparım. Dizüstü bilgisayar çalıştırıyor. "Mimi'yi işini yapması için dışarı çıkarabilir misin? Bağlantıyı kurmam gerekiyor."

"Emin olmak."

Tasmayı duvar askısından çıkardığım anda, Mimi yanıma koşuyor ve elimi dürtmeye başlıyor. Kalkmaya karar verirse bunun pek bir işe yaramayacağını bildiğimden kurşunu yakasına tutturdum. Benden en az kırk kilo daha ağır. İyi ki uslu, etrafta çiçek yoksa. Yaşlı Meggie'nin bahçesinden uzak duracağımdan emin olmalıyım.

Başlangıçta kısa bir yürüyüş yapmayı planlamıştım ama güzel bir gece. Eve yakın durmak yerine, Mimi'yi birkaç blok ötedeki sık ağaçlara doğru götürüyorum. Kaldırımda yürüyen ve bize bakan bir kadın fark ettiğimde neredeyse sınıra gelmiştik. Belli belirsiz tanıdık geliyor, muhtemelen daha önce yanından geçmiş olabileceğimiz bir komşu. Elimi

gelişigüzel bir şekilde kaldırdım. Kadın bir an beni izliyor, Mimi'ye bakıyor, sonra el sallıyor ve yola devam ediyor.

Ağaclarla doğru bir adım attım ama Mimi olduğu yerde kaldı, çevreyi gözlemledi ve alçak sesle garip bir şekilde homurdandı. Tasmayı çektiğimde bile, kadın köşede kaybolana kadar hareket etmiyor.

"Kızıl saçlıların hayranı değilim, ha?" diye mırıldandım.

* * *

Mimi ile mahallede yaklaşık bir saat dolaşıyorum. Sergei'nin evinin ön kapısına giden basamakları çıktığımda, çökmeye hazırım. Ancak kapıyı açar açmaz Felix'in yüksek sesi beni hemen uyandırdı. Dizüstü bilgisayarının başına oturmuş birisiyle telefonda konuşuyor ama beni görünce kafası karışıyor.

"Gel buraya!" Eliyle işaret eder ve telefona konuşmaya devam eder. "Ona arkadan yaklaşmaya çalışın ve telefonu kulağına koyun. Dikkatli ol Yuri. Seni tanımayabilir."

Mutfağa koştum ve masanın etrafında döndüm, böylece Felix'in yanında duruyorum. Neler olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama gözlerim laptop ekranına düştüğünde kelimeler dudaklarımda ölüyor. Video akışı, Sergei'yi bir arabanın kaportasına yayılmış bir adamın yanında dururken gösteriyor. Adamın kafasını araca vururken Sergei'nin sağ eli adamın boğazına dolanmış. Sağında , ikisi de hareket etmeyen iki adam daha yerde yatıyor. Sergei'ye en yakın olanın başı doğal olmayan bir açıyla çevriliyken, diğerinin yüzü aşağı dönük ve iki yanında kan gölü var. Ben izlerken beyaz gömlekli koyu saçlı bir adam uzattığı elinde bir telefonla Sergei'ye arkadan yaklaşıyor.

"Onunla konuşmak." Felix telefonu elime tutuşturdu.

Hücreyi kulağıma bastırdım ama kelimeleri oluşturacak kadar kendimi toparlamam birkaç dakikamı aldı.

"Sergey?" Gözlerimi ekrandan ayırmadan yutkundum. Tepki vermiyor. "Sergey!" Telefona bağırıyorum.

Sergei'nin kafası yana doğru fırlar. Bir iki kalp atışı kadar Yuri'nin tuttuğu telefona baktı, sonra uzanıp kulağına bastırdı.

"Lisichka?" diye sordu, sanki onu sabah kahvesini içerken yakalamışım gibi son derece sakın bir sesle. "Bir sorun mu var?"

Devam etmem için başını sallayan ve işaret eden Felix'e baktım. Sadece ona bakıyorum. Ne hakkında konuşmamı bekliyor?

"BENCE . . . Mimi'yi gezdiriyordum ve o bir şeyler yedi. Ne olduğunu görmedim. Öksürmeye başladı ve sonra kustu."

Felix gözlerini kapatır ve başını sallar.

Belki de onu veterinerine götürmeliyiz, diye devam ettim. "Eve gelebilir misin?"

"Hala kusuyor mu?"

Oturma odasındaki kanepeye yayılmış horlayan Mimi'ye baktım, sonra gözlerimi tekrar ekrana çevirdim. Sergei'nin sol eli hâlâ adamın boğazına sarılı. "Evet. Lütfen gelebilir misin?"

"Yarım saat sonra oradayım." Adamı bırakıp deponun diğer ucuna, arabasının park edildiği yere doğru yürümeye başlar. "Git Albert'i getir de ben gelene kadar her ihtimale karşı yardım etsin. Yaşlı yarasa muhtemelen uyuyordur, uyandırın onu."

Telefonu Yuri'ye fırlatır, arabasına biner ve birkaç dakika sonra depodan çıkar. Telefonu masaya bıraktım ve koltuğuna yığılıp başını sallayan Felix'e döndüm.

"Ne oldu?" diye sordum ve karşısındaki sandalyeye çöktüm.

"Diego Rivera, fiyatları yüzde yirmi artıracak mesajını iletmek için adamlarını gönderdi."

"Sergei bunun üzerine aklını mı kaçırdı?"

"Hayır. Az önce onlardan daha fazla ürün alamayacağımızı bildirdi." İç çekiyor. "Ama Diego'nun Manny Sandoval'ı öldürüp kızını aldıktan sonra artık büyük bir pazar payına sahip olduğunu söylediklerinde, Sergei tersledi."

"İsa." Dirseklerimi masaya dayadım ve avuç içlerimi gözlerime bastırdım. "Bu sık sık olur mu?"

"Hayır. Bence Rivera'nın seni tuttuğundan bahsetmek onu tetikledi. Ne kadar uyuyor?"

"Bilmiyorum. Dört saat, belki beş." omuz silkiyorum "Genellikle benden sonra uyur, bu yüzden emin olamıyorum."

"Siz ikiniz aynı yatakta mı yatıyorsunuz?"

"Ben uyuyana kadar bekliyor, sonra uyku tulumunu alıyor ve geceyi yerde geçiriyor."

"İyi. Öyle devam et."

"Kesinlikle böyle devam etmeyeceğim," diyorum. "Haftalardır onu benimle yatması için ikna etmeye çalışıyorum."

"Ne? Sen deli misin?"

Kollarımı önümde kavuşturdum ve bakışlarımı Felix'e sabitledim. "Herkes ona vahşi bir hayvanmış gibi davranmayı bırakırsa belki de iyileşebileceği hiç aklına geldi mi?"

"Orada ne olduğunu gördün mü, Angelina?" Dizüstü bilgisayar ekranını işaret ediyor. "Üç silahlı adamı yenmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu biliyor musun? On beş saniye!" havlıyor. "Bence Roman ve ben tüm bunları sana yükleyerek bir hata yaptık. Senin kadar içine kapanık bir kızın, bazı insanların neler yapabileceğini anlaması mümkün değil."

Başımı iki yana sallayıp ona ters ters bakıyorum. "Kartelde muhbirlerle nasıl davrandıklarını biliyor musun, Felix? Yoksa hırsızlar mı?"

"Hayır."

"O zaman sana ne kadar korunaklı olduğumu açıklayayım." Sandalyeme yaslanıp pencereden bahçeye bakıyorum. "Evimize çok uzak olmayan bir yerde, etrafta oynamayı sevdiğim çiçek tarhının hemen arkasında büyük bir ağaç vardı. Ne tür bir ağaç olduğunu bilmiyorum ama çok uzun ve kalın dalları vardı. Dayanıklı," diyorum. "Birisi yetkililere veya diğer kartellere istihbarat verirken yakalandığında, onu alt kollardan birinden asarlardı. İnsanları asmak, babamın en sevdiği cezalandırma yöntemi. Genellikle ağaç doluyken bahçenin o kısmına gitmemem tavsiye edilirdi."

"Tanrı aşkına." Felix kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor. "Bunu etrafta çocuklar varken mi yaptılar? Ya bazıları cesetleri görmüşse?"

Ah, cesetleri kesinlikle gördük. Birisi asıldığında herkes oradaydı. Zorunluydu. Bir çeşit uyarı. Ninem koku yüzünden oraya gitmemi istemedi."

"Koku?"

"Evet, bazen cesetleri bir iki günlüğüne bırakıyorlardı. Koku o kadar güçlüydü ki, cesetleri çıkardıktan sonra bile kokusu günlerce burnumda kaldı." omuz silkiyorum "Sonra av vardı. Bu daha çok hırsızlar için kullanılıyordu."

Felix'in sanki beni ilk kez görüyormuş gibi ağzı açık bana bakmasını çok komik buluyorum. Nasıl bir av olduğunu bildiğinden eminim ama yine de devam ediyorum.

"Babamın adamları hırsızların ellerini arkalarından bağlayıp yalınayak ormana gönderirlerdi. Genellikle sahip oldukları şey yirmi dakikalık bir avantajdı. Sonra silahları alıp ava çıkarlardı. Bazen, birden fazla hırsız avlandığında, bütün gece sürerdi. Yatağımda uzanır ve ara sıra bir silah sesi dinler, bunun bir isabet mi yoksa ıska mı olduğunu merak ederdim. Avuçlarımı masaya dayadım ve öne doğru eğildim. O yüzden, neyle başa çıkıp çıkamayacağım hakkında sonuçlara varmaya kalkma, Felix.

Ayağa kalkıp buzdolabına yürüdüm, bir kutu kola aldım ve Sergei'yi beklemek için oturma odasına yöneldim.

"Sergei geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi davranacağız," diyorum geçerken.

Angelina?

Durup omzumun üzerinden Felix'e baktım. "Evet?"

"Bu, kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet öyle."

OceanofPDF.com

17. Bölüm

ANGELİNA

Battaniye vücudumdan aşağı kaymaya başladı. Üzerimde kalması için kenarını tutuyorum ve zar zor tek gözümü açıyorum. Dışarısı hala karanlık. Battaniye bir kez daha, bu kez daha sert bir şekilde çekildi ve örtü parmaklarımın arasından kaydı.

"Saat kaç?" diye mırıldandım ve yüzümü yastığa gömdüm.

"Beş buçuk," diye fısıldadı Sergei kulağıma ve ensemden öptü. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Ne?"

"Bu."

Vücudunun yanıma bastırıldığını, sert aletin kalçamı dürttüğünü hissediyorum ve gülümsüyorum. "Yedide açıyoruz. Hizmet edilmek istiyorsanız, beklemeniz gerekecek."

"Ah, ne yazık." Dudakları boynumun yan tarafına doğru hareket ediyor. "O zaman kendime yardım etmem gerekecek."

Başımı eğip gözlerimi araladım, komodinin çekmecesine uzanıp zulamdan bifttek bıçağını çıkarırken onu izledim.

"Keskin mutfak gereçlerine olan takıntının işe yarayacağını biliyordum." Soğuk metal, tişörtümün yukarı çıktığı sırtımın küçük kısmına bastırırken, diyor. "Umarım bu gömleğe çok bağlı değilsindir bebeğim."

"Ne yapıyorsun?"

"Kendime yardım ediyorum," dedi ve bıçağı eteğimin altından kaydırarak kumaşı eteğimden boynuma kadar kesti.

Arkamı dönmeye başladım ama avcunu sırtımın ortasına bastırarak beni olduğum yerde tuttu. Diğer eli vücudumun altından kaydı ve sonra karnımdan bacaklarımın arasına doğru kaydı.

"Sergey?"

"Şşt. . . Şu anda müsait olmadığını söyledin," dedi kulağımın yanında ve amcığımı avucunun içine aldı. "Bu nedenle, hareket etmenize izin verilmiyor. Ya da konuş."

Sözleriyle vücudumdan bir ürperti geçti ve ardından soğuk metali kalçamda hissettiğimde bir ürperti daha. Hızlı bir çekiş ve külotumun bandı koptu. Bıçağı diğer kalçama kaydırды ve o taraftaki bandı kesti. Mahvolmuş külotu çıkarmak için uzandım ama Sergei'nin eli bileğimi sardı.

"Dedim . . . kırırdamak yok bebeğim." Elimi bıraktı ve avucunu omurgamın dibine bastırarak pelvisimi yatağa bastırды. "Bir santim bile değil."

Diğer elini amcığımdan kaldırdı, parmak uçlarını kalça kemiğimde, sonra popo yanağımda ve bacaklarımın arasında gezdirdi. Hala vücudumla yatak arasında sıkışmış olan külot, onları geri ve yukarı çekerken kaymaya başlıyor, dantelli malzeme amımla dalga geçiyor. Beklenmeyen duygudan dolayı dudaklarımdan küçük bir inilti koptu. Ardından, onları tamamen çizmeden önce açığı değiştirir. Yastığı sıktım ve inleyerek yüzümü içine gömdüm.

"Ses yok, Angelina," diye fısıldadı Sergei ve parmağını içime soktu.

Yastık inlememi bastırıyor ama bir parmağını daha eklediğinde küçük bir çığlık ağzımdan kaçıyor.

"Bir şey mi duydum bebeğim?" Parmaklarını daha derine kaydırırken avucuyla omurgamı okşuyor. "Galiba yaptım."

Bir saniye sonra, dişlerini popo yanağımda hissediyorum, ısıyor. Bana verdiği acıyla yastığa doğru yüksek sesle inledim. Parmaklarını ağrıyan kedimin içine makasladı ve gelmek üzere olduğumu anlatan hikaye işaretlerini hissediyorum. Sergei parmaklarıyla içimde bir 'buraya gel' hareketi yaptı ve tüm vücudum alev aldı. Elinin her yerine geliyorum. Sergei'nin kolu belime dolanıp beni yatakta dört ayak üzerinde durana kadar yukarı çektiğinde vücudum hâlâ titremeye devam ediyordu.

Bacaklarını aç bebeğim, dedi ve arkama geçti. Belimi saran kol geriliyor. "Biraz daha. Evet, bu mükemmel."

Parmaklarını amımdan çıkardı ve aletini içeri kaydırды, yavaşça duvarlarımı esnetti. Nefesim kesildi. Vücudumun ona alıştığını hissedebildiğim o ilk yavaş itişten daha iyi bir duygu yok dünyada. Tamamen içine girdiğinde, iki kolunu da belime doladı ve sırtımın ortasına bir öpücük kondurmak için eğildi. Rusça bir şeyler söylüyor ama kelimeleri anlayamıyorum. Yine de bedenimi bir ürperti sardı. Yavaşça dışarı çıktı, sonra tekrar bana vurdu ve çekirdeğimdaki baskı yoğunlaştı. Yastığı tutup sıkıyorum. Kendini kabzasına gömerken beni daha da esneten başka bir itme.

"Nefes al bebeğim."

Evet, sanırım bunu unutmuşum. O içime girmeye devam ederken ciğerlerime dolusu hava alıyorum. Derinlerime yaptığı itişlerin cezalandırıcı hızıyla tekrar orgazm oldum. Gözlerimin önünde parlak beyaz yıldızlar patlıyor.

Devam etmesini bekledim ama onun yerine kendini çekip kolunu belime doladı ve beni sırtımın üzerine yatırdı.

"İçine girerken bana bakmanı istiyorum," diye fısıldadı ve vücudumu kendi bedeniyle örtterek tekrar içime girdi.

Bacaklarımı ona doladım ve sıktım. "Neden?"

Penisi dışarı kaydı ve sonra bana çarptı. "Çünkü bana baktığında, hala hayatta olduğumu hatırlıyorum."

Bana doğru sallanmaya başladı. Sert. Çiğ. Geride hiçbir şey bırakmadan. Sonra daha hızlı, ta ki itişler arasında zar zor nefes alabilene kadar. O bende bitince üçüncü kez geliyorum.

SERGEİ

Zaten sabah oldu. Kalkıp işe hazırlanmalıyım ama hareket edemiyorum.

"Albert bir haftadır oyma çatalını arıyor," dedim Angelina'nın sırtını okşarken. "Gömleğinin arkasında, dolapta gördüm."

"Bir tane daha alamaz mı?" göğsüme doğru mırıldandı.

"Neden? Aldın mı . . . nedense ona bağlı?"

"Belki." Burnunu boynumun girintisine sokarak vücudumda yukarı doğru hareket etti. "Gerçekten uzun bir sapı var. İnanılmaz erişim."

"Yani, onu saklamayı mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Madem teklif ettin, Santoku bıçağını da aldım. Raftaki Stephen King kitapları koleksiyonunuzun arkasında."

Ne kadar uygun.

"Neden silah toplamaya devam ediyorsun?" Soruyorum. "Buradaki birinin sana zarar vermek isteyebileceğini düşünüyor musun?"

"Tabii ki değil. Bu bir zorlama." Omuz silkiyor. "Her an yakınımda bir silah olduğunu bilmek beni daha güvende hissettiriyor. Bunu yedi yaşındayken, ilk kez kaçırıldıktan sonra yapmaya başladım."

Elim hala sırtının ortasında. "İlk defa?"

"Evet. İkinci kez on dört yaşındaydım. Babam fidyeyi ödedikten sonra beni serbest bıraktılar. Ondan sonra beni ABD'ye gönderdi."

"Zor olmuş olmalı. Yalnız. Yeni bir ülkede."

"O kadar da kötü değildi." Avucunu göğsüme koydu ve içini çekti. "Her şeyden daha tuhaftı. Ama iyi bir garip. Her zaman omzumun üzerinden bakmak zorunda kalmamak. Sıradan hayatlar yaşayan insanlar."

"Arkadaşların var mıydı?"

"Birkaç. Ama daha çok tanıdık gibiydiler. Asıl meşguliyetleri o gün ne giyecekleri ya da hangi oğlanın onları fark ettiği olan kızlarla bağ kurmayı gerçekten zor buldum." Homurdandı. "Çok aptalca görünüyordu. Ve sanırım onları biraz kışkırdım. Kitapları insanlara tercih etmeye başladım."

"Bana şunu hatırlatır. Albert dün size bir paket geldiğini söylememi istedi. Oturma odasına koydu." Kulağına fısıldamak için başımı eğiyorum. "İçine baktığını ve kapaklarında çıplak adamların olduğu bir sürü karton kapaklı kitap bulduğunu ve şimdi senin porno okuduğunu düşündüğünü söyledi."

"Bu zihinsel porno," diye ifadesizce konuşuyor.

Güldüm. Endişelenmeli miyim?

"Bilmiyorum. Sen-meli?" Başını eğiyor, elini boxerımın içine sokuyor ve parmaklarını sıkime doluyor. "Bu kitaplardan bazıları gerçekten yüksek standartlar koyuyor."

"Söylemiyor musun?" Onu belinden tuttum ve üstüne çıkana kadar bizi döndürdüm. "Bir şeyi bilmelisin bebeğim. Ben son derece rekabetçi bir insanım."

"Şanslıyım." Gülümser ve külotunu çıkarır.

18. Bölüm

SERGEİ

Göğsüme dokunan bir el ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Angelina daha yakına sokulurken nefesi yan tarafımı okşuyor ve bacaklarından biri benimkinin üzerine geliyor.

Angelina?

"Evet?" göğsüme doğru mırıldandı.

"Yatağa geri dönmelisin bebeğim."

"Hayır. Uyumaya geri dön."

gözlerimi kapatıyorum Haftalardır aynı yatağı paylaşmamız için ısrar ediyor, gecenin bir yarısı gizlice yanıma uzanmaya çalışıyor. Ona tekrar tekrar hayır demek beni öldürüyor ama bunu riske atamam. Onu bir şekilde incitebileceğimden ne kadar korktuğumu anlamıyor. Bu yüzden her gece olduğu gibi elimi vücudundan aşağı kaydurdım ve külotunu çıkardım.

"Bu sefer işe yaramayacak, Sergei," diye fısıldadı ve omzumu öptü.

"Ne?"

"Beni anlamsızca düzme stratejin, beni neredeyse komada bırakıyorsun, böylece ben uykuya dalınca beni yatağa yatırabilirsin."

"Ben tam bir entrikacı piçim." Kolumu beline doladım ve üzerimize gelecek şekilde çevirdim, sonra eğilip onu öptüm.

"Evet, öylesin," dedi ve parmağım klitorisine dalga geçmeye başladığında nefesi kesildi.

Birkaç gün önce kulağının altında bulduğum hassas noktaya ulaştığımda boynunun yan tarafına tüy gibi öpücükler konduruyorum ve ısıyorum. Sonra sağ göğsüne ulaşana kadar aşağı iniyorum. Diğerine geçmeden önce parmağım klitorisindeyken yaptığım tempoyu koruyarak meme ucunu yavaşça yalarken Angelina inliyor. Amına ulaşana kadar dilimi karnının üzerinde gezdirirken sırtı kavislendi. Klitorisine ulaşmadan ve ağzıma çekmeden önce yarığını iki yavaş yalıyor. Küçük bir kedi yavrusu gibi çıkardığı sesler beni deli ediyor.

Ellerini saçlarıma gömdü, ben amını birkaç kez daha yalarken, dilimin tekrar yukarı, dudaklarına kadar gitmesine izin vermeden önce çekti.

"Benim küçük tilkim," diye fısıldadım ağzına ve yüzünü avuçlarımdan arasına alıp kara gözlerine baktım. Çok korkusuz. Ve inatçı. İçlerinde en ufak bir endişe veya isteksizlik izi olmadan beni izliyorlardı. Ona ne kadar delice aşık olduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum. Boynunun yan tarafına doğru öperek narin tenini ısırdım. "Şeytanlarımı uzak tutan tek şey sensin, lisichka." Omzundan öpüyorum. "Eğer bir gün benim saçmalıklarından bıktığına karar verirsen, git ve bir daha arkana bakma. Ve çok iyi saklandığından emin ol."

"Neden?" diye soruyor ve bacaklarını belime doluyor.

"Çünkü seni takip edip geri sürükleyeceğim. Ve seni kovalamaya karar verirsem saklanabileceğin hiçbir yer yok, Angelina."

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme oluşurken gözlerimin içine bakıyor. "O halde, kalmam iyi bir şey."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek yumuşak bukleleri çekiştirdim. Bakışlarımız kilitlendi ve aletimi içine soktum. Onu bırakmadan, içeri girmeden önce yavaşça dışarı çıktım. Sol elimi Angelina'nın boynuna dolayıp kalp atışlarının avucumun

altında attığını hissediyorum. Bu küçük tilki yoluma çıkıp beni uçurumdan çıkarana kadar içimde ne kadar ölü hissettiğimi hiç fark etmemiştim.

Omuzlarımdan kavrarken ben ona tekrar tekrar vururken nefes nefese kalıyor. Muhtemelen yarın sırtımın her yerinde çizikler olacak. Bu farkındalık beni neredeyse sınırın ötesine itiyor. Taşaklarım sıkışıyor, bu yüzden dışlerimi sıkıyorum. Geriye çekilip tempomu değiştiriyorum, ta ki aletim patlayacakmış gibi yavaşça içeri ve dışarı kayana kadar. Angelina küçük bir miyavlama yaptı, kasları aletimin etrafında kasıldı ve sonunda kendime gelmeme izin verdim.

ANGELİNA

Alçak sesle fısıldanan kelimeler beni uykumdan uyandırdı ve bir an için Sergei'nin telefonda biriyle konuştuğunu düşündüm. Ama gözlerimi açtığımda, onu yanımda sırtüstü yataarken buldum, gözleri kapalı. Daha önce seviştikten sonra uyuyakalmış olmalı ki beni tekrar yatağa götürmeyi unutmuş. Sergei'nin karnımdaki eli seğirdi ve dudaklarından bir Rus laneti çıktı. Yine bir kabus görüyor.

Bu olduğunda bana yapmamı söylediği gibi muhtemelen uzaklaşmam gerektiğini biliyorum, ama körü körüne itaat edersem, bunu asla aşamayız. Onun yerine göğsüne yatıp kollarımı boynuna dolayıp yanağımı onunkinin yanına koydum. Vücudu bir saniyeliğine hareketsiz kaldı, sonra beni silkelemek için soldan sağa savrulmaya başladı. Başımı omzuna yasladım ve onu daha çok sıktım.

"Sorun değil koca adam," diye fısıldadım kulağına, sonra yanağına bir öpücük kondurdum. "Tamam."

Nefesi hızlı, zahmetli ama çırpınmayı bırakıyor ve başını yana çeviriyor, burunlarımız birbirine değiyor. Onun ucunu benimkiyle dürttüm ve sıkıca bastırdığı dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Gözleri hâlâ kapalı, ağzı kıpırdamıyor ama ben onu öpmeye devam ediyorum. "Yarın beni bisikletinle tekrar gezdirmeni istiyorum." Başka bir öpücük. "Belki biraz sürmeme izin verirsin, ha? Bahse girerim bisiklete binmek gibidir. O kadar zor olamaz."

Nefes alması yavaşladı ama sırtımdaki eli hâlâ titriyordu.

"Yine de bisiklete binmeyi yalnızca bir kez denedim ve kendimi yolun kenarındaki bir ısırgan çalısına kaptırdım," diye gevezelik etmeye devam ediyorum. "Nana Guadalupe, eve her tarafım su toplamış ve bacaklarımda kanayan kesiklerle geldiğimden çok kızmıştı."

Yavaşça, Sergei'nin gözleri açıldı ve bana göz kırptı. "Senin için her şeyi yaparım bebeğim." diye mırıldandı. "Ama bisikletime dokunamazsın."

"Tamam," güldüm ve yanağımı göğsüne koydum. "Uyumaya geri dönelim."

19. Bölüm

ANGELİNA

"Bunu beğendim." Sergei, mankenin üzerinde asılı duran kırmızı deri ceketi işaret ediyor.

Fiyata bakmak için etikete uzanıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Banka hesabıma eriştiğimde bunu alabiliriz."

Roman, yeni kimliğini yaptırmak için adamının en az iki haftaya daha ihtiyacı olacağını söyledi. İyi bir sahtecilik zaman gerektirir." Ceketini mankenin üzerinden çıkarıp bana sunuyor. "Bir dene."

"Bekleyebilir. Benim için her şeyi satın alıyordun. Hesabımda bekleyen bir sürü param olduğu zaman bu doğru gelmiyor."

"Senin için bir şeyler almayı seviyorum." Başını eğiyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Banyo malzemeleri hariç. O kadar çok farklı bok var ki, o süslü kokulu dükkanlardan birine her girdiğimde endişeleniyorum."

Geçen sefer bütün dükkânı bu yüzden mi satın aldın? Bana iki yıl yetecek kadar şampuanım var."

Sergei saçından bir tutamı parmaklarının arasına aldı, burnuna kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Bunu beğendim. Daha fazlasını satın alıyoruz."

"Sahip olduğum zulanın en azından yarısını bitirene kadar olmaz." Güldüm.

"Tamam." Saçlarımın düşmesine izin verdi, sonra bir kolunu belime doladı ve beni vücuduna doğru çekti. "Ceketin parasını ödeyip eve dönelim."

"Ey? Aklında belirli bir şey var mı?"

"Evet." Dudakları benimkilere bastırıyor. Albert'e bütün öğleden sonra meşgul olacağımızı ve onu yarına kadar görmek istemediğimi söyledim. Mimi'yi de yanına aldı.

"Peki neyle meşgul olacağız?"

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle genişledi ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Seni evimin her yerinde, her mobilyada becermek istiyorum. Bu şekilde, yeniden bölge dışına çıktığımda, bu noktalardan en az birini görüş alanımda olacak. Bu geri gelmeyi çok daha kolaylaştıracak, sence de öyle değil mi?"

"Bu fikri sevdim." Alt dudağını ısııyorum. "Alternatif terapi tekniklerinin büyük bir destekçisiyim."

Hırslıyor. "Yazar kasa. Araba. Mutfak. Hadi gidelim."

"Kasa durduktan sonra tuvalete gitmem gerekiyor ama seyahat programının geri kalanından hiçbir şikayetim yok."

Ceketimi ödemeyi bitirir bitirmez, Sergei beni koridorlardan birinde bulduğumuz bir alışveriş merkezi tuvaletine götürdü ve beni beklemek için öndeki banka oturdu. Ellerimi yıkıyordum ki arkamdaki kapı açıldı. Başımı kaldırıp aynaya bakıyorum ve geçen gün Mimi'nin yanında yürürken gördüğüm kızıl saçlı kadını görüyorum. Bakışlarımız bir yansımda buluştu ve dudakları bir gülümsemeyle genişledi.

Aksanlı bir sesle, "Angelina Sofia Sandoval," diyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir korku iniyor. "Birisi seninle konuşmak istiyor."

Bana doğru birkaç adım attı ve lavabonun yanındaki tezgahın üzerine bir telefon koydu. Düzensiz nefesimi kontrol etmeye çalışarak ekranda gösterilen isme baktım, sonra hücreyi alıp kulağıma bastırdım.

"Diego," dedim sesimin sakın çıkmasına çalışarak. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi düşündün, seni küçük sürtük?" havlıyor.

"Evet. Öyle umuyordum.

Deli gibi gülüyor. "Ruhunu kırmaktan zevk alacağım, palomita. Kimse Diego Rivera'dan kaçamaz."

"Meksika'ya geri dönmüyorum, Diego. Durmadan. Herkesin ilgilendiği kadarıyla, ben bir ABD vatandaşıyım. Yani ben buradayken bana hiçbir şey yapamazsın."

"Seni öldürebilirim" diyor. "Ya da daha iyisi, düzdüğün o Rus'u öldürebilirim. Bratva'nın adamlarından biri sokakta ölürse yetkililer gözünü bile kırpmaz. Ya da arabası havaya uçtuğunda. Muhtemelen bana teşekkür edecekler."

Derin bir nefes alıp omurgamı düzeltiyorum. "Onu öldürmeye cesaret edemezsin. Bu, Ruslarla işbirliğinizin sona ermesi anlamına gelir ve onlar sizin en büyük alıcınızdır."

"Bu doğru. Geçen sefer çılgın sevgilin adamlarımı öldürse bile onlarla iyi bir ilişki sürdürmeyi tercih ederim. Ruslar masaya iyi para getiriyor, bu da isteyerek geri döneceğiniz anlamına geliyor" diye alay ediyor. "Haftalardır seni izleyen insanlar oldu ve dediklerine göre o kaçık Rus'a çok yakın görünüyorsun. Söyle bana Palomita, Belov'a aşık mısın?"

Tabii ki hayır, diye yalan söyledim. "Onu sadece ihtiyacım olanı elde etmek için kullanıyorum."

"O halde koridorun diğer tarafında bekleyen adamlarımdan birinin onu oracıkta vurmasına aldırılmazsınız?"

Önümdeki tezgahın kenarını kavradım. "Lütfen, yapma."

Hattın diğer tarafından çılgın bir kahkaha geliyor. "Küçük kaçak kaltak aşık oldu. Ne kadar uygun." Homurdanarak, "Peki, ne olacak? Geri geliyor musun? Yoksa sevgilini mi öldürüyorum?"

"Sergei'ye dokunmayacaksın." Gözlerimi kapatıyorum, yaşların akmasını engellemeye çalışıyorum. "Geri geliyorum."

"Mükemmel. Şimdi beni dikkatlice dinle. Yarın evde yalnız kalacağın zamanı Juana'ya mesaj atacaksın ve kimse fark etmeden sıvışabileceksin. Bir araba seni bekliyor olacak."

"Yarın?" boğuluyorum.

"Evet. Rus'a durumu nasıl açıklayacağını düşünmek için bir günün var. Ama bir şeyi aklınızda tutun. Senin peşine düşerse, Meksika'ya ayak bastığı anda öldürülecek. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

Yine gülüyor. "Burada olmanı dört gözle bekliyorum Palomita. Son zamanlarda Maria'dan oldukça sıkılmaya başladım ve eminim ki senin amın onunkinden çok daha sıkıdır.

Telefonu tezgahın üzerine fırlatıp yansıma baktım. Bitti. Safra yutuyorum, başından beri yanımda duran kızıl saçlı kaltağa dönüyorum ve ona numaramı söylüyorum. Kaydetti, başını salladı ve yüzünde bir sırıtişla banyodan çıktı. Birkaç saniye sonra telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Kısa metne -Juana'nın numarasına- baktım ve tüm gücümle telefonu sıktım.

Derin bir nefes. Sonra bir tane daha. Suyu açıp yüzüme biraz çarptım. Biraz yardımcı oluyor, ama hala yıkılmaya yakınım. Biraz daha su çarptım, sonra ne yapacağımı merak ederek hayaletimsi solgun yüzüme baktım. Koşmalı mıyım? Diego, bu durumda kesinlikle Sergei'yi öldürecek. Sergei'ye gerçeği söyleyebilirdim. Kendini savunmaktan çok daha yetenekli. Peki ya o pislikler arabasına bir bomba yerleştirirse? Ya da ev? Kendinizi bir bombadan koruyamazsınız.

Hayır, başka bir yolu olmalı. Bok. Düşün, kahretsin. Polis? Evet, doğru.

Belki Meksika'ya geri dönüp tekrar kaçmayı deneyebilirim? İşe yarayabilir ama Rivera'yı güvenliği gevşetecek kadar uysal olduğuma ikna etmem haftalar ya da aylar alır. önemli değil O orospu çocuğundan kurtulmak anlamına gelen her şeye katlanırım. Ama aynı zamanda Sergei'yi bir daha asla görmemek anlamına da gelir.

Kollarımı kendime dolayıp Sergei'nin bu süreçte benim için yeni aldığı kırmızı deri ceketini ezdim ve o telefonda Diego'nun adını gördüğümde beri içimde yükselen çılgınlığı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hayır. Burada parçalanmıyorum. Derin bir nefes alarak bacaklarımı hareket ettireceğim.

Tuvaletten çıkar çıkmaz onları fark ediyorum. Koridorun diğer ucunda duran takım elbiseli iki adam gözlerini Sergei'ye dikmişti. Diego yalan söylemiyordu.

"Her şey yolunda?" Sergei ona yaklaştığımda soruyor. "Solgun görünüyorsun."

"Evet, her şey yolunda." Başımı salladım ve sahte bir gülümsemeyi başardım. "Sadece başım ağrıyor."

Elini enseme yerleştirip başımı kaldırdı. "Doktora gitmemizi ister misin?"

"Tabii ki değil. Bu sadece bir baş ağrısı. Geçecek. Her neyse, planlarımız var, değil mi?"

Eğilip beni öperken soğukkanlılığımı korumak muazzam bir kontrol gerektiriyor. Sadece Sergei'nin neler olup bittiğini öğrenirse ölebileceği bilgisi beni gözyaşlarına boğulmaktan alıkoyuyor. Elini tuttum ve beni alışveriş merkezinden çıkarıp bisikletine doğru götürmesine izin verdim. Bu arada, içten içe parçalanıyorum.

Sergei'nin evine dönüş yolculuğu otuz dakikadan az sürer. O zamanı yarın nasıl sıvışacağımı düşünmek için kullanmayı planlamıştım ama bunun yerine tüm yolu onun belini sıkarak, yakınımda olduğu hissini yaşayarak ve bunu zihnimin birinde saklamaya çalışarak geçirdim. saklama için kasalar.

"İyi olduğuna emin misin bebeğim?" Sergei, evinin önünde bisikletten indiğimizde soruyor.

Kaskımı gidona asıyorum ve ona doğru dönüyorum, solgun saçlarının batan güneşin ışığını nasıl yansıttığını, daha uzun tellerinin esintiyi dalgalandığını fark ediyorum. Elimi uzatıp parmağımı çenesindeki çizgi boyunca gezdiriyorum ve diğer elimi göğsünün ortasına koyuyorum.

"Benimle o kadar çok sevişmeni istiyorum ki," diyorum, "geri kalan her şeyi unutuyorum."

Sergei beni kışımın altından tuttu, kaldırdı ve ön kapıya doğru götürdü. Bacaklarımı beline doladım ve yüzünü avuçlarımla arasına alıp her yerine öpücükler kondurdum. Kusursuz burnuyla başlıyorum, sonra alına ve kaşlarına geçiyorum, her bir detayı hafızaya kaydediyorum.

Beni yemek masasına oturturken, "Mutfakta başlayıp oradan devam edeceğiz," dedi kulağıma. "Bugün tüm zemin katı kaplamayı planlıyorum."

"Bu çok fazla alan." Gülümseyip ceketimi çıkarıyorum. "Yapabileceğinden emin misin?"

Sırada kot pantolonum ve tişörtüm var ama sütyenimi çıkarıp külotuma uzandığımda, Sergei elimi tutup uzaklaştırıyor. "Göreceğiz." Sırıttıyor. "Yatmak."

Arkama yaslanıp sırtımı masanın yüzeyine dayadım ve eğilip göğüslerimin arasına bir öpücük kondurmasını izledim. Külotuma ulaşana kadar yavaşça göğsüme ve karnıma bir dizi öpücük kondurdu. Bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı, kemeri dişlerinin arasına aldı ve aşağı çekti. Külotumu çıkardığında bacağımı aldı ve ayak bileğime bir öpücük kondurdu, uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Keskin bir nefes alıp saçını tuttum, nefes nefese klitorisimi yaladı - bir, iki - ve sonra emdi.

"Bütün günümü aınla oynayarak geçirebilirim," diye mırıldandı ve diliyle içime girdi. Amımı yalamaya ve emmeye devam ediyor, bu süreçte popo yanaklarımı sıkıyor, patlayacakmışım gibi hissedene kadar gittikçe daha hızlı hareket ediyor. Sonra klitorisimi hafifçe ısırdı ve orgazmım beni tüketti.

Elini enseme koyup dudaklarımı yutmak için beni yukarı çektiğinde hâlâ nefes nefeseydim. Onun tadına bakıyorum - acı tatlı. Diğer eli, penisini girişime konumlandırırken, vücudumu yerinde tutmak için belime geliyor.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Sana çok aşığım," diye fısıldıyor yavaş yavaş içime girerken. Aynısını ona söylemek istiyorum, o kadar çok ki bu beni içten içe parçalıyor. Bunun yerine, gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarımı birbirine bastırdım ve omuzlarına yapıştım. Kendini bana iyice gömdüğünde inledim ve yüzümü boyun girintisine bastırdım. Sıcak nefesi omzumun derisinde uçuşuyor ve tekrar tekrar içime batmasının keyfini çıkarıyorum. Bana yarını unutturmaya neredeyse yeter. Nefes nefese ve inilti karışımı bir şekilde bir araya geliyoruz.

"Kanepe, yatak odası veya duş?" Sergei, nefesini ne zaman toparladığını sorar.

"Duş," diye mırıldandım ve bacaklarımı sıkıca beline doladım. Onu gereğinden fazla bir saniyeliliğine bile olsa elimin dışında bırakmamın hiçbir yolu yok.

"Tamam." Kıkırdadı ve beni merdivenlerden yukarı, banyosuna taşıdı.

"Bugün duş jelini ödünç alıyorum," dedim beni akarsuyun altına bırakırken.

"Şekerli kokuları sevdiğini sanıyordum."

Sadece omuz silktim, raftan lacivert bir şişe aldım, avucuma biraz sıktım ve vücudumu köpürtmeye başladım.

Sergei duş kabinine giriyor ve parmağını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırıyor. "Sorun nedir?"

Parlak gözlerine bakarken duştan gelen su yanıma sıçradı. "Hiç bir şey. Neden?"

Tanrım, ona bakmak bile içimi acıtıyor çünkü yarın gideceğimi biliyorum.

"Hiç yalan söyleyemezsin, Angelina." Öne doğru bir adım attı ve yüz yüze olmamız için eğildi. "Ne oluyor?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sergei avuçlarını başımın iki yanındaki fayanslara dayadı ve dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak beni izledi.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu duşu bitirecek miyiz, yoksa bir çirkin yaratık gibi tepemde belirmeyi mi planlıyorsun?"

"Bana yalan söyleyemezsin. Hiç," diyor. "Bir şey hakkında konuşmak istemiyorsan sorun değil. Alana ihtiyacınız varsa, bu da sorun değil. Benimle olmanın bunaltıcı olabileceğini biliyorum. Ama bana yalan söylemeyeceksin. Anlaştık mı?"

Aşağı bakıp başımı salladım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki. Boşluğa ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"İstersen bu gece yan odada yatacağım."

Ben hala. Hayır. Bu bizim son gecemiz ve onu kollarımdan başka bir yerde uyutursam lanetlenirim. Avucumu göğsüne yerleştirip, penisine ulaşana kadar yavaşça aşağı kaydurdım ve elimi etrafına sardım.

"Kesinlikle diğer odada uyumuyorsun," dedim ve zaten sertleşmeye başlayan boyunu sıktım.

Sergei kolunu belime sarıp beni vücuduna bastırırken derin bir nefes aldı. "Bu tartışma bitmedi, Angelina."

"Yarın devam edebiliriz." Göğsünün ortasına bir öpücük konduruyorum. "Bana evinde bir seks turu sözü vermiştin. teslim etmenizi bekliyorum. Yoksa senin için çok mu fazla?" Bir kaşımı kaldırarak yukarı bakıyorum.

Eğilip beni omzunun üzerinden atmadan önce dudaklarından bir hırıltı çıktı. Sıradaki durağımız mutfak tezgahı, dedi ve avucuyla çıplak kıcıma dokundu.

* * *

"Yarın için bir planın var mı?" Ellerimi Sergei'nin sırtına kaydırırken soruyorum.

O yatağın karşısında yüzüstü yatıyor ve ben onun sırtının üzerinde oturuyorum. On beş dakikamı aldı ama onu gül kokulu yağlarımdan biriyle masaj yapmama izin vermesi için ikna etmeyi başardım.

"Öğlen civarında bir toplantım var," diye mırıldandı yastığa doğru. "Daha sonra gezintiye çıkabiliriz."

"Evet," diye mırıldandım, sonra öne doğru eğilip kürek kemiklerinin arasına bir öpücük kondurdum. "Bir yolculuk kulağa harika geliyor, bebeğim."

Her geçen dakika rol yapmakta zorlanıyorum. Bu, üst haznede çok az kum kalmış bir kum saatini izlemek gibi ve taneler gitgide daha hızlı düşüyor. Avuçlarımı Sergei'nin omuzlarına götürdüm, sonra kollarından aşağı kaydurdım - yarı ölü beni o kamyondan çıkaran ve hayatımı kurtaran kollar. Kollarıyla işim bittikten sonra, vücudunun gevşediğini ve nefesinin derinleştiğini hissedene kadar sırtına döndüm, vuruşlarım bir masajdan çok bir okşama gibi hafifledi. Sergei'nin uykusu hafif, bu yüzden yataktan dikkatlice inmeden önce beş dakika daha devam ediyorum. Komodinun üzerinden telefonumu alıp kızıl saçlı kaltağa yarın öğlen gitmeye hazır olacağım mesajını atıp banyoya yöneliyorum.

Bunu yaptıktan sonra kapıyı kilitledim, kıyafetlerimi çıkardım, suyu kavurucu sıcaklığa açtım ve duş kabinine girdim. Sprey bana çarptığı anda sırtımı fayanslara yasladım. Yapmam gereken şeyin ağırlığıyla tüm vücudum ağırlaşıyor. Önce başım öne düşüyor, sonra bacaklarım pes ediyor ve yere düşüyorum. Kollarımı sıkıca dizlerime doladım ve onları göğsüme yaklaştırdım. Tutunacak hiçbir şeyim kalmadı, o yüzden bu yapılmalı. Belki yeterince sıkarsam kırılan parçalarımı bir arada tutabilirim.

Kapı kilitliken ve su diğer tüm sesleri boğarken, sonunda kendimi parçaladım. Duş akışına karışan gözyaşlarım kanalizasyonda kayboluyor.

Yarın ne yapacağım? Ortadan kaybolamam. Hayır, açıklama içeren bir not bırakmam gerekecek. Sergei'yi kendi isteğimle ayrılmaya ve onu bir daha görmek istemediğime ikna

edecek bir sürü yalan olacak. Onu incitmek zorunda kalacağım. Ve buna inanmasını istiyorsam, gerçekten kötü olmalı. Diego onu öldürtecek diye Sergei'nin peşime düşmesi riskini alamam. Bundan yüzde yüz eminim. Belki bir gün Diego'dan kaçmayı başarırım geri gelip onu arayabilirim. O zamana kadar Sergei muhtemelen benden nefret edecek.

Su soğuyana kadar duş kabininin zemininde oturdum, sonra Sergei'nin bana aldığı o aptal pijama takımını giydim ve onun yanındaki yatak örtüsünün altına gizlice girdim. Saat gece yarısını çoktan geçti ama gözlerimi kapatıp onunla son anlarımı uyuyarak kaybetme riskini göze alamam. Orada uzandım ve sabah güneşinin ışığı odaya girene kadar onu izledim.

SERGEİ

"Uzun kalmamalıyım," dedim gömleğimin düğmelerini iliklerken. En fazla iki saat. Döndüğümde bir şeyler yeriz ve sonra gezintiye çıkarız.

Angelina'nın kolları belime dolanıyor. "Kulağa iyi geliyor."

Arkamı döndüm ve yüzünü avuçlarımla arasına alıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sana o sevdiğin abur cuburlardan aldım. Buzdolabının yanındaki dolapta."

"Ketçap aromalı cipsler mi?"

"Evet. O boku nasıl yiyebildiğini bilmiyorum." Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp kapıya yöneldim. "Albert yakında Mimi'nin yanına dönecek. Lütfen onu beslemesini hatırlatın."

"Tamam bebeğim." Başını salladı ve bana baktı. Gözlerinde tuhaf bir bakış var ama bir anda yok oldu.

Angelina'nın adımı seslendiğini duyduğumda arabamın yolunu yarılamaştım. Arkamı döndüğümde onu verandada dururken buldum. Bir an beni izliyor, sonra merdivenlerden inip garaj yolunun karşısına koşuyor. Yanıma vardığında durmak yerine kollarıma atladı, bacaklarını belime doladı ve ağzını benimkine yapıştırdı.

"Seni özleyeceğim, Sergei," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Bebek?" diye mırıldandım ağzına. "İki saat sonra geliyorum."

"Biliyorum." Başını geriye doğru eğiyor ve parmağının ucunu burnumda gezdiriyor. "Kendine iyi bak koca adam."

"Bize araba sağlayan biriyle görüşüyorum." Güldüm. "Neredeyse seksen yaşında. Sanırım herhangi bir nedenle düşmanca davranırsa onunla başa çıkabilirim.

Angelina gülümsüyor, beni tekrar öpüyor ve poposunu oynatıyor, ben de onu yere indirip bu sırada kıcını sıkıyorum.

"Şimdi o fişleri alacağım," diyor ve koşarak eve geri dönüyor.

Onun merdivenlerden yukarı çıkışını izlerken mideme garip bir önsezi yerleşti. Buluşma noktasına vardktan sonra da beni bırakmıyor. Aslında, sadece daha güçlü hale gelir. Toplantının yirmi dakikasında görüşmeyi kısa kesmeye ve eve dönmeye karar verdim.

Yarım saat sonra arabayı garaj yoluna park ederken, Felix evden çıkıp elleri kalçalarına dayamış, asık suratla bana bakıyor. İçime bir huzursuzluk yayılırken onun verandada durduğu yere yöneldim.

"Sorun nedir?" diye soruyorum basamakları çıkarak.

"Angelina gitti."

"Yalnız?" En üstteki merdivende duruyorum. "Nereye gitti? Ona iki saat sonra döneceğimi söyledim. Bir şeye ihtiyacı varsa, bekleyebilirdi."

Angelina sokağın aşağısındaki küçük bakkala gitmeyi sever ama ben onun ortalıkta tek başına dolaşmamasını tercih ederim.

"Yatağın üzerine sana bir not bırakmış. İkinizi aramaya gittiğimde gördüm," diyor Felix ve bakışlarını kaçırıyor. "Geri gelmiyor, Sergei."

Az önce söylediklerini sindirerek Felix'e baktım ve sonra koşarak evin içine girdim. Her seferinde üç merdiven çıkıp yatak odama koşuyorum. Orada, derli toplu bir yatağın üzerinde yalnız bir kağıt parçası yatıyor. Birkaç dakikalığına, içimde panik patlak verirken sadece ona baktım. Derin bir nefes alıyorum, yatağa yaklaşıyorum ve özenle el yazısıyla yazılmış notu okuyorum.

Sergei,

Bir süredir hayatımı ve olan her şeyi düşünüyorum. Yeni bir başlangıca ihtiyacım olduğuna karar verdim. Bu hafta başlarında babamın arkadaşlarından biriyle temasa geçtim ve parama erişip Amerika'dan ayrılabilmem için bir kimlik almamı ayarladı. Seninle vakit geçirmekten gerçekten zevk alıyorum olsam da, hayatıma bir düzen getirmek istiyorsam, beni geçmişime bağlayan her şeyle bağımı kesmem gerektiğinin farkındayım.

Birlikte güzel anlar yaşadık ama bazen beni korkutuyorsun ve bence artık yollarımızı ayırmanın zamanı geldi. Sorunlarıyla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama gerçek şu ki, bu çok fazla ve en iyisi benim gitmem. Avrupa'ya tek yönlü bir uçuş ayırttım ve geri dönmeyi düşünmüyorum.

Her şey için teşekkürler ve kendinize iyi bakın.

Angelina.

Elimdeki kağıda baktım, sonra buruşturup odanın diğer ucuna fırlattım. Şimdiye kadar hissettiklerimden daha güçlü olan öfke beni tüketiyor. Felix'in sesi arkamdan bana ulaşıyor ama her geçen saniye daha da zayıflıyor, ta ki tek duyabildiğim kulaklarımdaki çınlama olana kadar ve sonra hiçbir şey yok.

ANGELİNA

Geç kaldılar. Arkamı döndüm ve caddede aşağı yukarı baktım, Diego'nun bir şans eseri fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum. Hava oldukça sıcak olmasına rağmen kırmızı deri ceketimi üzerimde tuttum. Birkaç tuvalet malzemesi ve yedek kıyafet dışında, Sergei'nin evinden gizlice kaçarken yanıma aldığım tek şey buydu. Ceket de bırakmayı planladım -çok pahalıydı- ama bunu kendime yaptıramadım.

Küçük bıçaklarından biri de sırt çantamın altında gizli. Diego'ya silahsız gitmemin hiçbir yolu yok. Silah çok daha iyi bir seçenek olabilirdi ama saklanması daha zordu.

Kollarımı belime dolayıp kızıl saçlı sürtük Juana'yı arayıp ne olduğunu sormaya karar verdim ve siyah bir arabanın yaklaştığını fark ettim. Bir düşme hissi beni ele geçiriyor. Sonuçta o kadar şanslı değilmişim gibi görünüyor. Araba önümde duruyor ve sürücü koltuğunda oturan kısa boylu bir adam camı indiriyor. Kırklı yaşlarının sonlarında ve bir Amerikalı. Arabanın kendisi belki on yaşında ve iyi kullanılmış. Bu konuda uzaktan bile şüpheli hiçbir şey yok. Görünüşe göre Diego, sınır görevlilerinin yolculara çok yakından bakma riskini almak istemiyor.

"Belgelerim sende mi?" Soruyorum.

"Evet."

Derin bir nefes alıyorum, Sergei'nin benim için aldığı telefonu çalılarının arasına atıyorum ve arabanın etrafından dolaşarak yolcu kapısına giriyorum. "Hadi gidelim o zaman."

SERGEİ

"Sergey?" Sağ tarafımdan Roman'ın sesi bana ulaştı.

Gözlerimi açıyorum ve birkaç saniyeliğine, tanıdık detayları fark edene kadar nerede olduğumu kavrayamıyorum. Soldaki kitap rafları muhtemelen duvara sabitlendikleri için hâlâ yerinde. Oturduğum yataktan başka sağlam olan tek şey onlar. İki tekli koltuk olması gereken yerden karşı duvarın yanında devrilmiş, bazı parçaları eksik. İçinden elbiselerin döküldüğü şifonyer, sandalyelerden birinin üzerinde eğri duruyor. Odanın her yerine dağılmış tahta, kumaş ve kitap parçaları, sanki bir deprem ya da kasırga çarpmış gibi görünüyor.

"Sergey mi? Bizimle misin?"

yukarı bakıyorum

Roman, arkasında gizlenen Felix ile kapı eşiğinde duruyor. Başı patilerinin üzerinde, gözleri bana bakan Mimi, önlerinde yerde yatıyor.

"Ne kadardır?" Soruyorum.

"Dört saat." Roman birkaç adım atıyor ama odanın ortasına gelince duruyor. "Eşyaları çöpe atmaya başladığın anda Felix beni aradı ama geldiğimde bu katla işin çoktan bitmişti."

"Bok." Başımı sallıyorum. "Aşağısı nasıl görünüyor?"

Roman etrafındaki odayı tarayıp omuz silkiyor. "Hemen hemen aynı. Felix'in sen oraya varmadan cephaneliği kilitlemeyi düşünmesi iyi oldu."

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Angelina'nın notunu okuduktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum. Buradan çıkmam gerek.

"Albert, bisikletimin anahtarları nerede?" Yataktan kalkarken soruyorum.

"Kaldığın yerde kalıyorsun," diye tersledi Roman ve bastonunu bana doğrulttu. "Geri otur."

Roman, yapma, diye mırıldandı Felix arkasından.

"Bu haldeyken hiçbir yere gitmesine izin vermem. Ya çarpacak ya da birini öldürecek."

Başımı eğip kardeşime bakıyorum. Güç söz konusu olduğunda oldukça eşit bir şekilde eşleşiyoruz ve içimde kaynayan hayal kırıklığı ve öfkenin bir kısmını iyi bir dövüşle atmaktan başka bir şey istemezdim. Ama Roman beni kaldıramaz, en azından artık değil, dizi çok berbat. Ve dövüş sırasında kaybedersen, öldürmeye gidebilirim. Ne kadar can sıkıcı olursa olsun, kardeşimi yok etmek istemiyorum.

"Geri çekil Roman." Kapıya yöneldim ama yanından geçerken eli dışarı fırladı ve boynuma dolandı.

"O buna değmez, Sergei."

Gömleğini tuttum ve öne doğru eğilerek ona baktım. Sakın onun hakkında tek kelime etmeye kalkma, diye ısırdım. Kimsenin Angelina hakkında kötü konuşmasına izin vermeyeceğim. Kabul etmek beni öldürse de kendini kurtarmakla doğru kararı verdi. Kimse benim kadar boktan birine yüklenmemeli. "Bir kelime değil. Beni duyuyor musun Roman?"

Bir süre birbirimize baktık, sonra Roman başını salladı ve elini boynumdan çekti.
"Lütfen, kendini öldürtme."

Gömleğini bırakıp kapıya yürüdüm ama sonra durdum. "Angelina'ya ninesini soracağına söz vermiştin. Herhangi bir istihbaratın var mı?"

"Henüz değil. Meksika'daki bağlantım bu sabah aradı ve bu hafta sonu Sandoval yerleşkesini kontrol edebileceğini söyledi. Diego bir parti veriyor gibiydi.

"İyi. Aradığı an bana haber ver."

"Neden?"

"Eğer yaşıyorsa, Angelina'nın ninesini oradan çıkarmayı planlıyorum."

"Lanet olsun Sergei! Meksika'ya gitmiyorsun!"

Bağırmasını görmezden gelip odadan çıktım. Omzumun üzerinden, "Mendoza'yı arayıp gelecek ay miktarı ikiye katlayıp ikiye katlayamayacağını görmek isteyebilirsin," dedim. "Ya da başka bir tedarikçi bul çünkü oradayken Diego'yu öldürmüş olacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

ANGELİNA

Büyük demir kapı yavaşça yana doğru sallanıyor, menteşeleri bu sırada gıcırıyor. Eve her geldiğimde, babama lanet olası şeyin değiştirilmesi gerektiğini söyledim. Her zaman yapacağını söylerdi ve bir dahaki sefere döndüğümde yeni bir kapının beni bekleyeceğine dair güvence verirdi. Şimdi, bana sadece babamı ve Diego'nun onu nasıl katlettiğini hatırlatıyor.

Araba yolun sonundaki devasa tek katlı malikaneye doğru ilerlerken ellerimi yumruk yapıp çevreyi inceledim. Geçen her saniye, midemde korku birikmeye devam ediyor. Burayı bir daha asla görmeyeceğimi düşündüm ya da en azından görmemeyi umdum. Bu garip. Çocukluğumun evini yaptığım gibi bir yeri hem sevip hem de nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Şoför arabayı süslü ön kapıya çıkan geniş taş basamakların yanına park ediyor. Sırtlarına tüfekler bağlı iki adam, iki yanında nöbet tutuyor. Hiçbir şey değişmedi. Sırt çantamı alıp arabadan indim ve yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Ne kadar korktuğumu ilan etmeyi planlamıyorum. İnsanlar bilinmeyenden korkmanın en güçlüsü olduğunu söylerler. Bir bok bilmiyorlar, çünkü burada beni neyin beklediğini tam olarak biliyorum ve cehalet için her şeyi takas ederim. Eşiğe varmadan hemen önce kapı açılıyor. Nana Guadalupe dışarı fırlıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"*Mi niña* ." Burnunu çekiyor. "Buraya neden geri döndün? Diego bana söylediğinde ona inanmadım.

"Uzun hikaye, Nana," diye saçlarına fısıldadım ve narin vücudunu benimkine yaklaştırdım. Onu güvende ve iyi görmek, her şeyi biraz daha kolaylaştırıyor. "Diego'nun seni incitmesinden o kadar korktum ki."

Geriye yaslanıp yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Ne sandın Angelina?" Başını sallıyor. "ABD'de kalmalıydın."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama salonun diğer tarafından gelen bir erkek kahkahası beni duraksattı.

"Peki, bu bizim küçük kaçağımız değilse?" Diego bağıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Bize doğru sallanarak geldiğini görmek için yukarı baktım. Hatırladığımdan daha da iğrenç biri - yağlı saçlar ve kocaman göbeğinin üzerine gerilen lekeli bir tişört.

Diego. Başımı salladım ve önünde durmak için Nana'nın etrafından dolaşp onu vücudumla saklıyorum. Hala ona zarar vermesinden korkuyorum.

"Umarım küçük yolculuğunuzdan keyif almışsınızdır, çünkü bir daha asla yerleşkeden ayrılmayacaksınız." Gelip önümde duruyor, dudakları şeytani bir gülümsemeyle geriliyor. "Eve hoş geldin, palomita." Bana o kadar sert ters vuruş yaptı ki yere yığıldım.

* * *

Yüzümün yanında ıslak bir şey var. Bir an için yanağımı yalayanın Mimi olduğunu düşündüm. Gözlerimi açıp başımı çevirdiğimde acı sol tarafıma vurduğunda irkildim.

"İç Bunu." Nana Guadalupe ağzıma bir hap tıkıyor ve bir bardağı dudaklarıma bastırıyor. Ağrı kesiciyi yuttum ve çenemi olabildiğince az hareket ettirmeye çalışarak biraz su içtim.

"Ne oldu?" boğuluyorum.

"Piç sana vurdu. Kararttın. Çocuklardan birine seni buraya getirmesini söyledim."

Yatakta doğrulup eski odama baktım. Bir bakıma hiç gitmemiş gibi hissediyorum.

"Diego'nun benim için ne planladığını biliyor musun?"

"Yarın akşam bir parti veriyor," diyor. "İkinizin evleneceğinizi duyuracak."

"Ne zaman?"

"Çarşamba." Elimi tutuyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Neden Angelinita? Ne olacağını bildiğin halde neden geri geldin?"

Gözlerimin kenarlarında yaşların biriktiğini hissederek ona baktım. Sonra ona her şeyi anlatırdım. Bitirdiğimde, o kadar çok ağlıyordum ki, tüm gözyaşlarından onun yüzünü zar zor görebiliyordum.

"Rus diline aşık mısın?"

"Evet," diye fısıldadım ve elimle ağzımı kapattım. Sergei hakkında konuşmak zor.

"Bana numarasını ver, onu aramayı deneyeceğim. Seni buradan çıkarmak için gelmeli."

"Hayır. Diego onu öldürür."

Angelina. . "

Hayır, Nana. Yapılan yapılır. Benim yüzümden ölme riskini alamam.

Odamın kapısı açılıyor ve Maria içeri giriyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Diego yatak odasında seni bekliyor," diyor ve gülümsemesi genişliyor. "Huzursuz kalmasına izin verme."

Panik ve dehşet içimi ele geçirirken, dönüp kapıyı arkasından kapatıyor.

"Sırt çantam nerede?" Fısıldıyorum.

Nana onu masadan alıyor ve yüzünün her yerine korku dolu bir ifadeyle bana veriyor. Sonrasını çok iyi biliyor. Sırt çantasını alıp elimi içine soktum ve parmaklarım Sergei'nin fırlatma bıçağının keskin ağzını sarana kadar içindekileri karıştırdım. çıkardım.

"Bununla Diego'yu öldüremezsin."

"Biliyorum," dedim, yataktan kalkıp banyoya yöneldim.

Bıçağı lavabonun yanındaki tezgâha koyarak kot pantolonumu ve külotumu çıkardım, sonra sol kolumu sıvamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Nana Guadalupe kapı aralığından soruyor.

"Diego'nun regl olduklarında fahişelerle yatmak istemediğini söylediğini duydum," dedim ve bıçağı uzandım. "İğrenç bulduğunu söyledi."

Bıçağın ucunu sol üst koluma yerleştiriyorum. Dişlerimi gıcırdatarak deriyi delip geçene kadar hafifçe bastırıyorum. Küçük kesikten kan sızmaya başladığında Nana'nın nefesinin kesildiğini duydum. Tezgâhın üzerindeki külotu uzanıp bej kumaşı yaranın üzerine bastırdım ve olabildiğince gerçek görünmesi için kanı bulaştırdığımdan emin oldum. Külotumda yeteri kadar kan olduğunda, onları tekrar giydim ve askıdan bir havlu alıp kesiğe sertçe bastırdım.

"Bana koluma saracak bir şey bul," dedim ve bir ilk yardım çantası bulma umuduyla dolapları açmaya başladım. Kesik o kadar büyük değil, kanamayı bir an önce durdurmalı ama üzerine deriyi bir arada tutacak bir şey koyarsam daha güvenli olur. Tıbbi malzeme yok ama yine de biraz şansım kaldı çünkü içinde yara bandı olan bir kutu buldum.

Nana Guadalupe koşarak banyoya geri döner. Elinde bir yastık kılıfı var ve ondan geniş bir kurdele koparıyor. İş bittiğinde kesiğe iki yara bandı yerleştirip pamuk şeridi koluma sardı.

"Üstüne bir tane daha koy," diyorum. Gömleğimin kolları geniş, bu yüzden derme çatma bandaj altından görünmüyor. Kanın sızmasını göze alamam. Diego bunu fark edebilir.

Koluma başka bir kumaş parçası sardıktan sonra yenini indirip kot pantolonumu giydim ve kapıya yöneldim.

"Bunun onu durduracağını mı düşünüyorsun?" Nana banyo kapısından soruyor.

"Sonunda bana tecavüz etmesine engel olmayacak," diyorum, "ama umarım en azından bana birkaç gün kazandırır."

* * *

Pislik babamın yatak odasını aldı.

Derin bir nefes alıp içeri girmek için kulpu çevirmeden önce uzun bir süre koridorun sonundaki büyük beyaz kapıya baktım.

Diego yatağa yayılmış, tamamen çıplak, küçük aletini etli elinde tutuyor ve okşuyor. Beni görünce yaklaşmam için işaret ediyor. Safrayı yutarak yatağa doğru yöneliyorum. Ona bakmak bile beni hasta ediyor.

"Bunu dört gözle bekliyordum, palomita." O gülüyor. "Kıyafetlerini çıkar ve buraya gel. Kendimi senin için hazırlıyordum."

Yatağın kenarında durup kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladım, kutsal olan her şeye haklı olduğum için dua ettim ve kanı görünce benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek. Bu kadar itici, pis bir adamın, adet gören bir kadını kirli bulması ne tuhaf. Kot pantolonumu çıkardım ve aşağı kaydardım, nefesimi tutarken yüzünü izledim.

"Seni pis sürtü!" diye bağıyor, gözleri külotuma yapışık, sonra fırlayıp beni kolumdan yakalıyor. "Bilerek mi yaptın? Regl dönemini mi karıştırdın?"

Aşağıya bakıyorum, şaşırmış gibi yapıyorum. "Fark etmedim. Muhtemelen daha yeni başladı."

Gözlerimin içine baktı, kolumu bıraktı ve yüzüme tokat attı. "Pantolonunu çek."

Kot pantolonumu yukarı çekip gitmek için döndüm ama eli fırlayıp bileğimi yakaladı. "Nereye gittiğini düşünüyorsun? Ağzın kirli değil." Sırıttı ve yatağın kenarına oturdu, bacaklarını açtı ve kolumu çekiştirdi. "Diz çökmek."

Acınası aletine aşağı, sonra bakışlarımız buluşana kadar yukarı baktım. Reddedersen muhtemelen beni öldürür. Ölümüm ninemin kalbini kıracak ama diz çöküp babamı öldüren adamın aletini emmeyeceğim. Ölüm anlamına gelse bile.

Başımı gözlerimiz arasında birkaç santim kalana kadar eğdim, gülümsedim ve sonra yüzüne tükürdüm. "Kendi aletini yala, Diego."

Kükredi, beni yatağa fırlattı ve üzerime tırmanarak ellerini boynuma doladı ve sıktı. Nefesim kesildi ve ciğerlerim hava için haykırırken parmaklarını çekmeye çalıştım. Başarısız oluyorum. Görüşüm kararmaya başladı ve gözlerimin önünde kara noktalar oluştu, ama onu üzerimden atmaya çalışarak çırpınmaya devam ettim. Sergei'nin bıçağını yanımda getirmeliydim. Eller boynumdan kalktığında yarı baygınlık ve öksürerek havayı yutuyorum. Yüzüme bir tokat daha iniyor, ardından bir tokat daha.

"Çarşambayı bekleyemem," diye alaycı bir tavırla üstüme atladı Diego. "Pis olsun ya da olmasın, seni herkesin önünde düzeceğim, palomita. Kimse Rivera'ya hayır diyemez!"

Bana tekrar vurdu, sonra beni yataktan itti. Düşüşü durdurmak için ellerimi önümde zar zor kaldırıyorum.

"Yarınki parti için süslenmeni istiyorum. Çürükleri iyi kapattığınızdan emin olun. İnsanların sana hak ettiğin gibi davranmadığını düşünmelerini istemiyorum." Güler.

Derin bir nefes aldım, yavaşça yerden kalktım ve o piç yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yatakta arkasına yaslanırken ona döndüm.

"Siktir git," diye tısladım, kanı silmek için elimin tersiyle ağzımı kapattım ve kapıya yöneldim.

Diego'nun çılgın kahkahası beni takip ediyor.

SERGEİ

Uzaktan gelen sesler bana ulaşıyor ama önce kelimeleri kaydedemiyorum. Her şey boğuk bir mırıltı gibi geliyor. Yavaş yavaş, daha güçlü ve tutarlı hale gelirler. Görüşüm netleştğinde Felix, iki yanında Roman ve doktorla oturma odasının diğer tarafında duruyordu.

"Sergey?" Felix bana doğru bir adım attı.

"Ne?"

"O geri döndü." İçini çeker ve diğer iki adama döner. "Gitmelisin. Seni arayacağım."

Roman ve doktorun gitmesini bekledim, sonra bacaklarımdaki iğne batması hissiyle yüzümü buruşturarak yerden kalktım. "Ne oldu?"

Hatırladığım son şey, şehirde iki gün bisiklet sürerek geçirdikten sonra, sadece benzin almak için durduktan sonra veya yemek yemem gerektiğinde ve artık vücudumun taleplerini görmezden gelemeyen eve geldiğimi hatırlıyorum. Ve sonra hiçbir şey. "Öğlen geldiğinde seni burada buldum. Saatlerdir duvara bakıyorsun."

"Saat kaç?"

"Akşam yedi."

Bu, bacaklarımın neden kurşundan yapılmış gibi hissettirdiğini açıklıyor. "Roman'ın burada ne işi vardı?"

"Sizinle konuşmaya geldi. İçinden çıkamaman ihtimaline karşın Doc'u yanında getirdim."

"Ne hakkında konuşmak istedi?"

"Meksika bağlantısı aradı," dedi ve ben bir şişe su çıkarmak için buzdolabına giderken beni mutfığa kadar takip etti. "Guadalupe Perez'i buldu. Hâlâ tesiste."

"İyi. Ona rutin sınır geçişlerinde işe yarayacak bir kimlik bulabilecek misin bir bak. Uzun sürmemeli. Onu alır almaz onu almaya gideceğim."

"Tamam." Başını salladı ama bana tuhaf bir şekilde bakmaya devam etti.

Felix'i on beş yıldır tanıyorum ve söylediklerinin çoğunu tanıyorum. "O nedir?"

Angelina ayrılmadan önce karakterine aykırı mı davrandı?

Tezgâhın kenarını kavradım ve dişlerimi gıcırdatarak önümdeki beyaz karolara baktım. Onu düşünmek zor. "Belki biraz. Bunun hakkında düşündüğümde, muhtemelen çoktan ayrılmayı planladığı için olduğunu düşündüm."

"Birişi ona yaklaştı mı?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Hayır. Neden?"

"Çünkü o Avrupa'da değil. O Meksika'da, Sergei. Diego Rivera ile."

"Ne?!" Elimdeki bardağı tezgaha çarptım ve cam paramparça oldu, cam parçaları her yere uçuştı.

Roman'ın bağlantısı onu bugün Diego'nun düzenlediği öğle yemeğinde gördüğünü söyledi. Rivera, ikisinin Çarşamba günü evleneceğini duyurdu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve geçen haftayı aklımdan geçirmeye çalıştım. Angelina kaybolduğu sabah tuhaf davranıyordu, bu yüzden daha önce bir şeyler olmuş olmalı. Alışveriş merkezi. O tuvalette çok fazla zaman geçirdi.

O gitmeden önceki gün gittiğimiz alışveriş merkezinin iç kameralarına erişmeni istiyorum, dedim.

"Emin olmak. Dizüstü bilgisayarımı alacağım."

* * *

Felix'in polis kayıtlarından çıkardığı siyah beyaz bir kadın fotoğrafına bakıyorum. Sonra, gözlerimi sağa kaydırdım, kamera akışından alınan durağan görüntüde aynı kadının Angelina çıkmadan sadece birkaç dakika önce alışveriş merkezindeki tuvaletten çıktığını gösteriyor.

Juana Ortiz, diyor Felix. "Kanıt yok ama rapordaki not onun Diego Rivera için çalıştığından şüphelenildiğini söylüyor."

Muhtemelen Angelina'yı büyükannesini öldürmekle tehdit ettiler. Neden bir şey söylemedi, kahretsin?"

Ninesini tehdit ettiklerini sanmıyorum Sergei. Bak." Kaydın başka bir açısını getiriyor. Aynı koridorun başka bir ucu. Juana bir satış makinesinin yanında duran iki adama doğru yürüyor, başını sallıyor ve gidiyorlar.

"Diğer kameraları da kontrol ettim," diyor Felix, Juana'nın tuvaletten çıkarkenki videosunu tekrar getirirken. "Senin elli fit kadar tam arkanda duruyorlardı. Uzun boylu olan ceketinin altında bir silah saklıyordu. Başka bir kameradan görülebilir. Angelina'nın çıktıktan hemen sonra nereye baktığına dikkat edin."

Videoyu oynatır ve tuvaletin kapısını yakınlaştırır. Kamera muhtemelen yakına monte edilmişti, çünkü Angelina dışarı çıktığında, omzumun üzerinden yukarıya, erkeklerin durduğu yöne bakarken yüzündeki dehşete kapılmış ifadeyi açıkça görebiliyorum. Gözleri bende geziniyor, sonra bana doğru yönelmeden önce bir an için serserilere dönüyor.

Sanırım seni öldürmekle tehdit ettiler, dedi.

Duraklatılmış kayda bakıyorum, gözlerim Angelina'nın korkmuş yüzüne yapışık ve gülümsüyorum. "Hepsini katleteceğim."

* * *

Silahların sonuncusunu arabamın zeminindeki gizli bölmeye koydum, bagajı kapattım ve merdivenlerden koşarak inen ve arka koltuğa atlayan Mimi için ılık çaldım. Direksiyona geçip kapıyı kapatıyorum. Tam kontağa uzanıyordum ki yolcu kapısı açılıp Felix bindi.

"Nereye gittiğini düşünüyorsun?" Soruyorum.

"Meksika'ya." Sırt çantasını Mimi'nin yanındaki arka koltuğa atıyor ve emniyet kemerine uzanıyor.

"Gitmiyorsun." Üzerine eğilip kapısını açıyorum. "Dışarı."

"Hayır."

"Bu kahrolası bir geriatrik gezi değil. En az otuz silahlı adam tarafından korunan bir kartel yerleşkesine sızıyorum."

"Kesinlikle," diye tersledi. "Desteğe ihtiyacın var. Ve vurulursan ve geri dönemezsen diye bir sürücü."

"Bu bok için çok yaşlısın. Benim için hayatını riske atmana izin vermeyeceğim Albert. Dışarı."

"Ben yenilmezim' saçmalığını keser misin? Ölüm dileğin var mı? Bu mu? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, gözetleme desteği olmadan girersen canlı çıkma şansın sıfır!"

"Birkaç kez daha fazla düşmanla görevleri tamamladım."

"Evet, ama o zaman sadece kendin için endişelenirsin. Yanında iki kadın varken orayı nasıl terk etmeyi düşünüyorsun? Seni yavaşlatacaklar. Peşinize düşecek olan küçük ordudan bahsetmiyorum bile."

"Ben hallederim."

"Öleceksin!" yüzüme doğru bağırdı, sonra bakışlarını ön cama çevirdi. "Geliyorum."

Mimi arka koltuktan havlıyor.

"Görmek? Bu ikiye karşı bir."

Gömleğinin yakasını düzeltirken, parmağıyla gözlüğünü burnunun yukarisına kaydırırken ve koltuğunda arkasına yaslanırken onu izliyorum.

"Mükemmel," diye mırıldandım ve arabayı çalıştırdım.

Felix ilk beş dakika kadar sessiz kalır, ardından Marlene hakkında şikayet etmeye başlar. Onu susturuyorum. Şu anda ilişki tavsiyesi verecek havada değilim.

"Columbia'da ne oldu, Sergei?" aniden sorar.

Bir sigara yakıp ona yan yan bakıyorum. "Yine bu?"

"Evet." Pencereye doğru döner ve dışarı bakar. "Lütfen."

iç çekiyorum "Şu politikacı Kruger beni görevimi bitirmem için gönderdi. İnsan kaçakçılığı yapıyordu."

"Biliyorum. Görev dosyasında bu kadarı vardı."

"Bahçesinde kahvaltı ederken onu dövdüm. Herkes onun satılık kızları olduğunu biliyordu ve onları yerleşkenin bir yerinde saklıyordu. Onları aramak için sızmayı planladım. Kruger hayır dedi. Soruşturmaya geldiklerinde polisin onları bulacağına ve serbest bırakacağına dair bana güvence verdi." Koltuğuma yaslanıp sigaramdan bir nefes çekiyorum. "Polis geldi. Daha sonra sola. Kimseyi dışarı çıkarmadılar, sadece mekanı mühürlediler ve gittiler."

"Yani, kızları bulamadılar mı?"

Ah, bulmuşlar, dedim.

"Anlamıyorum."

"Polis gittikten sonra içeri girdim. Bodrumun kapısını bulmam biraz zaman aldı." Bir anlığına gözlerimi yumup etrafa saçılmış cesetlerin görüntüsünü bastırmaya çalıştım.

"Zaten ölmüşlerdi. Her biri başından vuruldu. Kolombiya polisi açıkça insan ticaretine karışmıştı. Kızları bulduklarında yok ettiler, böylece kızlar konuşamayacaktı."

"İsa."

"Emin değilim, çünkü hepsi kirliydi ve sadece bir deri bir kemiktiler ama hiçbirinin on altı yaşından büyük olduğunu sanmıyorum." Felix'e bakmak için döndüm. "Benim yüzümden on çocuk öldü. Polisin önüne çıkmış olsaydım, bugün yaşıyor olacaktı."

"Senin hatan değil," diye havlıyor. "Katı emirleri yerine getiriyordun."

"Yaptım." Başımı sallayıp bir sigara daha yakıyorum. "Tıpkı Kruger'ın mükemmel küçük askerinin olması gerektiği gibi."

Felix uzağa bakıyor. Yolun geri kalanı tam bir sessizlik içinde geçer.

* * *

Sınırı sorunsuz geçmeyi başardık. Otoyoldan Sandoval yerleşkesine giden bir yan yola çıktığımızda haritayı kontrol ediyorum. Sandoval'ın adamlarının genelde nöbet tuttukları tüm yerleri işaretledim. Diego'nun yerleri değiştirmeye zahmet ettiğinden şüpheliyim. Yol boyunca sadece bir kontrol noktası olan bizi neredeyse yerleşkeye ulaştırması gereken başka bir yan yola giriyorum. Muhafızların bulunduğu yere yaklaştığımızda, arabayı yeşilliklerin arkasına park ettim ve üzerimi değiştirip silahlanmak için dışarı çıktım.

"Bu da ne?" Ben silahları çıkarırken Felix arkamdan mırıldandı.

"Arbalet." Cıvatarla kutuyu açıp saymaya başlıyorum. "Bu, Luca'nın geçen ay denemem için bana verdiği yeni bir model."

"Delirmişsin." tsk etti. "Normal bir şekilde hiçbir şey yapamaz mısın? Neden onları bıçakla göndermiyorsunuz?"

"Çünkü bu kontrol noktasında genellikle en az üç adam olur. Ve bu kadar çok hedefe gizlice yaklaşmak için yeterince karanlık değil."

"Yani lanet olası bir tatar yayı mı seçtin? Kim olduğunu sanıyorsun, lanet Van Helsing mi?"

"Ah, kapa çeneni."

"Bir keskin nişancı tüfeğine ne dersiniz?"

"Bu arazide değil. Bunun için çok yaklaşmam gerekiyor." Uyluğuma bir bıçak bağlayıp tatar yayını alıyorum. "Bir saat içinde döneceğim. Kameraları hazırlayın, hava kararır kararmaz yerleşkenin etrafına yerleştireceğim."

"Kaç tane?"

"On iki. Mimi işini yapsın ama ortalıkta dolanmasın. Kimse bizi burada bulmasın ama ne olur ne olmaz diye hazırda bir silah bulundurun."

"Gerçekten bunu kaldırabileceğini mi sanıyorsun? En az otuz güvenlik görevlisi var, Sergei. Artı, muhtemelen tamamı silahlı olacak konuklar."

"C-4'ün üstesinden gelemeyeceği bir şey değil," dedim ve muhafızlara doğru yöneldim.

"Buraya kadar bagajda C-4 ile mi geldik?" arkamdan fısıldayarak bağırıyor. "Ne kadar topladın?"

Omzumun üzerinden ona bakıp göz kırpmıyorum. "Hepsi, Albert."

* * *

Kontrol noktası olarak kullandıkları kabinin etrafında Diego'nun dört adamı var. Biri yan tarafa park etmiş araçların yanında duruyor, diğerleri verandada oturmuş yemek yiyor. İnsanları yemeğin ortasındaiken öldürmekten hoşlanmıyorum - saygısızlık gibi görünüyor - ama burada gerçekten sıkı bir programım var.

Arbaleti yalnız adama doğrultuyorum ve kimsenin ona bakmadığından emin olunca oku fırlatıyorum. Kafasının yan tarafını delip geçiyor ama açığı yanlış hesaplamışım. Çarpma, düz bir düşüş yerine, vücudu yere yuvarlanmadan önce adamı arabanın kaportasına doğru iter. Diğer adamların kafaları araçlara doğru fırlıyor ama oldukları yerden ne olduğunu göremiyorlar.

Tatar yayına bir ok daha yükleyip bekliyorum.

İki adam silahlarını alır ve kabinin etrafından dolaşarak arabalara doğru arkadaşlarını çağırırlar. Köşeyi döndükleri anda verandada kalan adamı vuruyorum. Arbaleti yerde bırakıp bıçağı çıkararak diğer taraftaki araçlara koşuyorum.

Cesedi görürlerse üssü arayıp haber verebilirler ve ben buna izin veremem. Yarın için planımın ana avantajı sürpriz faktörü. Eğer buna sahip olmazsam, her şey cehenneme gidebilir. Silahımı kullanmak bir seçenek değil çünkü yerleşkeye çok yakınız ve birileri bunu duyabilir. Silahlı iki adama sadece bıçakla saldırmak pek akıllıca bir hareket değil ama öyle olmalı. Sırtımı bir arazi kamyonunun yan tarafına, ölü adamın hemen yanına sıvadım ve bekledim.

Adamlardan biri dönüp kulübeye baktı ve o anı diğer adamın önüne atlayıp boynunu kesmek için kullandım. Bedeni yere çarptığı anda bıçağı diğer adamın böğrüne saplayıp boştaki elimle silahını alıyorum. İki bıçak daha ve işi bitti.

İlk öldürdüğüm adamın cesedini sandıklardan birine saklıyorum. Geri dönmeye hazır olmadan önce diğer üçünü de arabalara sürükleyip saklamam on beş dakikamı alıyor. Yarın için sahneyi kurma zamanı.

ANGELİNA

"Bir bakayım." Nana Guadalupe çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü yana yatırarak artık morun iğrenç bir tonuna dönüşen morlukları inceledi.

"Nana, bana bir silah bulmanı istiyorum," dedim ve ona bakmak için döndüm. "Bugün olmalı. Yarın sabah makyöz ve kuaförün ne zaman geleceğini bilmiyorum."

"Peki, silahla ne yapmayı düşünüyorsun, Angelinita?"

"Yarın Diego'yu öldürüyorum."

"Hayır!" Elimi tutuyor. "Onu vurmayı başarsan bile, adamları seni oracıkta öldürür."

"Düğünden sonra herkesin önünde beni becermeyi planladığını söyledin," dedim ve elini sıktım. "Denerse, o silaha ihtiyacım olacak, Nana. Çünkü o orospu çocuğunun yemek masasında misafirlerinin önünde bana tecavüz etmesine izin vermeyeceğim."

Seçeneklerimi düşündüm ve başka bir şey bulamadım. Kaçmaya çalışırsam, üç olası sonuç vardır. Bir, başarısız olurum ve Diego beni hemen öldürür. İkincisi, başarısız olurum, Diego beni yakalar ve geri çeker. Üçüncüsü, kaçmayı başardım ve o Sergei'yi öldürdü. İlk ikisi temelde aynı, çünkü beni geri çekerse, ölü sayılırım. Beni öldürmeden önce ona meydan okuduğum için bana işkence edecek. Üçüncüsü söz konusu değil çünkü Sergei'den iki kez kaçarak onu yerleşkede alay konusu yaptığım için beni cezalandırmak için öldüreceğinden kesinlikle eminim.

Ninemın yüzünü avuçlarımın arasına alıp sıcak gözlerine bakıyorum. "Bana o silahı getirir misin?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor.

Bölüm 21

ANGELİNA

İki kız saçlarımla uğraşıp üzerimdeki beyaz ipek elbiseye bakarken odanın ortasındaki bir sandalyeye oturuyorum. Onu seçenin Diego olduğunu bilmek o kadar da kötü değil. Kıçımı ve göğüslerimi zar zor örtecek kadar küçük bir kumaş parçası bekliyordum ama elbise oldukça mütevazı, yüksek yakalı ve belden genişleyen bir eteğe sahip. Kolsuz olduğu için üst kolumdaki kesiği fondötenle kapatmak zorunda kaldım. Nana'nın bana aldığı silahı eşofmanımın bel kısmından çıkardığım elastik bantla sağ kalçama bağladım. En iyi çözüm değil ama işe yarıyor. Tanrıya şükür etek geniş, bu yüzden tabanca ağır ipek malzemenin altında iyi gizlenmiş. Diego kısa veya dar bir şey seçmiş olsaydı, onu gözden kaçırmak imkansız olurdu.

Arkamdaki kapı açılıyor ve Maria pullu kısa kırmızı bir elbiseyle içeri giriyor. Yüzünde sahte bir gülümseme var ve gözleri bana kinle bakıyor.

"Geç kalacaksın. Diego memnun olmayacak" diyor.

O domuzun her gece onu becermesine nasıl izin verebildiğini hala anlayamıyorum. Ona bakmak bile kusma isteği uyandırıyor.

"Duyduğuma göre, keyfi yerinde," diye yorum yapıyorum.

İçme ve şarkı söyleme saatler önce başladı. Odam evin karşı tarafında olmasına rağmen kahkahaları ve bağırışları buradan duyabiliyorum.

"Çürüklerin üzerine biraz daha makyaj yapmalısın, Angelina. Mavimsi renk tonu hala göze çarpıyor."

"Sen de," dedim ve aynaya dönüp yüzünü incelemesini izledim. Böylece ona da vurur. Görünüşe göre o kadar da özel değilim. "Ayrılmak. Bir dakika sonra aşağı geliyorum."

Maria gittikten sonra makyajcı kızları yolluyorum. Sonunda yalnız kaldığımda, yatağa oturup gözlerimi kapadım ve zihnimin Sergei ile son akşama kaymasına izin verdim.

Üzerine gül yağı sürmeme izin verdiği inanamıyorum. Ertesi sabah toplantıya gittiğinde hâlâ biraz çiçek kokuyordu. Hatırladığım şeyle dudaklarım bir gülümsemeyle genişledi ama tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı kaydı. Tanrım, onu çok özledim. Keşke birlikte daha fazla zamanımız olsaydı.

Başka bir kabadayı kahkahası bana ulaşıyor ve beni gerçeğe geri getiriyor. Elimi uzatarak başıboş gözyaşını sildim, sonra ipeksi malzemenin altında gizlenmiş tabancayı hissetmek için elimi uyluğuma koydum. Gitme zamanı. Kalkıp odadan çıkıyorum.

* * *

"Palomita!" Diego, bahçeye kurulmuş masanın başındaki yerinden kükredi. "Gel buraya."

Ellerimi yumruk yapıp herkesin toplandığı Arnavut kaldırımli verandaya ulaşana kadar geniş çimenlik alanda yürüdüm. Yaklaşık kırk kişi var, çoğu erkek. Bazılarını babamın iş arkadaşları ve evimize çok sık gelen iş ortakları olduğu için tanıyorum. Bana bakmaktan kaçınmalarına bakılırsa, muhtemelen burada isteyerek olmadığımı biliyorlar ama hiçbirisi benim için ayağa kalkmayacak. İş her zaman önce gelir - ahlak lanet olsun. Geri kalanlar, müstehcen şakalar kusarak, domuzlar gibi gülerек ve seçimi için Diego'yu tebrik ederek geçişimi izliyor.

Masanın başına yaklaştığımda, Diego'nun solunda oturan rahibi fark ettim ve bir an için içimde bir umut uyandı. Onu tanıyorum. Babam , kilisesinin baktığı evsiz çocuklar için düzenli olarak para bağışladı. Ancak, bana baktığında, gözlerinde bir korku ifadesinin yanı sıra Diego'ya yandan bir bakış atarken bir uyarı var. Farkına vardıkça umut söner. Peder Pedro da tehdit edilmiştir. Acaba yakında müstakbel müstakbel kocam, rahibi herkesin önünde bana tecavüz etmeye çalıştığında kalıp izlemeye zorlayacak mı?

"O güzel değil mi?" diye soruyor Diego, bileğimi tutup beni sandalyeye çekerken.

Etili elinin dizimin hemen yukarısındaki bacağıma uzandığını ve tamamen hareketsiz kaldığını hissediyorum. Avucunu kalçamın birkaç santim yukarısına hareket ettirirse oraya bağladığım silahı hissedecektir.

"Sevdiğim kadar dolgun değil ama sevecek." Diego güldü ve şarap kadehine uzanmak için elini çektiğinde nefesimi verdim.

Masanın etrafındaki herkes gibi o da çoktan tükenmiş durumda. Biz otururken rahip muhtemelen bizimle evlenmek zorunda kalacak çünkü Diego'nun ayakta durabileceğinden şüpheliyim. Eve bakıyorum ve sağ eli örgü hırkasının içine gizlenmiş Nana Guadalupe'nin orada durduğunu görüyorum. Bana bakıyor ama sonra gözleri Diego'ya kaydı. Neden o şeyi giyiyor? Hava kavurucu sıcak ve ben şimdiden elbisemin içinde eriyorum. Bana baktı, sonra sol bileğindeki saate baktı ve bizim yönümüze gitmeden önce gülümsedi. Masanın etrafından dolaşıp sandalyemin arkasında dururken onu kısılmış gözlerle izliyorum.

Kulağıma, "Yerde kal," diye fısıldadı, sandalyemin arkalığını tuttu ve ben hâlâ üzerindeyken onu yana doğru itti. Ben devrilirken, bir uğultu sesi havayı deliyor.

Omzumun üstüne düşüp havlıyorum ama ağlamam, nöbetçi kapısının yakınında bir yerlerde yankılanan destansı gümbürtü içinde kayboluyor. Birkaç dakikalık tam bir sessizlik ve ardından birbiri ardına üç patlama daha oluyor. İnsanlar bağırmaya, sandalyelerinden zıplamaya ve silahlarına uzanmaya başlıyor. Masanın altına gelene kadar yuvarlandım ve yukarı baktığımda elinde bir silahla yanımda çömelmiş Nana Guadalupe'yi görüyorum. Hala gülümsüyor.

"Neler oluyor?" Eteğimi yukarı çekip silahımı çıkarırken bağırdım ama beni duyduğunu sanmıyorum çünkü her biri birkaç saniyeden kısa aralıklarla patlamalar her yerde devam ediyor. Lanet dünyanın sonu gibi geliyor. Araçları depoladığımız yardımcı binanın çöktüğünü görmek için tam zamanında neler olup bittiğini kontrol etmek için masa örtüsünün etrafına baktım. Misafirler ve güvenlik görevlileri, silahlarını kaldırmış, kafası karışmış bir halde çimenlikte koşuyorlar ve adamlardan birinin yere düştüğünü fark ediyorum. Bir an için tökezlediğini sandım ama sonra gözlerim alının ortasında büyük kırmızı bir nokta buldu.

Patlamalar arasındaki kısa arada, başka bir ıslık sesi duydum ve başka bir adamın düştüğünü gördüm.

"Bu bir keskin nişancı!" biri bağırır ve insanlar saklanmak için koşmaya başlar.

İki güvenlik görevlisi eve doğru döner ancak kısa süre sonra yerde kalırlar. Konuklar, park halindeki araçlarına vahşi bir izdiham içinde koşarlar ve arabalar, patlamalardan birinde yıkılan, artık desteklerinden sarkan açık kapıya doğru birer birer yarışırlar. Geride kalanların çoğu Diego'nun askerleri ve güvenlik görevlileri.

Bir el önümde masa örtüsünün kenarını tutuyor ve muhafızlardan birinin başı masanın altında beliriyor. Nana Guadalupe silahını şakağına dayayıp ateş ederken, saçımdan tutup beni dışarı çıkardı. Kan ve beyin maddesi elbisemin her tarafında patlıyor ama üzerinde

duracak vaktim yok çünkü başka bir el bileğimi yakalayıp beni geri çekiyor. Masanın ayağını tuttum ve Diego'nun öfkeli yüzünü görmek için döndüm.

"Gel buraya kaltak!" diye hırlayarak bacağımı çekiştiriyor.

Silahı göğsüne doğrulttum ve merminin uçuşmasına izin verdim ama omzuna isabet etti ve bu onu daha da öfkeliendirdi. Bacağımı tekrar çekiştirdi ve tabanca elimden kaydı.

Kalbim atıyor ve nefesim duruyor. Alnımdan soğuk terler akıyor. Diego silahını bana doğrulttuğunda gözlerim kocaman açıldı.

Aniden, büyük bir siyah şey kütlesi Diego'nun yan tarafına çarptı ve benim için olan mermi ters dönmüş sandalyeye patlayarak beni birkaç santim ıskaladı ama etrafa moloz yağdı. Yakında ölecek olan adamın gırtlığından çıkan tuhaf uğultuları dinlerken Diego'nun boynunu çenelerinin arasına almış canavara ağızım açık bakakaldım.

"Mimi?"

Köpek avını bırakmadan başını bana doğru çeviriyor, başını sallıyor ve Diego'nun kemikleri çıtırdarak kırılıyor. Uzun bir ısıklık kulaklarıma ulaştı ve Mimi'nin kafası hemen yana kaydı. Alçak bir sesle homurdanır ve kaçan bir askerin peşinden koşar. Kocaman gözlerle onun sırtına atlayıp onu yere fırlatmasını izliyorum. Mimi köpek dişlerini adamın ensesine saplarken her yere kan fışkırıyor.

Vızıltı sesi her birkaç saniyede bir havayı delmeye devam ediyor. Bir patlama daha olur, ardından bir patlama daha olur ve evin eskiden mutfağın olduğu sol tarafı çöker, etrafı bir toz bulutu kaplar.

Arkamdan bir silah sesi geliyor ve döndüğümde Nana Guadalupe'nin başka bir askere nişan aldığını görüyorum. Ateş ediyor ama ıskalıyor. Adam ateşli silahını kaldırmaya başlar, ancak hareketin ortasında durur ve dizlerinin üzerine düşer ve birkaç metre ötede duran, elinde silah tutan siyah giyimli bir figür ortaya çıkar. Taktik pantolonunu ve bacaklarının etrafına sarılı silah çeşitlerini inceleyerek gözlerimi kırıştırdım, sonra baktım. Gözlerimi askeri boyayla kamufla edilmiş yüzüne kilitleyebilmek için kurşun geçirmez yelek ve siyah tişörtün üzerinden yukarı kaydardım. Yüz hatlarını net göremiyorum ama soluk saçlarını nerede görsem tanırım.

"Sergei," diye fısıldıyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Benim için geldi.

Nana Guadalupe yanımda, "Senin Rusçan daha da yakışıklı," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum, iki askerin daha saklandığı park halindeki bir arabaya doğru koşarken gözlerimi Sergei'den ayırmadan.

"Dün gece kışlada Diego'nun askerlerine yemek götürürken, o çalıların arasından atladı. Neredeyse kalp krizi geçirdim."

Ne planladığını biliyor muydunuz? Neden bir şey söylemedin?"

Sergei durur, askerlerden birini vurur, ardından yerdeki cesetlerin üzerinden atlayarak koşmaya devam eder.

"Sürpriz olduğunu söyledi" Kıkırdar. "Bence romantik."

"Romantik?" Çocukluğumun evinin yıkık dökük duvarlarına bakıyorum, sonra kan ve cesetlerle kaplı çimenliği tarıyorum ve hemen yan taraftaki iki dış binada duruyorum. Veya ... onlardan geriye ne kaldı.

Yüksek bir havlama bana ulaştı ve Mimi'nin kalan askere saldırdığı arabaya neredeyse varmak üzere olan Sergei'ye kafamı çevirdim. Sergei'den otuz metre kadar uzakta, enkaz yığınının arkasına saklanmış başka bir adam var. Elinde bir tüfek tutuyor ve ben izlerken silahı kaldırıyor. Yerden silahımı alıp nişan alıyorum ve elimde kalan tüm mermileri askere

gönderiyorum. İki tanesi göğsüne vurdu ve devrildi. Nana da silahının horozunu doğrultuyor ve bu şekilde üç kurşun daha sıkıyor.

"Her ihtimale karşı," diye yorum yapıyor.

Sergei'ye döndüğümde, son askerin cesedinin başında duruyor, elindeki uzun bıçaktan kan damlıyor, başlığına konuşuyor. Nana ile az önce vurduğumuz adama bir bakış attı, sonra bize doğru döndü ve başparmağını kaldırdı. Evet, biraz kaçık olabilir ama yine de onu seviyorum.

Bir motor gürültüsü yaklaşıyor ve birkaç saniye sonra garaj yolunda bir araba duruyor ve Felix'in kafası pencereden dışarı çıkıyor.

"Hadi gidelim!" diye bağırıyor.

Nana'nın elini tuttum ve arabaya koştuk.

SERGEİ

Angelina ninesini yolcu koltuğuna itiyor ama onlara katılmak için henüz bir hamle yapamıyorum. Etrafta hâlâ birileri olabilir ve onlar benim kızım için bir tehdit haline gelmeyi akıllarından bile geçirmeden onları ortadan kaldırmayı planlıyorum. Son yirmi dakikada Diego'nun kaç adamını öldürdüğümünden emin değilim. Kaba sayıma göre otuz ile kırk arasında bir yerde.

Çok net düşünemiyordum ve yarısını nasıl bitirdiğimi bile hatırlamıyorum. Yeterince hızlı olmazsam birinin Angelina'yı incitebileceğinden korkmuştum. Adrenalin, içgüdü ve kas hafızasıydı ama tüm düşmanları yakaladığımdan oldukça eminim. Mimi birkaçıyla ilgilendi. Ve bence Angelina'nın büyükannesi en az üç tanesini öldürdü. Diego'yu kendi başıma öldürme fırsatı bulamamış olmam çok kötü ama boğazının yırtılması son derece nahoş bir ölüm şekli olmalı. Bu gerçek beni gerçekten mutlu ediyor.

Angelina, Guadalupe'nin ardından kapıyı kapattı ama arabaya binmek yerine yüzünü bana döndü ve eliyle ağzını kapatarak bana baktı. Süslü elbisesinin birkaç yeri yırtılmış ve çoğuna kan sıçramış ama muhtemelen benim nasıl görüldüğümün yanında hiçbir şey. Guadalupe'nin ona planımdan bahsetmesine ve Angelina'yı içeride tutmasına izin vermeliydim. Şimdi benden daha çok korkuyor olabilir. Çabucak, arkamdan son adamı öldürmek için kullandığım bıçağı tutan elimi saklıyorum. Ona yaklaşmaya cesaret edemiyorum çünkü benden uzaklaşmasını kaldıramayacağımı düşünüyorum. Katlanamadığım bir şey varsa, o da Angelina'nın benden korkmasıdır. Elini indirdiğinde ağladığını görüyorum ve içimde bir şeyler parçalanıyor.

geri adım atıyorum

Felix onları güvenli bir yere götürebilir ve daha sonra benim için geri gelebilir. Benim varlığıma katlanmana ya da onu gereğinden fazla üzmeyeceğim. Belki de etrafta dolaşp orospu çocuklarından birinin hala hayatta olup olmadığına bakmalı ve bu aksiliği düzeltmeliyim. Evet, bunu yapacağım. Adımı söylediğini duyunca gözlerimi Angelina'dan uzaklaştırıp en yakındaki cesede yöneleceğim. Arkamı döndüm ve mahvolmuş elbisesinin eteğini ellerinde tutarak çıplak ayakla bana doğru fırlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sergey!" tekrar seslendi, ölü bir askerin üzerinden atladı ve kollarıma atladı. "Benim için geldin."

"Elbette senin için geldim," dedim ve onu hayatım buna bağlıymış gibi öptüm. "Senin için her zaman geleceğim bebeğim."

Angelina kollarını boynuma doluyor ve bacakları da belime dolanıyor. "Bana bir ev borçlusun."

"Evet, bunun için üzgünüm. Kendimi biraz kaptırdım."

"Bir miktar?" Homurdandı ve yüzünü boynumun girintisine gömdü. "Seni bir daha asla görmeyeceğim sandım."

"Neden bir şey söylemedin? Senin için Diego'ya bakardım bebeğim."

"Geri dönmezsem seni öldüreceğini söyledi." Avuçlarını yanaklarıma bastırıp gözlerime bakıyor. "Senin hayatını asla riske atamam. Benim yüzümden sana bir şey olursa kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum."

"Eh, eminim kimse beni ve bokumu özlemeyecektir."

"Böyle söyleme!" Yüzümü sıkıyor. "Bunu bir daha söylemeye cüret etme! Felix seni özleyecekti. Mimi. Erkek kardeşin."

Ah, Roman muhtemelen bir parti verirdi.

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun." Öne eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı, sonra geri çekilerek gözlerimin içine baktı. "Seni özlerdim."

Vücudum taş gibi duruyor. "Neden?"

"Çünkü sana aşığım," diye fısıldadı ve beni tekrar öptü.

Geri çekildiğinde yüzüne baktım. "Benden korktuğunu sanıyordum. Bıraktığın notta öyle yazmıştın."

Senden hiç korkmadım Sergei. Korktuğum şey, peşime düşüp ölmendi. Seni incittiğim için çok üzgünüm bebeğim."

"Böyle . . . geri geliyor musun? Benimle?"

"Eğer bu plana karşı bir itirazın yoksa, evet."

Gözlerinin içine bakıp onu kendime eziyorum. "Evlen benimle," diye patladım.

Angelina gözlerini kırptırdı, etrafa dağılmış en az yirmi cesedin olduğu yere baktı, sonra tekrar bana baktı. "Zamanı ve yeri nasıl seçeceğini gerçekten biliyorsun, koca adam."

"Benimle evlenir misin?"

Gözlerimi dudaklarına yapıştırmış, cevabını beklerken onu izlerken kalbim duracak gibi oldu.

"Tabiki yapacağım." Sırıttıyor ve beni öpüyor.

Aniden, garaj yolundan yüksek bir korna sesi geliyor ve Angelina kollarımda geriliyor. Dişlerimi gıcırdatarak Felix'in kornaya basıp durduğu arabaya baktım.

"Onu öldüreceğim," diye ısırdım. Yaşlı yarasa az önce evlenme teklifimi mahvetti.

"Siz iki aşk hastası salak, gitmemiz için buraya gelir misiniz?" Felix, kafası pencereden dışarı doğru bağıırır.

"Sen öldün, Albert!" diyorum Angelina'yı arabaya taşıırken.

"Hemen gitmezsek hepimiz öleceğiz! Eminim Meksika polis kuvvetlerinin ve itfaiyecilerinin yarısı buraya gelmek üzeredir. Sismik bir ekiple birlikte, çünkü patlamalarınızla kahrolası kıtayı yeniden düzenlemeye karar verdiniz!"

"Kapa çeneni ve sür."

Arka kapıyı açtım ve Mimi'nin içeri girmesi için ısıklık çaldım, sonra Angelina'yı kollarımda tutarak arkaya oturdum. Felix arabayı çalıştırdığı anda yüzümü saçlarına bastırıp kokusunu içime çekiyorum.

"Sen gidince aklımı kaybedeceğimi sandım," diye mırıldandım kulağının yanında.

"Çok üzgünüm. Eve döner dönmez bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Evet, bunun hakkında. . . bir iki hafta otelde kalacağız," dedim ve hafifçe boynunun yan tarafını ısırdım.

"Bir otelde?"

"Ev yeniden dekore ediliyor."

"Ey? Neden?"

Felix omzunun üzerinden, "Sergei sen gittiğinde duvara bağlı olmayan her şeyi parçaladı, bu yüzden," dedi.

"Artık susar mısınız?" çıt diyeyim "Ne kadar deli olduğum hakkında gevezelik etmeye devam edersen fikrini değiştirebilir ve kaçabilir."

Angelina'nın eli yanağıma kavradı ve başımı ona doğru çevirdi. "Sana ne söyledim? Böyle şeyler söylemeyi bırakacaksın. Tamam?" Eğilip beni öpüyor. "Senin bir sorunun yok bebeğim."

Onu kendime sıkıp burnumu tekrar saçlarına gömüyorum ve yıllardır ilk kez iyi olabileceğimi hissediyorum.

OceanofPDF.com

sonsöz

Bir ay sonra

ANGELİNA

"Hey, aşağıdaki pencereler için panjur sipariş etmeye ne dersin?" Yatak odasına girerken soruyorum. "Biz de yapabiliriz. ."

Sadece eşofman giymiş olan Sergei yatakta oturuyor ve önündeki duvara bakıyor, vücudu hareketsiz ve gözleri boş. Bok. Meksika'dan döndüğümüzden beri bölge dışına çıkmadı. Taşıdığım temiz havlu yığını bırakıp yavaşça yatağa yaklaştım.

"Merhaba bebeğim." Bacaklarının arasında durup kollarımı boynuna doladım. "Belki oturma odasını pembeye boyayabiliriz diye düşündüm. O kız gibi, pastel ton, biliyor musun?"

Tek bir kasını hareket ettirmiyor. Eğilip dudaklarımı onunkine bastırdım ve ağzından yanağından alnına öpücükler bıraktım, sonra tekrar ağzına ulaşana kadar burnundan aşağı devam ettim. Bu sefer dudakları hafifçe hareket ederek öpücüğümü yanıtladı.

"Felix ve Nana Guadalupe, Mimi'yi yürüyüşe çıkardılar," diyerek avuçlarımı göğsüne bastırdım ve o yatağa yatana kadar hafifçe ittim. "Sanırım bu ikisi arasında bir şeyler oluyor. Birlikte çok zaman geçiriyorlar. Felix'in Marlene'i büyükannemle aldattığını mı düşünüyorsun?"

Sergei, O ve Marlene geçen hafta sonu ayrıldılar, dedi ve elini kalçama koydu. Hala uzakta ama yavaş yavaş geri geliyor.

"Bu zamanı yalnız kullanmalıyız. Ne düşünüyorsun?" Beline sarıldım ve göğsünün ortasına bir öpücük kondurmak için eğildim. "İstersen sonra sana yağlarım la masaj yapabilirim."

"Hayır teşekkürler."

Bana baktığını görmek için aşağı baktım ama gözleri hala odaklanmamıştı. Kahretsin, bu kötü bir şey. Önünde diz çökerken eşofmanının kemerini çekiştirip boxer külotuyla birlikte çıkardım, sonra sertleşen aletini elime aldım, eğildim ve ucunu emdim. Seğiriyor, elimde daha çok sertleşiyor ve gülümsemeden edemedim. Ayrılmış olsa bile, bana hala cevap veriyor. Sert aletinin altında dilimi gezdiriyorum. Onu tamamen ağzıma alıyorum ve emiyorum. Aynı hareketleri birkaç kez daha yaptıktan sonra vücuduna geri döndüm ve tam olarak bana dönmediğini fark ettiğimde burnumu onunkine dayadım.

"Benimle sevişir misin bebeğim?" Parmağımın ucunu burnunda gezdiriyorum. "Lütfen."

Sergei'nin elleri sırtıma geldi, sonra sırtım boyunca süzülerek gömleğimi onlarla birlikte kaldırdı. Etek ucunu parmaklarının arasına alıyor ve bir an sonra kumaşın yırtılma sesi odayı dolduruyor. Gülümseyerek mahvolmuş gömleğimi çıkardım, aynı şeyi şortum ve külotum için de yaptım ve tekrar üstüne binip aletinin üstüne çıktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Sergei gözlerini kırıştırdı, sonra parlak gözleri arzuyla dolu bakışlarıyla buluştu. Kalçalarımı kavradı, beni aletinin üzerine indirdi ve nefesim kesildi.

"Uyuyakaldım." Beni göğsüne çekti, sonra üzerime gelene kadar bizi yuvarladı.

"Diego'nun seni Meksika'ya geri götürdüğünü hayal ettim."

Elini ensemdaki saça kaydırıp kavrarken aleti dışarı çıktı. Omuzlarını tuttum, ona doğru çektim ve sırtımı bükerek onu tekrar içime sokmaya çalıştım ama Sergei sırtıttı ve boştaki elini amcığma götürerek klitorisimle dalga geçti.

"Ne yapıyorsun?" inliyorum.

"Oynuyor." Eli kaybolur ve aleti içeri kayar. Bana iki kez girdi, sonra tekrar çıkardı. Parmağı penisinin yerini alıyor.

Dudaklarımdan hüsrana ve ihtiyaçla dolu bir hırıltı dökülüyor. "Sergey!"

"Evet bebek?"

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım. "İçeri. Şimdi."

"Ne kadar?" Amımın içindeki parmak kıvrılıyor ve vücudumun titremesine neden olan bir noktaya çarpıyor. Sonra parmak kayboluyor, bende çığlık atma isteği uyandırıyor. çok yakınım Bana işkence etmeye devam ederse, aklımı kaçıracağım.

Klitorisimi çimdikledi, sonra parmağını tekrar içeri kaydırıldı. Ne kadar diye sordum Angelina.

Kulağına, Seni öldüreceğim, diye fısıldadım, ağzımı omzuna götürüp ısırıldım. Sert.

Alçak bir hırıltı sesi, Sergei'nin dudaklarından çıkıyor ve o, aletini kabzasına kadar gömerek içime giriyor. Eli dizime ulaşana kadar bacağımdan aşağı kaydı.

"Seni küçük dolandırıcı." Bacağını yukarı ve yana doğru hareket ettirerek beni daha da açtı.

Gülümsedim, sonra inledim ve o bana yumruk atmaya başlayınca ve yataktan yukarı kaymamak için omuzlarını kavrayarak kendimi tutmaya çalıştım. Tam olarak çalışmıyor, bu yüzden ellerimi yatak başlığına dayadım ve kalçaları beni bir şilteye dönüştürürken nefes nefese kaldım. O kadar büyük ki biraz acıyor ama bu iyi bir acı. Bana hem zihinsel hem de fiziksel olarak burada olduğunu hatırlatan biri. Vücudum orgazmik titremelerle sarsılırken gözlerim kapandı ama bir kalp atışı sonra Sergei enseme yakaladı.

"Bana bak," diye havlıyor ve tamamen kaskatı kesiliyor, serbest kaldığını fark ettikçe aleti inanılmaz kadar fazla şişiyor.

Nefes alıyorum ve gözlerimi açıyorum. Avucumu yanağına koyarak aydınlık derinliklerine baktım. "Her zaman," diye fısıldıyorum.

* * *

Dört yıl sonra

ANGELİNA

"Anne."

Sıkıttığım meyve suyundan başımı kaldırdım ve Mimi'yi boynundan sımsıkı tutan üç yaşındaki oğluma baktığımda gülümsedim. Benim koyu renk saçlarım ve Sergei'nin açık renk gözleriyle ikimizin de mükemmel bir karışımı. "Ne oldu, Saşa?"

"Babam yine uyanık uyuyor," diyor.

Portakalı tezgahın üzerine bırakıp mutfağın karşısına geçerek onun önüne çömeldim. "Uyandırmak için ona bir öpücük vermeyi denedin mi?"

"Hayır."

"O zaman birlikte gidelim. Evet?"

"Tamam." Elimi tutuyor ve beni oturma odasına götürüyor.

Sergei pencerenin önünde hareketsiz duruyor, dışarıdaki bir şeye bakıyor. Oğlumuzu kollarıma alıyorum ve kocamın önünde durmak için geliyorum.

"Hazır?" diye soruyorum ve Sasha hevesle başını sallıyor. "Tamam, her ihtimale karşı sıkı tutun."

Oğlumuzu babasına doğru eğdiğimde, küçük kollarını Sergei'nin boynuna dolayıp yanağına bir öpücük konduruyor. Sergei'nin elleri anında fırladı, çocuğu belinden yakaladı ve Sasha'yı sıkıca göğsüne çekti.

"Üzgünüm." Sergei dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Ne kadardır?"

En fazla beş dakika, dedim ağzına. "Harika gidiyorsun bebeğim."

Sergei'nin nöbetleri son birkaç yılda önemli ölçüde azaldı. Bu, son üç dört ayın ilkiydi. Artık saatlerce sürmüyorlar ve onlardan kurtulması onun için daha kolay.

"Albert ve Guadalupe ne zaman geliyor?"

"Neden ona böyle seslenip duruyorsun?" Güldüm. "Üç yıldır burada yaşamıyor."

Sergei gülümser. "Çünkü bu onu sinirlendiriyor. Çılgın yaşlı yarasa. Yıldönümleri için Guadalupe'ye ne aldığını duydun mu?"

"Hayır."

"Bir av tüfeği."

"Şık. Eminim onu sevecektir. Onlar ne zaman ." Gözlerim, son dakika haberlerini gösteren Sergei'nin arkasındaki televizyona takılıyor. Vay canına. Bunu gördün mü?"

Uzaktan kumandayı alıp sesi açıyorum ve yıkıcı bir yangının sonrasına benzeyen şeyin havadan görüntüsünün canlı videosuna bakıyorum. Ekranın altındaki haber şeridi, olayın New York bölgesinde olduğunu söylüyor. Yapının yangından önce ne olduğunu söylemenin bir yolu yok, geriye sadece genel şekli kalıyor. Sahne, yangında öldüğü varsayılan bir erkek ve bir kadının görüntülerine dönüşür. Adam otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyor, yakışıklı ve takım elbise giyiyor. Bir iş adamına benziyor. Bakışlarımı diğer fotoğrafa kaydırdım. Altındaki yazı kadının yirmi üç yaşında olduğunu söylüyor ama giydiği siyah pantolon takımı, soğuk ifadesi ve sert saç modeli onu daha yaşlı gösteriyor. Haber spikeri arka planda konuşmaya devam ediyor ama ne dediğini anlamıyorum çünkü Sergei yanımda kahkahalara boğuluyor.

"Biliyordum." Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Birisi antisosyal orospu çocuğunu gerçekten kızdırmış olmalı."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"O." Yangının neden olduğu yıkımı bir kez daha gösteren TV ekranını işaret ediyor.

"Binanın ne kadar düzgün ve kapsamlı bir şekilde yandığını görüyor musunuz? Bunu başarmak son derece zor. Bunu başarabilecek tek bir kişi tanıyorum." Yine gülüyor. "Ona Az'ın hayatta olduğunu söylediğimde Albert kendini kaybedecek."

"Biriminizdeki adam mı? Kaybolan mı?"

"Evet." Sasha'nın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra elini sırtımın küçük kısmına, dövmemin tam üzerine koydu ve beni yanına çekti.

Üzerime 'Prinadlezhit Sergeyu Belovu' dövmesi yaptırmayı kabul ettiğimde söylediklerimde ciddiydim ve Sergei dövme sanatçısından kendi adını benim adımla değiştirerek onun üzerindeki kelimeleri de kopyalamasını istediğinde hem şaşırdım hem de eğlendim. "Artık birbirimize aitiz." Gazlı bez taze mürekkebin üzerine yerleştirilirken bana söylediği buydu.

Yaklaşan bir adım sesi var ve omzumun üzerinden baktığımda Felix ve Nana'nın odaya girdiğini görüyorum. Felix televizyona baktı, sonra aniden durdu.

"Onu lanet olası öldüreceğim," diye çıkıştı, ekrana bakarken başını sallayarak. "Düşük kalacağına söz verdi. Bu sana düşük kalmak gibi mi görünüyor?"

Sergei, Felix'e bakarak, "Seni kurnaz ihtiyar," diye havlıyor. "Az'in hayatta olduğunu biliyor muydun?"

"Biliyor muydun?" Felix tek kaşını kaldırıyor. "Kaybolmayı ve hükümetin radarı altında kalmayı tam olarak nasıl başardığını düşündün?"

"Gerçek adını biliyor musun?"

"Elbette isterim."

"O nedir?" Sergey soruyor.

Felix sadece gülümser. "Bilmek istemez miydin?" Tekrar televizyona bakıyor. "Kafesini bu kadar sallayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum, sekiz yıl sonra yeniden yüzeye çıktı."

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.